

காவியமும் ஓவியமும்

கட்டுரைகள்

கி. வா. ஜகந்நாதன்

பதிப்புமை

கலைமகள் காரியாலயம்
மயிலாம்பூர் : : சென்னை

[க. 2/8]

காரியம் கீவியம்

(கட்டுரைகள்)

கி. வா. ஜகந்நாதன்

கலைமகள் காரியாலயம்

மயிலாப்பூர் : : சென்னை

பதிப்புச்சாமி]

திலம்பர், 1944

[ரூ. 2/8-

PRINTED AT

THE MADRAS LAW JOURNAL BRANCH PRESS
AT TIRUBHUVANAM, TIRUVADAMARUDUR POST.

ஓ

சமர்ப்பணம்

பெற்று வில்லை அன்னையேன,
பிறந்தேன் இல்லை மகவேன்ன!
மற்றோ அன்பின் வகைள்ளாம்
மாணக் காட்டித் தமிழ்பயிற்றிக்
கற்றோர் அவைக்கண் எனைந்திருவும்
கருணை யாளன்; அமரந்திலை
உற்றுன், சாமி நாதன்அடி
மலர்க்கீழ் இந்துஸ் ஒளிருகவே!

ஓ

உள்ளடை

பக்கம்

சமர்ப்பணம்	iii
முன்னுரை	v
1. 'தானே கள்வன்'	1
2. 'காமமோ பெரிதே'	8
3. மாலையின் அக்கிரமம்	13
4. கிழவியின் பிரயாணம்	18
5. ஆச்சரியம்	23
6. இன்ப வாழ்வு	28
7. மான் உண்டு எஞ்சிய நீர்	31
8. மெளன் நாடகம்	35
9. சிறு குழலோகச	39
10. தேயும் உயிர்	44
11. மான் செய்த தங்கிரம்	47
12. நெஞ்சமும் அறிவும்	52
13. அவர் போன வழி	56
14. அலமரும் கண்	60
15. அவன் ஸ்தீலை	64
16. பெருந்தகு ஸ்தீலை	70
17. ஆண் சிங்கம்	74
18. அதே யானை	78
அரும்பதக் குறிப்பு	83

முன்னுரை

கீதாபிராட்டியை ராமபிரான் முதல்முதல் காணும் பொழுது அப்பிராட்டியை வருணிக்கப் புகுந்த கம்பன் அந்த அழகுப் பிழம்புக்கு உவமையாக என்ன என்ன பொருள்களையோ சொல்லிப் பார்க்கிறோன். பொன்னின் சோதியையும் பூவினது நறுமணத்தையும் தேனினது சுவையையும் சொல்கிறோன். திருப்தி உண்டாகவில்லை. முடிந்த முடிபாக உயர்ந்த பொருள் ஒன்றைச் சொன்னால் தான் அவனுடைய பாடடு, பொருஞ்சுடையதாகுமென்று தோன்றுகின்றது. கடைசியில் ஒன்றைச் சொல்லியே விட்டான் : “செஞ்சொற் கவி இன்பம்!” என்கிறோன்.

புலன்களால் நுகரும் இன்பத்தை உதவும் ஏணைய பொருள்களைக் காட்டிலும் நேரே உள்ளத்தால் நுகர்ந்து இன்புறும் கவிதை, போகப் பொருள்களிலெல்லாம் தலை சிறங்கது. மதுகலசத்தையும் பெண்ணணங்கையும் இன்ப வாழ்க்கைக்கு உறுதுணியாக வேண்டும் உமர் கையாழும், காணி நிலமும் பத்துப் பன்னிரண்டு தென்னமரமும் பத்தினிப் பெண்ணும் வேண்டுகின்ற பாரதியும் அவ்வின்பப் பொருள்களை இன்பமுடையனவாக ஆக்கக் கவிதையையும் வேண்டுகின்றார்கள். கவிதைதான் இன்ப வாழ்க்கைக்கு உயிர். மக்கள் தங்களுக்கு எந்த எந்தப் பொருள்களால் இன்பம் கிடைக்கும் என்று எண்ணிப் பெருமுயற்சி செய்கிறார்களோ அந்தப் பொருள்கள் சில சமயங்களில் தெவிட்டி விடும். மதுகலசத்தை விரும்பாத சமயமும் உண்டு; மங்கை யின்பம் சலிக்கும் பொழுதும் உண்டு. இன்ப வாழ்க்கையை விடையே இந்தச் சலிப்பு ஒரு கணம் இருந்தாலும் இடையறவுபட்டு விடும். பிறகு அது இன்ப வாழ்க்கை ஆகாது. ஆதலால் இடையறவுபடாத இன்பத்தை உண்டாக்க ஒரு பொருள் வேண்டும். அதுதான் கவிதை.

மதுநுகர்ச்சியால் வரும் இன்பம் உள்ள பொழுதிலும் அந்த இன்பத்தை மிகுவிக்கக் கவிதை உதவுகின்றது. பெண்ணினிமையை உணரும் செவ்வியிலும் கவிதை அவ்வினிமையை ஒன்று பத்தாகப் பெருக்குகின்றது. எல்லா

இன்பங்களும் சலித்துப்போன நிலையில் எய்ப்பில்வைப் பாகத் தானே தனி நின்று இன்பத்தை உண்டாக்குகின்றது.

அந்த இன்பத்துக்குச் சலிப்பு இல்லை? — இல்லை. ‘என்றும் புலராது யாணர்நாள் செல்லுகினும் நின்று அவர்ந்து தேன் பிலிற்றும் நீர்மை’ கவிதைக்கு உண்டு. ஆயுங் தொறும் இன்பம் தருவது கவிதை; மனித வாழ்வில் அவனுடைய குறைகளை யெல்லாம் மறக்கவைப்பது கவிதை; உலகத்துப் பொருளின் குறைகளையெல்லாம் அழுபடுத்திக் காட்டுவது கவிதை. துன்ப நிகழ்ச்சிகளிலுள்ள துன்பத்தை மாற்றி ரஸாநுபவத்துக்கு உரிய பொருளாக அவற்றை ஆக்கிவிடுவது காவியம்.

உலகில் உள்ள பாலைவனம் சுடுகிறது; ‘உள்ளீன் உள்ளம் வேறு’ மென்று மனிதர்கள் அஞ்சிகிறார்கள். ஆனால் அந்தப் பாலைவனத்தைக் கவிஞர் தன் காவியத்தில் வருணிக்கின்றன. அவனுடைய சிருஷ்டியாகிய பாலை நிலத்தில் நாம் பலகால் செல்ல என்னுடையோம்; அதோடு நில்லாமல் சென்று சென்று இன்புறுகிறோம்! உலகத்தில் ஈசவர் சிருஷ்டியீலுள்ள பாலைவனத்தின் வெம்மையைப் போக்கி அதற்கு இனிமையை உண்டாக்கிவிடுகிறது கவிஞராது சிருஷ்டி. இதற்காக அவன் புதியதாக ஒன்றையும் செய்து விடவில்லை. உள்ளதை உள்ளபடியேதான் சொல்கிறோன். பாலைவனத்தின் வெம்மையைத்தான் தன் காவியத்திலே காட்டுகிறோன். கானலை நீரென்று கருதும் மான் உயிர் தேய ஒடுகிறது. மலைபோன்ற உடல் படைத்த யானை ஓய்க்கு போய் மொட்டை மரத்தின் நிழலைப் பெரிதாக எண்ணி அதன் கீழே ஸ்ரீகிறது. ஆன் பருந்து மேலே பறக்க அதன் நிழலிலே பெண் பருந்து பறந்து செல்கின்றது. இயற்கையிலே கொடுமை நிறைந்த பாலையில் ஆற்றை கள்வர் கொடுஞ் செய்கைகளைப் புரிகின்றனர். வழிப்போக்க ருடைய உயிரையும் பொருளையும் ஒருங்கே வாங்குகின்றனர். ‘கொள்ளும் பொருள் இலர் ஆயினும்’ முண்டங்கள் துடிப்பதைப் பார்ப்பதிலே அவர்களுக்கு இன்பம். அதற்காக நெஞ்சில் ஈரத்தைத் துடைத்துவிட்டு வழிப் போக்கர் தலையைத் தறிக்கிறார்கள். என்ன கொடுமை!

கவிஞருடைய பாலைவனத்தில் அந்த நில இயல்புகள் எல்லாம் அப்படியைப்படியே உள்ளன. அவற்றைப் படிக்கையில் நமக்கு இரக்கம் உண்டாகிறது. ஆனால் அது பேரவி இரக்கம். உண்மையில் அந்த இரக்கத்தின் அடியிலே இன்ப உணர்ச்சிதான் இருக்கிறது. உலகத்துப்

பாலைவனம் கவிஞரனது நாவிலே புகுந்து வரும்போது இனி மையைப் பெற்றுவிடுகிறது.

மற்றேர் உதாரணத்தைப் பார்க்கலாம். ஒரு மடமங்கை தன் நாயகனை இழந்து அழுகிறார். உலகில் அத்தகைய தூர்ப்பாக்கியவதிகளைக் கானும்பொழுது நம் உள்ளம் கரைகிறது. அவளது அழுகை நம்முடைய கண்ணிலும் நீர் சுரக்கச் செய்கிறது. அவள் துக்கத்தை நாழும் பங்கிட்டுக் கொள்கிறோம். இறந்து போனவன் எவ்வளவு கொடியவனுக இருந்த போதிலும் அந்த மெல்லியலாஞ்சுக்கு உண்டான் பெருந்துயரத்திலே நாம் ஆழந்து போகிறோம்.

கம்பன் சிருஷ்டிசெய்த காவிய உலகத்திலே புகுந்து பார்க்கலாம். ராவணன் ராமன் கை அம்புக்கு உயிர் கொடுத்து மாண்டு கிடக்கிறார். விபீஷணன் பார்த்துக் கதறுகிறான்:

உண்ணுதே உயிர்உண்ணு தொருநஞ்சு சனகினனும்
பெருந்து சுன்னைக்

கண்ணுலே நோக்கவே போக்கியதே உயிர்நீயும்
களப்பட்டாயே !

எண்ணுதேன் எண்ணியசொல் இன்றினிதா எண்ணுதியே
எண்ணில் ஆற்றல்

அண்ணுவோ அண்ணுவோ அசுரர்கள்தம் பிரளியமே !
அமரர் கூற்றே !

கவியைப் படிக்கிறபொழுதே விபீஷணன் கதறுவது நம் காதில் கேட்கிறது. ‘அண்ணுவோ ! அண்ணுவோ !’ என்று சொல்லிப் புலம்பும் புலம்பல் காலத்தைக் கடந்து இடத்தைக் கடந்து இன்று நம் உள்ளத்தின் காதுக்குக் கேட்கிறது. ஆஹா ! ‘அசுரர்கள்தம் பிரளியமே !’ என்ற தொடரில் விபீஷணன் உள்ளத்தின் வேதனையைக் கொட்டி விடுகிறான் !

மண்டோதரி வருகிறார். உடம்பெல்லாம் சல்லடைக் கண்ணுகத் துளைக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் ராவணனைப் பார்க்கிறார்.

வெள்ளொருக்கஞ் சடைமுடியான் வெற்பெடுத்தத்திருமேனி மேலும் கீழும்

எள்லிருக்கும் இடன்இன்றி உயிர் இருக்கும் இடன்நாடு இழைத்த வாரே !

கள்இருக்கும் மலர்க்கூந்தற் சானியை மனச்சிறையிற்

காந்த காதல்

உள்இருக்கும் எனக்கருதி உடல்புதுந்து தடவியதோ

ஒருவன் வாவி!

மரங்களும் மலைகளும் உருக வாய்திறந்து அரற்றும் மண்டோதரியின் புலம்பல் நம் உள்ளத்துக்குள்ளே சென்று உருக்குகின்றது. கண்ணீர்கூடத் துளிக்கிறது. ஆம்; நாமும் அழுகிறோம்.

முன்னே சொன்ன உண்மையான அழுகையை நாம் கேட்கிறபோது நமக்கு வந்த அழுகையும் உண்மையானது. இங்கே மண்டோதரியின் புலம்பலை வாசிக்கும்போது வரும் அழுகை போவி. இந்த அழுகைக்கு அடியில் இன்பம் இருக்கிறது. மெய்யான அழுகையை நாம் மீட்டும் கேட்க விரும்புவதில்லை. அது துன்பத்தை உண்டாக்குவது. காவியத்தில் உள்ள அழுகை மேலும் மேலும் நம்மைக் கவர்கிறது. பல பல தடவை அந்த அழுகையை அணுகி நாம் அழுகிறோம்; சவிப்பில்லாத அழுகை அது. அழுகையை விரும்புவது மாயமங்கிர வித்தை அல்லவா? காவியம் அதைத்தான் செய்கிறது. மண்டோதரியின் அழுகை காவியமாக மாற்றப் படும்போது அதன் ஒருவம் மாறுவதில்லை. ஆனால் அதன் உயிர் மாறிவிடுகிறது; பயன் நேர் எதிராக அமைகின்றது. கசப்பான சுவையுடைய பாகற் காயைக் குழந்தை விரும்புவதில்லை. சர்க்கரையினால் பாகற்காய்போல நிறம் ஊட்டி ஒரு மிட்டாய் பண்ணினால் அதைக் குழந்தை மேலும் மேலும் விரும்புகிறது. மனித உலகத்து அழுகைக்கும் காவிய உலகத்து அழுகைக்கும் உள்ள வேறுபாடு இதைப் போன்றதே.

கவிஞருடைய சிருஷ்டியிலே பலபல மூலப்பொருள்கள் இல்லை. உலக சிருஷ்டிக்கு ஆதாரமாக 92 மூலப் பொருள்கள் உண்டென்று விஞ்ஞானிகள் சொல்கிறார்கள். எவ்வாம் பஞ்சபூதத்தின் விளைவென்று தத்துவநூல் சொல்கின்றது. காவிய உலகத்தில் மூலப்பொருள் இரண்டே: சொல், பொருள். அவற்றைத் தனித் தனியே பிரித்துச் சொல்வதுகூடப் பிழை. சொல் என்றாலே பொருளும் உள்ளடங்கித்தான் இருக்கிறது. சிவமும் சக்தியும் அபேதமாக ஸ்ர்பதுபோலச் சொல்லும் பொருளும் ஒன்று பட்டு ஸ்ர்கின்றன. சொல் இன்றிக் கவிப் பிரபஞ்சத்தில் பொருள் இல்லை; பொருள் இன்றிச் சொல் இல்லை. இந்த

இரண்டாக் கொண்டும் கவிஞர் அமரனைச் சிருஷ்ட செய்கிறார்; அசரணையும் காட்டுகிறார். அழுகை வருகிறது; அதன்பின் இன்பமும் இருக்கிறது.

நாகரிகப் பண்பு மிக மிக மனிதன் ஸிரந்தரமரன் பய னுடைய செயல்களில் ஈடுபடுகிறார். அறிவு கூராக ஆக அவ னுக்கு நித்தியத்துவம் வேண்டுமென்ற ஆசை பிறக்கிறது. உடல் மாண்டு போடும் மாளாது ஸிற்கும் புகழுக்காகப் போராடுகிறார். எல்லாவற்றையும் மறந்து ஒருமைப் பாட்டின் வழியே இன்பந்துயக்கக் காரணமான கவிதையை நாடுகிறார். அதற்குமேலும் போய்க் கடவுளாது அருளாட் சியிலே புகுங்கு இறவாத பெருவாழ்வு வாழ விரும்புகிறார். முக்கி இன்பத்தைத் தேடி அலைகிறார்.

இவற்றுள் முக்கி இன்பத்தைத் தேடி ஸர்வ சங்க பரித்தியாகம் செய்வதென்பது எல்லோருக்கும் எளிதான காரியமல்ல. அதற்கு அடுத்தபடியாகக் கவிதையின் மூலமாக மன ஒருமைப் பாட்டையும் இன்பத்தையும் அடையும் வழி ஒரளாவு மக்களுக்கு எளிதில் கிட்டும்படி அமைந்திருக்கிறது. கவிஞர்கள் என்றும் மாருத நண்பர் களாக நம் அருகிலேயே ஸிற்கின்றனர். மனம் இருந்தால் கம்பனை அளவளாவலாம்; திருவள்ளுவரது அறவுரை யைக் கேட்கலாம்; இனங்கோவடிகளுடைய சிலம் பொலியை நூகரலாம்.

இந்தக் கவிதை இன்பத்தை முத்தியின்பத்தை விரும்பிய பெரியோர்களும் சிறப்பாகப் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். அப்பர் சுவாமிகள் கவிதை இன்பத்திலே மனத்தைச் செல்லவிட்டு யோகத்துயில் கொள்ளுவேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறார். அந்த வழக்கம் உடையவர்களது நெஞ்சில் இருள் நீங்கி ஒளி பாடுமாம்; சிவபெருமாள் திருவருள் பொலியுமாம். இதை எதிர் மறை முகத்தால் அவர் சொல்கிறார் :

“சொற்பாவும் பொருள் தெரிந்து தூய்மை நோக்கித்
தூங்காதார் மனத்திருளை வாங்காதானை”

என்பது அவர் திருவாக்கு. மனத்து இருளை வாங்கு வதற்கு ஏற்ற ஒருவகை யோகம் இது. சொல்லிலே பரவிக் கிடக்கும் பொருளை நூகர்ந்து அதன்கண்ணே ஒன்றுபட்டுத் தூங்கவேண்டுமாம். இந்தக் கவிதாயோகம் ராஜயோகம், மூடயோகம் முதலியவற்றைவிட எளியதுதானே ?

உலகம் முழுவதும் கவிதை இன்பத்தை உணர்கின்றது. பாசுவயின் வளப்பத்துக்கு ஏற்றபடி கவிதையின் வளப்பறும் பெருகியும் சுருங்கியும் அமைந்திருக்கின்றது. ஒரு மொழியானது பலகாலம் வழங்கிவங்கிருந்தால் அம் மொழியில் கணக்கிறந்த காவியங்கள் உண்டாவதும் கவிஞர்கள் பலர் உண்டாவதும் இயல்பே. கன்னித்தமிழ் என்று பாராட்டும் தமிழ்மொழியின் சரித்திரத்திற்கு, ஆதியும் இல்லை; அந்தமும் இல்லை. “தொன்று நிகழ்ந்த தனித்து முனர்ந்திடும் சூழ்கலை வரணர்களும் - இவள் - என்று சிறந்தவள் என்றுனராத இயல்பினளாம் எங்கள் தாய்” என்று பாரதியார் பாரததேஷிக்குக் கூறும் இலக்கணத்தைத் தமிழ்த் தாய்க்கும் சொல்லிவிடலாம்.

சிவபெருமாணீப்போல இம்மொழியும் ‘முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளாய்ப் பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றி’யை உடையதாய் விளங்குகின்றது. காவிய இன்பத்தை நுகர்ந்தும் நுகரச் செய்தும் உலகில் விளங்கிய பல பெருங்கவிஞர்களால், வளம்பெற்ற மொழி இது. தெய்வங்களையே தன் திருத் தொண்டர்களாகப் பெற்ற பெருமையுடையதென்று கதைகள் வழங்குகின்றன. காலவெள்ளத்தில் அமிழ்ந்து அழிந்து போகாமல் நிற்பது ஒன்றைக் கொண்டே இது தெய்வத் தமிழ் என்று சொல்லிவிடலாம்.

கண்ணாலே கண்டும் பிற புலன்களாலே நுகர்ந்தும் மனிதன் உணரும் பொருள்களின் இயல்புகளைச் சொல்லாலே சித்திரிக்கும் புலவர்கள் அன்று முதல் இன்று வரையில் தமிழ்நாட்டில் இருந்துவருகிறார்கள், உள்ளத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும் உருவில்லாத இயல்புகளுக்கு உருக்கொடுத்து உயிரோவியமாக்கிக் காவிய சிருஷ்டி செய்யும் புலவர்கள் பலர் இன்னும் புகழுடம்போடு தமிழ்நாட்டில் ஸ்லவுகின்றனர். அகத்தியர் முதல் பாரதி வரையில் வந்த கவிஞர் பரம்பரை எத்தனை எத்தனையோ அரிய காவியங்களைத் தமிழர்களுடைய பெருந்தனமாகக் கொடுத்து உதவியிருக்கிறது.

நம்முடைய கைக்குக் கிடைக்கும் அருசிதிகளுள் மிகப் பழமையானவை கடைச்சங்க காலத்து நூல்கள். அவற்றைச் சங்கநூல்கள் என்று இப்போது வழங்கி வருகிறோம். பத்துப் பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்று முன்று பிரிவாக அந்த நூல்களைப் பிரித்திருக்கிறேன்.

கிருர்கள். திருமுருகாற்றுப்படை, பொருந் ஆற்றுப்படை, சிறபானுற்றுப்படை, பெரும்பானுற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக் காஞ்சி, நெடுங்கல் வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலி, மலைபடுகடாம் என்று பத்து நீண்ட பாடல்களும் பத்துப்பாட்டு என்ற தொகுதியில் இருக்கின்றன. எட்டுத் தொகை என்ற வரிசையில் எட்டு நூல்கள் அடங்கியுள்ளன. அந்த எட்டு நூல்களில் ஒவ்வொன்றும் பல புலவர்கள் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பு. நற்றினை, குறுங்தொகை, ஜங்குறு நூறு, பதிற்றுப் பத்து, பரிபாடல், கவித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்ற பெயருடையவை அவை. கீழ்க்கணக்கு என்பதற்கு அடிப்படையான நூல் என்பது பொருள். அவை பதினெட்டு ஆகையால் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்ற சொல்வார்கள். இந்த வரிசை முன்னே சொன்ன இரண்டு வரிசை நூல்களுக்கும் பிற்பட்டது என்று ஆராய்ச்சியாளர் சொல்வார்கள். மற்ற நூல்களை நோக்க இவை பழமையுடையனவே.

உலகம் போற்றும் திருக்குறள் இந்தப் பதினெட்டு நூல்களுக்குள் ஒன்றாக வைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த வரிசையில் பெரும்பாலான நூல்கள் நீதி நூல்களாகவே இருக்கின்றன. காலத்தியார், நான்மணிக்கடிகை, இனியவை நாற்பது, இன்னு நாற்பது, கார் நாற்பது, களவழி நாற்பது, ஐந்தினை ஐம்பது, ஐந்தினை எழுபது, தினை மொழி ஐம்பது, தினை மாலை நூற்றைம்பது, திருக்குறள், திரிகடுகம், ஆசாரக் கோவை, பழமொழி, சிறுபஞ்ச மூலம், முதுமொழிக்காருஞ்சி, சலாதி, கைங்கிலை என்ற நூல்களே பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்ற வரிசையாக வழங்கப் பெறும்.

சங்ககாலத்து நூல்களுக்கும் பிற்கால நூல்களுக்கும் பல வேறுபாடுகள் உண்டு. உள்ளதை உள்ளவாறே சொல்லுவதை அந்த நூல்களிலே காணலாம். இயற்கையின் எழிலை நன்றாக எடுத்துக் காட்டுவது சங்ககாலத்துக் கவிதை, ‘அக்காலத்துப் புலவர்களின் கவிதை இயற்கைத் தாயின் மடியில் தவழ்ந்து, தெய்விக்கக் காதலி லும் அறங்கிறம்பா வீரத்திலும் விளையாடி, சமரஸ ஸ்கிலியில் வீற்றிருக்கின்றது. கவிஞர்களுடைய சிருஷ்டிகளில், அருவிகள் இடையருது சங்கீதத்தோடு வீழ்வதும், அதில் மகளிர் துளைந்து விளையாடி இன்புற்று மலர்களைப் பறித்துப் பாறையிலே குவித்து அழுக பார்ப்பதும், நாயகன் ஒருவன் வேட்கையாடிக்கொண்டு வருவதும், அவன் அம்மகளிர்

கூட்டத்தில் உள்ள நாயகி ஒருத்தியைக் காண்பதும், இருவர் கண்களாகிய மடைவழியாகப் பாய்ந்த அன்பு வெள்ளத்தில் இருவர் உள்ளும் கலந்து கரைவதுமாகிய சிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்கிறோம். ஏழை இடையன் வீட்டில் பந்தற்காலில் கட்டியிருக்கும் தழையை ஆட்டுக்குட்டி உண்பதும், கடற் கரையிலுள்ள வலையர் தெருக்களில் முத்துக்களைக் கிளின்சி இருக்குள் இட்டுக் குரங்குகள் குழங்கத்தொடரு கிலுகிலுப் பை விளையாடுவதும், இடையன் மாலைக்காலத்தில் தன் நுடைய புல்லாங்குழுற் கீதத்தினால் பசுக்களை யெல்லாம் ஒன்றுகூட்டி வீட்டுக்கு வருகையில் வழியிலே மலர்ந்துள்ள முல்லைப் பூக்களைக் கொத்தோடு பறித்துத் தலையிற் செருகிக் களைப்பதுமாகிய காட்சிகளைக் காண்கிறோம். அரசர்கள் வித்துவான்களோடு கூடிப் பொழுது போக்குவதும், கால வரையறைப்படி அரசியற் காரியங்களைச் செய்வதும், குடிகளுடைய வழக்கை நடுங்கிலை பிறழாது தீர்ப்பதும், விழாக் கொண்டாடுவதும் ஆகிய காட்சிகளையும் பார்க்கிறோம்.

'நடுநாட்களாகத் தீருட்டப் படாமையால் காளான் முனைத்த அடுப்பும் ஒட்டைக் கூரையும் உள்ள வறுமை சிலையம் ஒரு பக்கம் சித்திரிக்கப்படுகின்றது; பல பண்டங்களை விற்கும் இடங்களில், பகலிற் கொடிகளாலும் இரவில் விளக்குகளாலும் பாவை அறியாதவர்களும் அறிந்து கொள்ளும்படி இன்ன இன்ன பண்டங்கள் விற்கப்படும் என்பதைக் குறிப்பிக்கும் கடைவீதிகளிலும், அரண்மனைகளிலும் திருமகள் நடனம் புரியும் கோவை ஒரு புறம் சித்திரிக்கப்படுகின்றது. வீரம், காதல், சோகம் முதலிய ரஸாவங்கள் அங்கங்கே அமைந்து விளங்குகின்றன' என்ற சங்கத் தமிழை இக்காலத் தமிழ்மூலகத்துக்கு அறிவுறுத்திய தமிழ் வள்ளலாகிய ஜயரவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

தமிழ்நுக்குக் காதலையும் வீரத்தையும் பாடுவதில் ஆர்வம் அதிகம். தமிழ்க் கவிதைக்குப் பொருளாக உள்ளவற்றை அகம் என்றும் புறம் என்றும் இரண்டாகப் பகுத்திருக்கிறார்கள். அகம் என்பது காதல் வாழ்வைப் பற்றியது. ஒரு காதலனும் காதலையும் தாம் அன்பினால் ஒன்றுபட்டு இன்புற்றதை இன்னதென்று மற்றவர்களுக்குப் புலப்படுத்த முடியாத பொருளாகி அகத்துக்குள்ளே உணர்ச்சி யுருவமாக நிற்பதால் இன்பப் பொருளை அகம் என்ற சொன்னார்கள், மற்றவற்றையெல்லாம் புறமென்று

வகுத்தார்கள். மற்றவை பலவானும் அவற்றுள் தலைமை வகிப்பது வீரமே.

இன்னதென்று இன்பம் நுகர்ந்தோர் சொல்ல முடியாததைக் கவிஞர் சொல்லிவிடுகிறான். காதலைக் கணதயாக்கி, இன்பத்தை நுகர்வதற்கு முன் காதலனும் காதலியும் சந்திப்பதையும், அவர்கள் உள்ளங்கள் கடல் போலக் கொந்தளிப்பதையும், ஜைமும் மயக்கமும் தெளிவும் உண்டாவதையும் கவிஞர் தமிழ்க் கவிதையிலே கோலம் செய்கிறான். காதலர் ஒன்றுபட்டமீறகு பிரிவதையும் பிரிவிலே அவ்வள்ளம் இரண்டும் குழறிக் குழைவதையும் சொல்கிறான். இந்தக் கதை முடிவின்றி வளர்கிறது. அவர்களுடைய உள்ள உணர்ச்சிகள் உரையாக வருகின்றன. காதலி இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் தன் உள்ளத்தைக் காதலனே ஒடும் தோழியோடும் வெளிப் படுத்துகிறாள். காதலனும் காதலிக்கும் தோழிக்கும் தோழனுக்கும் தன் உணர்ச்சியை உரையாக்கி சொல்கிறான். சங்கநூல்களில் இந்தக் காதல் கதை - அகப்பொருள் - நாடகக் கவியைப் போலப் பாத்திரங்களின் கூற்றுக்களாகவே அமைங் திருக்கிறது. கவிஞர் அந்தப் பாத்திரங்களாக இருந்து நடிக்கிறான். தன்னைத் தனியே காட்டிக் கொள்வதில்லை.

காதல் உணர்ச்சியின் பலவேறு உருவங்களையும் நிலைகளையும் அலுக்காமல் சவிக்காமல் ஆயிரக்கணக்கான பாடல்களினால் பாடிக் குவித்தார்கள் சங்க காலத்துப் புலவர்கள். இந்தக் காதல் கதையைச் சில சில அழகான வரம்புக்கு உள்ளாக்கி அவ்வரம்புக்குள்ளே கவிதை வெள்ளத்தைப் பாயச் செய்திருக்கிறார்கள் தமிழர்கள். அதனால் அகப்பொருளைத் தமிழர் தமக்கே உரிய தனிச் சொத்தாகப் பெருமிதத்தோடு சொல்லிக் கொள்வார்கள்.

காதல் நாடகம் படர்வதற்கு நிலைக்களமாக இயற்கையை வைத்திருக்கிறார்கள். இயற்கை எழிலும் பருவ காலங்களும் காதலனும் காதலியும் கொள்ளும் உணர்ச்சிக்கு உதவியாகின்றன. இதற்காக இந்தக் காதலை ஜூந்து பிரிவாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். காதலனும் காதலியும் தனிமையிலே சந்தித்து இன்பம் அடைவது ஒரு பகுதி. இதைக் குறிஞ்சி என்ற திணையாக வகுத்தார்கள். காதலன் தன் கடமையை ஸ்ரைவேற்ற வேண்டிக் காதலியைப் பிரிந்து செல்கிறான். இந்தப் பிரிவைப்பற்றிச் சொல்லும் பகுதியைப் பாலை என்று பிரித்தார்கள். காதலன் பிரியவே தலைவி தன் பிரிவுத் துன்பத்தை ஆற்றிக்கொண்டு தலைவன்

வருவான் என்று அறம் திறம்பாமல் இருக்கிறார்கள். இது மூல்கீலியாகும். தன் காதலியுடன் வாழும் தலைவன் காமம் மீதார்ந்தமையால் பரத்தையரை நச்சிச் செல்லத் தலைவி ஊடலை அடைகிறார்கள். இது மருதத்தின்பாற் படும். பிரிவுத் துண்பம் தாங்காமல் தலைவி வருந்துகிறார்கள். இது நெய்தலென்ற பகுதியில் அடங்கும். இந்த ஐந்துக்கும் தனித்தனியே நிலங்கள் வகுத்திருக்கிறார்கள்.

மலையும் மலையைச் சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி நிலம். காதலனும் காதலியும் இன்புறுவதற்கு ஏற்றது அது. நிலமகளின் பருவ எழிலுக்கு அடையாளம்போல வானத்தைத் தொட்டு நிமிர்ந்து நிற்கும் மலைச்சாரவில் இன்னெனுலியோடு தாவும் அருவியும் பூம்பொழி ஒம் உள்ள பரப்பில் தனிமை நிலையில் காதலர் ஒன்று படுவது பொருத்தமானது என்று கண்டு அந்நிலத்தைப் புணர்ச்சிக்கு உள்ளியதாக வைத்தார்கள்.

பாலை நிலம் பிரிவுக்கு உரிய நிலைக்களம். பிரிவு துண்ப உணர்ச்சியை விளைவிப்பது. அதைச் சொல்லும் கவிஞருக்கு அவ்வணர்ச்சிக்கு உதவி செய்வதாக ஒரு நிலைக்களம் (Back Ground) அமைந்தால் எவ்வளவு அழகாக இருக்கும்! உயிரற்ற பொட்டலாக மரம் கரிந்து புனல் வறந்து மான் கலங்க யானை மயங்கும் பாலைநிலம் வெம்மைக்கு இருப்பிடம். அந்த வெம்மைப் பரப்பிலே பிரிவுத் தீ பின்னும் வெம்மையை அடைகிறது. ஆதவின் பிரிவைப் பாலை நிலத்திலே வைத்துப் பாடினார்கள் கவிஞர்கள். இப்படியே ஏனைய வையும் அமைந்தன.

சிறந்த ஓவியன் ஒருவன் தான் எழுதும் சித்திரத்தின் தலைமைப் பொருஞாக்கு ஏற்ற நிலைக்களத்தை அமைத்துக் கொள்வது போலவும், இசைவாணன் தான் பாடும் பாட்டுக்கு ஏற்ற சுருதியை அமைத்துக்கொள்வது போலவும் இந்த நிலங்களும் காலங்களும் உதவுகின்றன.

இப்படிப் பலகாலமாக இயற்கை யெழிலை நிலைக்களா மாகவும் காதலன் காதலியரை முக்கிய பாத்திரமாகவும் அவர்கள் உள்ளத்தூடே எழுந்து புரஞும் உணர்ச்சி அலைகளைக் கவிக்கு உரிய பொருளாகவும் வைத்துப் பாடிய பாடல்கள் காவிய உலகத்திலே எக்காலத்தும் வாடாமல் பச்சென்று இருப்பவை. தமிழனுக்கு இத்தகைய சொத்து ஒன்று இருப்பதைத் தமிழுலகமே சிலகாலம் மறந் திருந்தது. என்னுடைய ஆசிரியப் பெருந்தகையாகிய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதாயாவர்கள் சங்க நூல்களை

வெளிக் கொணர்ந்து துப்புத் துலக்கி மெருகிட்டுத் தமிழர் கனுக்கு உதவினார்கள். இன்று தமிழ்நாட்டில் பண்டைத் தமிழர் சரிதமும், பண்டைக் கவிதையின்பழும் தமிழர் உள்ளத்திலே விளையாடுவதற்கு அவர்களுடைய முயற்சியே விதையாகும்.

அப்பெரியாருடைய திருவடிக்கீழ்ப் பல வருஷங்கள் பணி புரிந்து தமிழ் கற்கும் பேறு பெற்றமையால் சங்ககாலக் கவிதை யின்பத்தின் சில துளிகளை என் சிறுமதியால் அறிந்து இன்புறம் வாய்ப்பு உண்டாயிற்று. சங்கநூலை நேரே பயின்று இன்புறம் தகுதி யாவருக்கும் இராது. ஆயினும் சங்கநூற் பொருளை உணர்ந்தால் இன்புறவதற்கு ஒவ்வொரு தமிழனுக்கும் தகுதி உண்டு. ஆகவே சங்கநூலில் உள்ள சில செய்யுட்களைப் புது முறையில் தமிழன்பார்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தலாம் என்ற எண்ணத்தினால் ‘காவியமும் ஓவியமும்’ என்ற பெயரோடு ஒரு கட்டுரை வரிசையைக் கலைமகளில் தொடர்ந்து எழுதிவரலானேன்.

காவியம் சொல்லோவியம். அதைப் படிக்கும் பொழுதே உள்ளத்தில் ஓவியக் காட்சி தானே அமைகின்றது. உருவம் இல்லாத பொருள்களையும் உணர்ச்சிகளையும் உள்ளம் உணரும்படி செய்துவிடுகின்றது. காவியத்துக்கு உள்ள பல இயல்புகள் ஓவியத்துக்கும் உண்டு. உலகிற் கானும் பொருள்களின் குறைபாடுத்தோப் போக்கி அதற்கு ஓர் அழகை ஊட்டி ஸ்த்தியத்துவத்தைத் தருவதில் காவியமும் ஓவியமும் ஓரே நிலையில் இருப்பதை. இரண்டும் வெறும் உருவத்தை மாத்திரம் காட்டுவதோடு நில்லாமல் உணர்ச்சிகளையும் காட்டும்போது சிறப்பை அடைகின்றன.

சங்ககாலக் காவிய உலகத்தின் காட்சி ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சித்திரம். கலைத்திறம் கைவந்த ஓவியர்களுக்குச் சங்கநூல் ஒரு பெரிய களஞ்சியம். வண்ண ஓவியங்களும், புனையா ஓவியங்களும் வரைவதற்குப் பொருள் எங்கே எங்கே என்று தேட்டுவேண்டாம். சங்கநூல் களிலே புகுந்தால் பல்லாண்டுகள் ஓவியம் படைக்கப் பண்டம் இருப்பதைக் காணலாம்.

இந்த நினைவினால் காவியச் சிறப்பை ஓவியத்தாலும் வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்ற முயற்சி எழுந்தது. அதற்கு உறுதுணையாக ஓவியர் ஸ்ரீ ராஜம் எங்களுக்குக் கிடைத்தார். இந்திய ஓவியக்கலையில் தேர்ச்சிபெற்ற அவர் காவியத்தின் கருத்தை மனத்திலே பதித்துப் பிறகு அதனைச் சித்திரமாக மாற்றியிருக்கிறார்.

காவியத்துக்கு ஓவியம் வேண்டுமொனால் இங்நாட்டு ஓவியங்களே பொருத்தமாக இருக்கும். நம்முடைய காவியங்களில் குறிப்பினால் பொருளைப் புலப்படுத்தும் முறையை மிக உயர்வாகக் கொண்டாடுவார்கள். ‘கடவினும் பெரிய கண்கள்’ என்று கவிதையிலே சொல்லும் போது சிதாபிராட்டியின் உள்ளத்தின் ஆழத்தைப் புலப்படுத்தும் வாயிலாகக் கண்கள் இருக்கின்றன என்றே கருத வேண்டும். ‘காதளவு நீண்ட கண்’ என்றால் நாடாவை வைத்து அளந்து பார்த்து, ‘காதுக்கும் கண்ணுக்கும் இரண்டங்குலம் இடைவெளி இருக்கிறதே!’ என்று குறை கூறலாமா? “கண் நீண்டது, மிக நீண்டது” என்றுதான் நமக்குச் சொல்லத் தெரியும். கவிஞர் அதைத் தன்னுடைய கவிதை அளவைக் கொண்டு ‘காதளவு நீண்ட கண்’ என்று சொல்கிறான்.

கவிதையிலே தளிர்போல் மெலிந்த விரல்களையும், கொடிபோல் நுடங்கிய இடையையும் கண்டு அவற்றின் மென்மையை உணர்ந்துகொள்கிறோம். ஆனால் ஓவியத்தில் வீரல்களைச் சுற்று நீளமாகவும் துவண்டனவாகவும் கண்டால், ‘இது இயற்கைக்கு மாருனது!’ என்று சொல்கிறோம். கவிஞர் ‘தளிர்போன்ற விரல்’ என்று சொல்வதையே ஓவியப் புலவன் சித்திரத்திலே காட்டுகிறான் என்பதை நாம் சுற்று ஊன்றிக் கவனித்து உணர்ந்தால் அதையும் அநுபவிக்க முடியும். காவிய உலகம் இந்த இயற்கை உலகத்துக்குப் புறம்பானதாக இருந்தாலும், பலகாலும் கேட்டுக் கேட்டுப் பழக்கமாகி விட்டமையால் ‘இது கவிதை’ என்றும், ‘இதைப் பார்க்கும் கண்ணே-வேறு’ என்றும் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். ‘கவிஞரை நம் முடைய உலகத்துப் புழுதியிலே இழுத்து வந்து காண முடியாது. கவிஞருது உலகத்திலே நாம் புகுந்து பார்த்து இன்புறவேண்டும்’ என்றே அறிஞர்கள் சொல்கிறார்கள். இந்திய ஓவியக்கலையும் காவியத்தைப் போலத் தனக்கென ஒரு தனி உலகத்தை உடையது. கண்ணினாலே காணப்படும் பொருளை உள்ளது உள்ளபடியே ‘போட்டேடாப் படமாகக்’ காட்டுவதைவிட உணர்ச்சியையும் கருத்தையும் புலப்படுத்தும் சில வகைக் குறிப்பினாலே காட்டவேண்டும் என்பது ஓவியப் புலவனது நெறி. நாம் நம் நாட்டுக் கலையை மறந்துவிட்டோம். அதனால் அது புதிதாகவும் இயற்கைக்கு மாருகவும் படுகிறது. சப்பளம் கூட்டி உட்காரும் கிராமத்துக் குழந்தைகளைக் காணும்போது முழு உறை

போடும் பட்டனத்து உத்தியோகஸ்தன், ‘ஐயோ ! இந்தக் குழங்கைகளை இப்படி உட்காரவைத்துச் சித்திரவைத செய்கிறார்களே’ என்று எண்ணுகிறோன். அந்த இளங் குழங்கைகளைக் கேட்டால் ‘பூமகனாகிய அன்னையின் மடியில் இப்படி உட்காருவதுதான் எங்களுக்கு இன்பத் தைத் தரும்’ என்று சொல்லுவார்கள்.

இந்திய ஒவியம் உள்ளுறை பொருளோடு ஸ்ரீபது. அதுதான் அதற்கு உயிர். இந்த நாட்டுச் சிற்பமும் ஒவியமும், கோலமும் கூத்தும், காவியமும் புராணமும் இந்தக் குறிப்புப் பொருளீன் உடையனவாக இருப்பதனால்தான் பிற நாட்டினருக்கு விளங்காத புதிர்களாக உள்ளன. அவர் கணுக்கு விளங்காதது தவறால். நமக்கே விளங்கவில்லை என்றால் நாம் திருந்தவேண்டுவதை விட்டு அவற்றை இகழ்வது வியாயமாகுமா?

தமிழ்க் காவியத்துக்கு ஏற்ற தமிழ் ஒவியத்தை அன்பர் ராஜம் வரைந்து தந்தார். அவர் எழுதிய ஒவியங்களின் அழகைப் போகிற போக்கில் விளம்பரப் படங்களைப்போலக் கண்டு நுச்சமுடியாது. காவியத்திலே ஆழ ஆழ இன்பம் பெருகுவதுபோல, இந்த ஒவியங்களிலே ஆழங்கு விண்ணால் இவற்றின் சிறப்புப் புலப்படும்.

இதில் உள்ள பதினெட்டுக் கட்டுரைகளில் பதினாறு காதற் சித்திரங்கள். பின் இரண்டும் வீரச் சிறப்பைப் புலப்படுத்துவன். எட்டுத் தொகையிலிருந்து நான்கும், பதினெண் மீதுக் கணக்கிலிருந்து மூன்றும் ஆக ஏழு நால் களிலிருந்து எடுத்த பாடல்கள் இதில் உள்ளன. இவற்றைப் போல நூற்றுக் கணக்கான பாடல்கள் உண்டு.

கூடியவரையில் கட்டுரைகளை வெவ்வேறு தோரணையில் எழுத முயன்றிருக்கிறேன். பாடல்களில் உள்ள சொற்கள் கட்டுரையிலுமே வரும்படியாக வருணானைகளையும் கூற்றுக் களையும் பொருத்தியிருக்கின்றேன்.

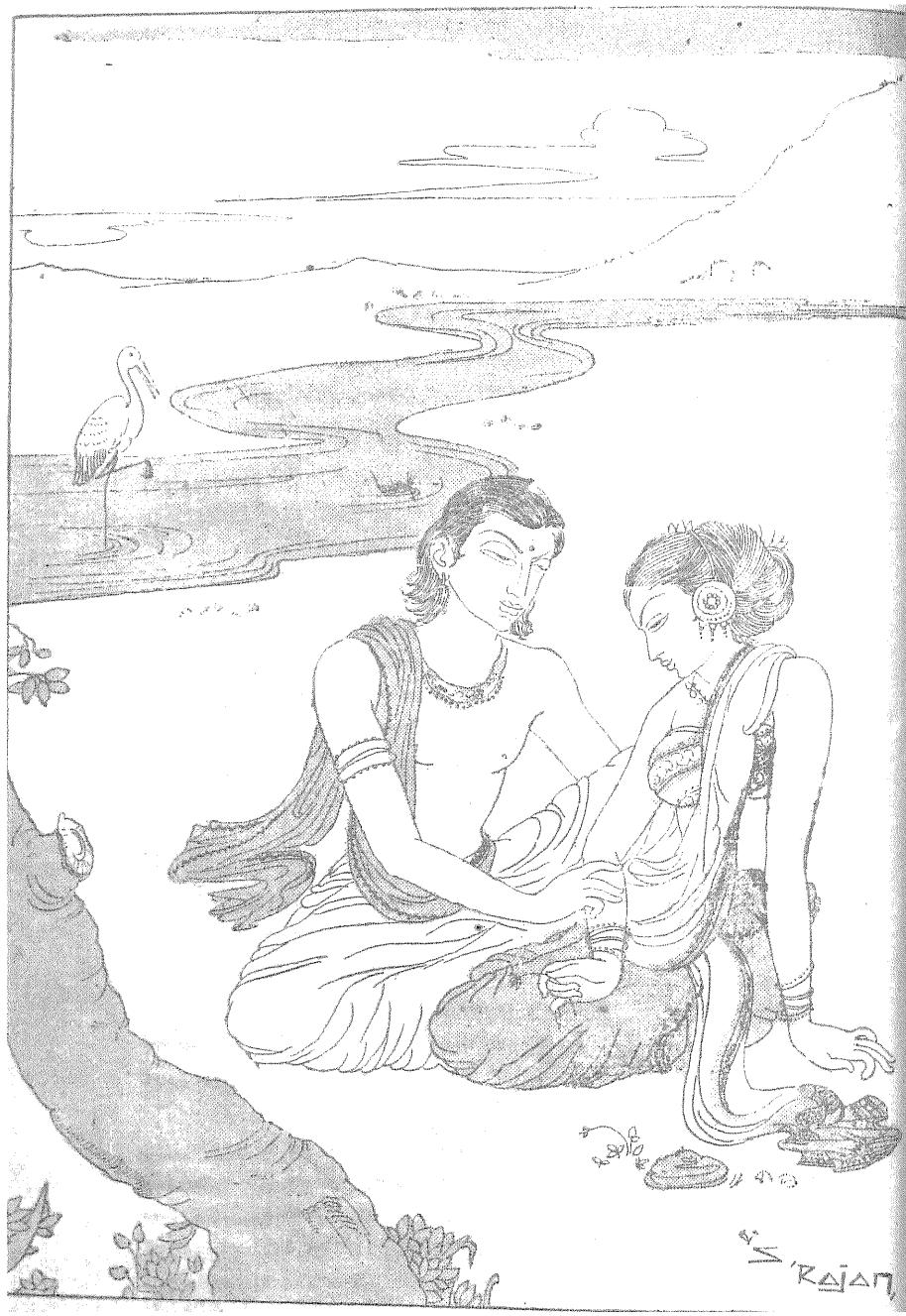
கலைமகளில் இக்கட்டுரைகள் வெளியானபோது பல அன்பர்கள் இவற்றைப் பாராட்டினார்கள். அந்தப் பாராட்டே இவற்றைத் தொகுத்துப் புத்தக உருவத்தில் வெளியிடத் தாண்டியது. ஆதவின் அவர்களுக்கு என்னன்றி உரியது.

காவியத்துக்கு ஏற்ற ஒவியங்களை வரைந்து உதயிய மீறாஜத்துக்கு வெறும் நன்றியுரை சொன்னால் மட்டும்

போதாது. தமிழ் நாட்டார் இங்கிய ஒவியத்தின் சிறப்பை நன்கு உணரும் காலம் வரும். அப்போது ராஜத்தின் ஒவியங்கள் வாடாமலராக இருந்து மணம் வீசும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இனி வரும் தமிழுலகத்தினர் நான் இப்போது அவர்பாற் காட்டும் நன்றியுணர்வைக் காட்டிலும் பல மடங்கு விரிந்த நன்றியைக் காட்டுவார்கள். அந்தப் புகழ் அவருடைய முயற்சிக்கு ஏற்ற பயனுக இருக்குமென்ற நம்பிக்கையினால் அவரை நான் வாழ்த்துகிறேன்.

இங்ஙனம்

கி. வா. ஜகந்நாதன்.

ରାଜୀନା କଳାଳା
(ପତ୍ର, 1)

Rajani

‘தானே கள்வன்’

சுல சலவென்று ஒடும் நீர். அதன் கரையிலே அவனும் அவளும் காதல் பூண்டார்கள். அங்கே ஒரு வரும் இல்லாத தனிமையிலே அவ்விருவரும் இருந்தனர். ஆயினும் அவனுக்கு எல்லாம் நிரம்பி யிருந்தது போலத் தொன்றியது. இன்றே, அவன் தன் வீட்டில் தன் தாய் தங்கையரும் சுற்றத்தாரும் தோழியரும் சூழ இருக்கின்றனர். ஆனால் அவனுக்கு எல்லாம் சூன்யமாக இருக்கின்றது.

அவன் அவளைப் பிரிந்தான். ‘சிலாளே இந்தப் பிரிவு; விரைவில் வந்து உன்னை மண்பேபேன். அது வரையிலும் பொறுத்திரு’ என்று அவன் உறுதி மொழி கூறிப் பிரிந்தான். அவள் அவளை நம்பினான். உளமறியக் காதல் புரிந்தவன் மீண்டுவந்து உலகறிய மணம் புரிவானென்று ஆர்வத்தோடு காத்திருந்தாள்.

காதலின்ப நினைவிலும் காதலை எதிர் பார்க்கும் ஆர்வத்திலும் காலத்தைக் கழித்துக்கொண் டிருந்தாள். ஒரு கணம் போவது ஒரு யுகமாகத் தோற்றியது. பிரிவுத் துன்பத்தைப் பொறுத்திருந்தாள். அந்தத் துன்ப முடிவிலே இணையற்ற இனபம் இருக்கிறதென்ற நினைவு அதனைப் பொறுக்கும் மன வலியைத் தந்தது.

அவன் வரவில்லை. அவள் உள்ளத்தே சிறிது பயம் முளைக்கத் தொடங்கியது. ஆனாலும் அன்பு அதை மறைத்தது. அவனுடைய உயிர்த்தோழி அவளைத் தினமும் ஆயிரம் கேள்விகள் கேட்கிறார்கள். அவள் மேனியிலே வாட்டம் தோற்றுகின்றது. தோழி அது

கண்டு, “என் இப்படி வாடுகிறோய் ?” என்று வினவுகிறுள். தன் உள்ளம்போலப் பழகும் அத்தோழிக்கு அந்தக் காதவி தனக்கு ஒரு காதலன் வாய்த்ததைச் சொல்லுகிறுள்.

அவன் தன் உள்ளத்தைக் கொள்ளோ கொண்டதும், இன்னுரை பேசித் தலையளி செய்ததும், அளவளாவியதும், ‘பிரியேன், பிரிந்தால் உயிர் விடுவேன்’ என்று சொல்லியதும், பிரிந்து வருவேனன்று உறுதி மொழி கூறியதும் - எல்லாம் சொல்கிறுள்.

எல்லாவற்றையும் கேட்ட பிறகு தோழி காதவிக்கு அச்சத்தை உண்டாக்குகிறுள்.

தோழி: நீ காதல் புரிந்த கதை நன்றாயிருக்கிறது ! அவர் சூரியவு கூறி உண்ணேயே மணப்பதாகச் சொன்னார் என்றார்கள். அதற்குச் சாட்சியாக யார் இருந்தார்கள் ?

காதவி நினைத்துப் பார்க்கிறுள். இதற்கு முன்பு பழைய நினைவு வரும்போதெல்லாம் அந்தக் காதலனும் அவன் பேசிய பேச்சும் இன்பமும் வந்து மனத்தில் நிரம்பும். இப்பொழுது அவனை விலக்கி அந்த இடத்தை நினைந்து பார்க்கிறுள். அவனைத் தவிர அங்கே யார் இருந்தார்கள் ? தனிமைதான். அந்தக் காதவி அன்று இனித்தது. இன்றே அதை நினைக்கையிலேயே உள்ளம் நடுங்குகிறது. தோழிக்கு விடை சொல்கிறுள்.

காதவி: யாரும் இல்லை.

தோழி: அப்படியா ? ஒருவரும் இல்லையா ? நன்றாக யோசித்துப் பார். பலர் முன்னிலையில் நாயகனைக் கைப் பிடிப்பதல்லவா திருமணம் ? நீ காதலமணம் செய்து கொண்ட அப்பொழுது ஒருவரும் இல்லையா ?

காதவி சிந்தனைலோகத்திலே இருக்கிறுள். அங்கே தேடித் தேடிப் பார்க்கிறுள்.. ஒரு டுதரும் இல்லை.

உண்மையில் இல்லையா? அவன் இருந்தான். அவன் ஒருவனே இருந்தான்.

காதலி: தானே.

தோழி: அவர் ஒருவர்தாம் இருந்தாரா? யாரும் இல்லாத இடத்தில் உன் நலத்தை வெளாவிய அவரை நம்பியா நீ உருகுகிறோய்? ஒருவரும் காணுமல் ஒரு பொருளை வெளவுபவன் கள்வன் அல்லவா?

இந்த வார்த்தை காதலியின் உள்ளத்தே தைக் கிறது. அவன் தன் உள்ளம் கவர் கள்வன் என்பதை அவன் நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறார். தோழி சொல் வதிலும் உண்மை இருக்கிறது. பெருமுச்ச விடு கிறார்; அந்த மூச்சோடு வருகிறது அந்த வார்த்தை.

காதலி: கள்வன்!

தோழி: மறைவிடத்திலே காதல் புரிந்த கள்வன் வார்த்தையிலே நம்பிக்கை வைக்கலாமா? அவர் அது கூறினார், இது கூறினாரென்று அவற்றை உண்மையாகக் கொள்ளலாமா? அவர் அந்த வார்த்தைகளைப் பொய்யாக்கி விட்டால் நீ என்ன செய்வாய்?

இந்தக் கேள்வியை இதுவரையில் காதலி என்னிப் பார்க்கவில்லை. அவர் பொய் கூறுவாரென்று எண்ணுமாவு அவன் மனம் மாசுபடவில்லை. இப் பொழுதோ தோழியின் வார்த்தைகள் அவன் நெஞ்சைக் கலக்குகின்றன. அவர் தாம் கூறிய வார்த்தை களைப் பாதுகாவாமல் அந்தச் சூனாறுவினின்றும் பொய்த்தால் அவன் என்ன செய்ய முடியும்? அவன் தன் நெஞ்சையே கேட்டுக் கொள்கிறார்:

காதலி: தான் அது பொய்ப்பின் யான் எவன் செய்கோ! (காதலர் அந்த உறுதி மொழியினின்றும் தப்பினால் நான் என்ன செய்வேன்!)

திருப்பித் திருப்பி இந்தக் கேள்வியை அவன் கேட்டுக் கொள்கிறார். அவன் மொழி தவறான் என்ற

கருத்திலே நின்றது அவள் வாழ்வின் இன்ப மாளிகை. அப்போது சிறிதும் சந்தேக எண்ணமே இல்லாமல் வேதவாக்காக நம்பினவளது உள்ளத்தில் இப்போது ஜயவுணர்ச்சி புகுங்கு நெகிழுச் செய்கின்றது.

தோழி: ஜயோ! பைத்தியமே! ஒருவரும் இல்லாத தனிமையிலே யாரோ ஒருவர் கூறிய வார்த்தைகளை உண்மையென்று நம்பிவிட்டாயே. நன்றாக யோசித்துப் பார்: அவர் உன்னேடு காதல் புரிந்தபொழுது சாட்சி ஒருவரும் இல்லையா?

காதலி என்ன செய்வாள்! எல்லாவற்றையும் மறந்து அவன் பேச்சிலே செயலிலே ஒன்றிப்போன அக்காலத்தில் மற்றவற்றைப் பார்க்க அவனுக்குக் கண் ஏது? தோழி, மேலும் மேலும் கேட்கும் கேள்விகளால் அந்தப் பேதைப் பெண் தன் உள்ளத்திலே பழைய காட்சியை நிறுத்திப் பார்க்கிறார். நிலைக்களாமே இல்லாத சித்திரம்போல அவன் உருவம் ஒன்றே அவனுக்குத் தோன்றுகிறது. அவனை மறக்கப் பார்க்கிறார்; சாட்சியை உள்ளக் கண்ணால் தேடிப் பார்க்கிறார். சோர்வு உண்டாகின்றதேயன்றிப் பயன் இல்லை.

இதோ, மின்னல்போல ஒரு நினைவு வருகிறது. “ஒரு சாட்சி உண்டு” என்று துள்ளுகிறார்.

தோழி: யோசித்துச் சொல்.

அவள் கண்ணுக்கு, அந்தத் தனிமையிலே அருவி யோரத்திலே நின்ற நாரை காட்சி அளிக்கிறது.

காதலி: குருகும் உண்டு தான் மனந்தானான்றே. (அவர் காதல்புரிந்த காலத்தில் ஒரு நாரையும் இருந்ததுண்டு.)

தோழி சிரிக்கிறார். நாரையைப் பெரிய சாட்சியாகச் சொல்ல வந்துவிட்டாளே என்ற நினைவு அவனுக்கு, தனிமை தவழ் மோனவுகத்திலே அந்த நாரை ஒன்றாவது அகப்பட்டது எவ்வளவு பெரிய காரியமென்பது காதலியின் எண்ணம்.

தோழி: நாரையா? நன்றாக யோசித்துச் சொல். உண்மையிலே நாரை இருந்ததா?

அக்கினி ஓர் இடத்தைப் பற்றிக்கொண்டால் அதனை முற்றும் கவர்ந்துகொள்வதுபோல, சாட்சி யைத் தேடித் திரிந்த காதலியின் உள்ளம் நாரையைப் பற்றிக்கொண்டது. அதை விடாமல் பற்றிக்கொள்கிறார்கள். அவளது சிந்தனை யரங்கிலே இதுவரையில் காதலன் நின்றார்கள். இப்பொழுது நாரை வந்து நிற்கிறது. காதலன் மறைகிறார்கள்.

அந்த நாரையை அடிமுதல் முடிவரையில் பார்க்கிறார்கள். அது தன் ஒற்றைக் காலிலே நிற்கிறது. அந்தக் காலும் அதன் பாதமும் அவனுக்குத் தினையின் தாலை நினைப்பூட்டுகின்றன. பூமிக்கு மேலே புடைத்துத் தோன்றும் நான்கைந்து பச்சை வேரும் அவற்றின்மேலே நிற்கும் தினைப்பயிரின் தண்டும் நாரையின் ஒற்றைக்காலோடு சேர்ந்து நினைவுக்கு வருகின்றன. மேலே உள்ள நாரையின் உடம்பைப் பார்க்காமல் அதன் காலை மாத்திரம் பார்த்தால் நிச்சய மாகத் தினைத்தாளென்றுதான் நினைக்கும்படி நேரும்.

அவள் சிந்தனை, நாரையைப் பாதாதிகேசமாக அளங்துகொண் டிருக்கையில் தோழி மறுபடியும் கேட்பது காதிற் படுகிறது.

தோழி: அது நாரைதானு?

‘அதில் என்ன சந்தேகம்? தினைத் தண்டுபோல இருக்கும் பசுங்காலையுடைய அதை நான் மறப்பேனு’ என்று எண்ணினால் காதலி. அவள் சொல்லுகிறார்கள் :

காதலி: தினைத்தாள் அன்ன சிறு பசுங்கால குருகு (தினையின் தண்டுபோன்ற சிறிய பசிய காலை யுடைய நாரைதான்.)

தோழி விட்டபாடில்லை.

தோழி: நாரையா சாட்சி? மிகவும் வேடிக்கை தான்! அது என்ன செய்துகொண் டிருந்தது?

மறந்துபோனதை நினைவுக்குக் கொண்டுவருவது எவ்வளவு சிரமம்? நினைவில் இருப்பதை மறப்பது பின்னும் எவ்வளவு கஷ்டம்? காதலை மறந்து நாரையை நினைத்தாள். ‘அது எப்படி இருந்தது? என்ன செய்தது?’ என்றெல்லாம் கேள்வி கேட்டுத் திண்டு மின்டாடச் செய்கிறான் தோழி. அந்தப் பேதை நங்கை மறுபடியும் நாரைத் தியானத்திலே ஆழ்கிறான்.

நாரை ஒற்றைக் காலிலே நின்றுகொண் டிருக் கிறது. தவம்புரியும் யோகியைப்போல ஒரே நோக்கத் தோடு, ஒடுகின்ற அருவியின் கரையிலே நிற்கிறது. அது எதற்காக நிற்கிறது? ‘அருவியிலே ஆரல் மீன் வருமா?’ என்ற ஒரே நினைவிலே இந்த உலகத்தையே மறந்து நிற்கிறது. அதன் உருவம், இப்போது நன்றாகக் காட்சி அளிக்கிறது.

காதலி: ஒழுகு நீர் ஆரல் பார்க்கும் குருகு (ஒடுகின்ற நீரில் ஆரல் மீனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் நாரை அது.)

நாரையின் காலையும் கண்ணையும் ஓர் இமைப்பிலே அவள் கண்டிருந்தாள். அது மனத்தில் ஏதோ ஒரு முலையிலே பதுங்கிக்கிடந்தது. தூண்டித் துருவிக் கேட்கும் தோழியின் கேள்விகளால் அந்த நாரையை அக்கண்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்தினான். இனி, தோழி என்ன சொல்வானோ என்று எதிர்பார்க்கிறான். அவனுக்கு இப்போது உலக முழுவதும் தோழியினிடம் அடங்கியிருக்கிறது.

தோழி சற்றும் இரக்கம் இல்லாதவள்! அந்த நாரையைச் சாட்சியாக ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாதோ அவள்? மறுபடியும் காதலியைத் தன் சிரிப்பினால் புண்படுத்துகிறான்.

தோழி: அடி பேதையே! உலகமறியாத குழங்கையா நீ? மீனையே பார்த்துக் கொண்டு நிற்கும் நாரை உங்களை எப்படிக் கவனிக்கப் போகிறது?

ஒற்றைக் காலில் நின்று ஒரே பார்வையாக ஆரல் மீன் வரவை நோக்கி நிற்கும் அதுவும் உன்னைப் போல் எல்லாவற்றையும் மறந்து நிற்பது தானே? அது ஒரு சாட்சியாகுமா? அது இருந்தும் இல்லாதது போன்றதே. அவர் கள்வனைப் போலச் சாட்சியற்ற தனியிடத்திலே காதல் புரிந்தார். அவருக்கு அவரே சாட்சி.

காதலியின் உள்ளத்தே வலியப் பிடித்து இழுத்து நிறுத்திய நாரை இப்போது மறைந்து விட்டது. மறுபடியும் காதலன் வந்து நிற்கிறோன். அந்தத் தனிமையும் அவனும் அவள் உள்ளத்தே இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் கலந்த மயக்கத்தை உண்டாக்குகின்றனர். ஒருவரும் இல்லாத தனிமை; அவன் மாத்திரம் இருக்கின்றார்; உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொள்கிறார்.

“யாரும் இல்லை; தானே கள்வன்” என்று அவள் வாய் முனைமுனைக்கின்றது. அந்தப் பல்லவியிலே அவள் உள்ளம் கணிந்து இன்பம் காணுகிறது.

கள்வன் வரவைக் காதலி எதிர்பார்த்து நிற்கிறார்.

* * * *

இந்தக் காதற்காட்சியைச் சித்திரிப்பது பின் வரும் பாட்டு.

தலைவி கூற்று

யாரும் இல்லை; தானே கள்வன்;
தான் து பொய்ப்பின் யானெவன் செய்கோ!
திணைத்தாள் அன்ன சிறுபசங் கால,
ஓமுகுநீர் ஆரல் பார்க்கும்
குருகும் உண்டு, தான் மணந்த ஞான்றே.

—குறுந்தொகை - கமிலர் பாட்டு.

[பொய்ப்பின்—தப்பினுல். எவன் செய்கோ—என்ன செய்யட்டும். திணைத்தாள்—திணையின் தண்டு. ஓமுகுநீர்—ஓடு கின்ற நீரிலே செல்லுகின்ற. ஆரல்—ஆரலென்னும் மீன். குருகு—இங்கே, நாரை.]

‘காமமோ பேரிதே !’

மிலிச்சாரவின் மோகனக் காட்சியிலே சிந்தையைப் பறிகொடுத்து நின்று நாலு திக்கையும் கண்களால் அளக்கும் அவன் ஒரு வீரனுகத்தான் இருக்கவேண்டும். ‘உலம் படு தோள்’ என்று கவிகள் வர்ணிக்கிறார்களே, அந்தத் தோள்களை அவன் கொண்டிருக்கிறான்.

அவன் அந்த இயற்கை எழிலைப் பார்த்துச் சொக்கி நிற்கின்று நென்று சொல்வது தவரே? ஆம்; அவன் வேறு எதையோ எதிர்பார்த்து நிற்கிறான். மரங்களினுடே தலையை அங்கும் இங்கும் திருப்பியும் தாழ்த்தியும் பார்க்கிறான். யாரோ வருவதைத்தான் எதிர்நோக்கி நிற்கவேண்டும்.

அதோ வருகிறான் ஒருத்தி; அவனுடைய உல்லாஸ சோபையிலே மலைப் பிராந்தியங்களின் மணம் தவழ்கிறது. அவளைக் கண்டவுடன் அவனுக்கு முகத்தில் ஓர் ஒளி ஏறுகிறது. ஆனால் அவன் அவளைக் கண்டவளவில் திருப்தி அடையவில்லை. பின்னும் தன் பார்வையை ஓட்டுகிறான். அவளைத் தொடர்ந்து யாராவது வருகிறார்களோ என்று ஆவலோடு கவனிக்கிறான். சிறிது ஏமாற்றக் குறிப்பு அவனது முகத்திலே பட்டாகிறது.

அவள் வந்துவிட்டாள். வந்து அவன் முன் நின்றான்.

“உன் யஜமானி வரவில்லையா?” என்று அவளை அவன் கேட்கிறான்.

“உன் யஜமானிதானே?” என்று அந்தக் கேள்வியை மடக்கிக் கேட்டுப் புன்னகை பூக்கிறான். அந்தப் பெண்ணைங்கு.

Σ. ΚΔΙΑΠ.

‘**କିମ୍ବୁର ଖାଇସ**’

(ପତ୍ର. 8)

“சந்தேகமென்ன? என்னுடைய யஜமானிதான்; என் ஆருயிர்த்தலைவி!”

“அது கிடக்கட்டும்; இரண்டு நாட்களாக ஏன் வரவில்லை?”

அவன் என்னவோ யோசனை செய்து நிற்கிறான்.

* * * *

அவனுடைய காதலியின் உயிர்த்தோழி அந்தப் பெண்மணி. காதலனும் காதலியும் அந்தரங்கமாகப் பழகி வருகிறார்கள். இன்னும் திருமணம் நடை பெறவில்லை. காதலனுக்குள்ள கடமைகள் சில நாட்கள் அவனை வரவொட்டாமல் தடுக்கின்றன. இந்த ரகசிய வாழ்க்கை எவ்வளவு காலம் நடை பெறுவது? காதலி மிகவும் துயரம் அடைகிறான். அதைப் போக்கி அவர்கள் காதலை நிலைபெறஞ் செய்யவேண்டியது தோழியின் கடமை. உலகறிய மணம் செய்து கொள்ளும்படி காதலை வற்புறுத்த வேண்டும். நேரே அந்தச் செய்தியைச் சொல்வதை விடத் தலைவியின் நிலையைச் சொல்லி, அதனால் அவனே அந்த விஷயத்தை உணர்ந்து கொள்ளும்படி செய்யவேண்டுமென்ற உறுதியோடு இன்று வந்திருக்கிறான் தோழி.

* * * *

“சாரலையுடைய மலை நாட்டுக்குத் தலைவ, நீ சௌக்கியமாக இருக்கவேண்டும்!”

இந்த ஆரம்பம் ஏதோ ஒன்றைச் சொல்லப் போகிறான்பதைப் புலப்படுத்தியது. ‘இப்போது எனக்கு என்ன சௌக்கியக் குறைவு வந்துவிட்டது? இவன் எதையோ பிரமாதமாகச் சொல்லப் போகிறான்’ என்று அவன் ஊகித்துக் கொள்கிறான்.

“ஆமாம்; உன்னுடைய மலைச்சாரலின் அழகே அலாதியானது. அந்தச் சாரலிலுள்ள பலாப்பழங்களுக்கு எத்தனை பாதுகாப்பு? இயல்பாகவே வளர்ந்து ஒங்கி நிற்கும் மூங்கில்களே நெருக்கமாக காவி. 2

நின்று வேலையைப்போல உள்ளன. அந்த எல்லைக் குள்ளே பலாமரங்கள் குலுங்கக் குலுங்கக் கணிஞ்து நிற்கின்றன. அந்தப் பலாமரமோ வேர்ப்பலா; பழங்களெல்லாம் வேரிலே காய்க்கின்றன. பூமியிலிருந்து வெடித்துப் புறப்படுகின்றன. நிலமே அவற்றிற்கு ஆதாரமாக இருக்கிறது. இவ்வளவு பாதுகாப்பாக அவை வளரும்போது அவற்றிற்கு என்ன குறை?" என்கிறுள் அவள்.

'இந்தக் குறத்தி என்னவோ சொல்லப் போகிறுள். அதற்காகத் தலையைச் சுற்றி மூக்கைத் தொடுகிறுள்' என்று எண்ணிய காதலன், "அந்தப் பலாப்பழ விசாரம் இப்போது எதற்கு?" என்று கேட்கிறுன்.

"எதற்கா? அந்த விஷயம் யாருக்குத் தெரியப் போகிறது!"

"எந்த விஷயம்?"

"எங்கள் சாரவிலே வினையும் பலாப்பழத்தின் நிலையை அறிவது எளிதல்லவே! அதுவும், வேரிலே பழுத்து, நிலத்தால் தாங்கப்பெற்று, மூங்கிலவேவியின் காவலுக்குள்ளே உள்ள பழத்தையுடைய உங்கள் மலைச்சாரலை மாத்திரம் அறிந்தவர்களுக்கு எங்கள் ஊர் விஷயம் எப்படித் தெரியப் போகிறது?"

"உங்கள் சாரவில் மட்டும் என்ன தனிச் சிறப்பு இருக்கிறது?"

"அதைத்தான் சொல்ல வருகிறேன். அதோ பார் அந்தப் பலா மரத்தை. அதில் எவ்வளவு பெரிய பழம் தொங்குகிறது, பார்!"

"அடே அப்பா! உண்மையிலே பெரிய பழங்கான்."

"அதன் காம்பைப் பார்த்தாயா? அது எவ்வளவு சிறியது பார்த்தாயா? அதைத் தாங்கும் கொம்பு எவ்வளவு சிறிதாக உள்ளது? அவ்வளவு

சிறிய கொம்பிலே பழுத்து முதிர்ந்த அந்தப் பெரிய பழம் எவ்வளவு காலம் இப்படியே தொங்கும்?”

“பார்த்தால் ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கிறது. எந்தச் சமயத்தில் முதிர்ந்து விழுந்துவிடுமோ என்ற கவலைகூட உண்டாகிறது.”

இது சொன்னதுதான் தாமதம்; தோழி, “ஆ! அதுதான் சொல்கிறேன்” என்று உணர்ச்சியோடு கூவினால். தலைவன் அவளை உற்றுக் கவனித்தான்.

“நீ இவ்வளவு காலமாக உன் காதலியின் தன் மையை அறிந்திருந்தால், அவனும் இந்தப் பலாப் பழம் போல இருப்பதை உணர்ந்திருக்கலாமே. அவள் உன்னிடத்தில் எவ்வளவு காதலாக இருக்கிறார்யுமா? அவனுக்குள்ள காதல் எவ்வளவு பெரிது என்பதை அறிவாயா?”

தலைவன் பெருமூச்சு விடுகிறார்யும்.

“இந்தச் சிறிய கொம்பிலே பெரிய பழம் தொங்குவதைப் போல உன் காதலியின் உயிர் மிகச் சிறிது; அவள் கொண்டிருக்கும் காதலோ பெரிது. அவள் உயிருக்கும் காதலுக்கும் உள்ள பிணைப்பு அரூமல் இருக்கவேண்டும். அதற்கு வழி உன்னிடங்களை இருக்கிறது.”

தோழியின் மந்திரம் பலித்துவிட்டது. அவன் மறுபடியும் அந்தச் சிறுகோட்டுப் பெரும் பழத்தைப் பார்க்கிறார்யும். ‘அந்தப் பழம் விழுந்துவிட்டால் யாருக்குப் பிரயோசனம்? அதனை நுகர்வதற்கு உரியவன் பறித்துப் பயன்படுத்த வேண்டும். இல்லா விட்டால் வீணைகி விடும். நம் காதலியை நாமும் தக்க பருவத்தில் மணங்கு பாதுகாக்கவேண்டும்’ என்ற சங்கற்பம் அவன் உள்ளத்தே உதயமாகிறது. விடைபெற்றுச் செல்கிறார்யும்.

“இவள் உயிர் தவச் சிறிது; காமமோ பெரிதே” என்று தோழி கூறிய வார்த்தைகள் அவனுக்குள் ரீங்காரம் செய்கின்றன.

தோழி கூற்று

வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்
சாரல் நாட, செவ்வியை ஆகுமதி ;
யாரஃ தறிந்திச் சேனாரே? சாரற்
சிறுகோட்டேப் பெரும்பழும் தூங்கி யாங்கிவள்
உயிர்தவச் சிறிது ; காமமோ பெரிதே !

— குறுந்தொகை - கபிலர் பாட்டு.

[வேரல் - முங்கில். வேர்க்கோட்பவை - வேரிலே
பழக்குலையையுடைய பலாமரம். சாரல் - மலைச்சரிவு.
செவ்வியை ஆகுமதி - சௌக்கியமாக இருப்பாயாக.
அறிந்திச்சேனார் - அறிந்தவர்கள். சிறு கோட்டு - சிறிய
கொம்பில். தூங்கியாங்கு - தொங்கினுற்போல. தவ -
மிகவும்.]

‘ மாலையில் அக்கிரமம் ’

(பக். 13)

S. KADAM

மாலையின் அக்கிரமம்

அவன் பிறர் பார்வைக்குக் கண்ணிதான்· ஆனாலும் அவனுடைய உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட ஒருவன் இருக்கிறான். அவனது காதல் இன்பத்தை நூகர்ந்தவன் அவன்.

எழிலும் உருவும் திருவும் பொருந்திய அந்த மடமங்கையின் உள்ளத்திலே வீற்றிருக்கும் அவன் அவனுக்கு ஏற்ற அழகுடையவன்; வீரமுடையவன்; செல்வமும் உடையவன். அவன் ஒரு நாட்டுக்கே தலைவன்; சிற்றரசன். வீரம் செறிந்த அரசர் வழி வந்தவன்.

அவனுடைய நாட்டில் இயற்கையின் முழு வளமும் குழங்குகிறது. மலைகள் நிரம்பிய குறிஞ்சி நிலம் வேண்டுமா? அவன் நாட்டில் இருக்கிறது. பல பல அருவிகள் குதித்தோடும் மலைச்சாரல்களிலே அடர்ந்து வளர்ந்த காடுகளைக் கண்ட புலவர்கள் அவனை, “கணங்கொள் அருவிக் கான்கெழு நாடன்” (தொகுதியைக் கொண்ட அருவிகளும் காடுகளும் பொருந்திய மலைநாட்டை உடையவன்) என்று பாராட்டுகிறார்கள்.

கானாறும், மாடு மேய்க்கும் ஆயர்கள் வாழும் காடும் நிரம்பிய மூல்லை நிலச்செல்வமும் அவனுக்கு உண்டு. அதனால் அவனை, “குறும்பொறை நாடன்” (சிறிய கற்களையுடைய நாட்டையுடையவன்) என்று புகழ்கிறார்கள்.

அவனுடைய செல்வத்துக்குத் தணியடையாள மாகச் சிறந்து நிற்பது அவனுக்கு உரிய மருத நிலச் செல்வம். நெல்லும் கரும்பும் காடுபோல அடர்ந்து விளைந்து பல நாடுகளுக்கு உணவு அருத்தும் நல்ல வயல்கள் அந்த நிலத்து ஊர்களில் உள்ளன. எல்லாம்

அவனுக்குச் சொந்தம். “நல்வய ஹரன்” என்ற சிறப்புக்கு அவன் எவ்வகையிலும் தகுதியடையவன்.

இவை மட்டுமா? முத்தும் பவழமும் பிறக்கும் பெருங்கடற்கரையளவும் அவன் நாடு பரந்திருக்கிறது. கடற்கரையை அடுத்துள்ள நெய்தல் நிலப்பரப்பையும் அவன் பெற்றிருப்பதால், “தண்கடற் சேர்ப்பன்” (தண்ணியகடல் துறையை உடையவன்) என்ற பெயரால் சில சமயங்களில் அறிஞர்கள் அவனைப் புகழ்வதுண்டு.

இப்படிக் குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் நால்வகை நிலத்துக்கும் தலைவனுகிய அவனுக்கு இப்போது காதற் பயிர் விளைக்கும் அவள் கிடைத்தாள். இனி அவனுக்கு என்ன குறை?

இருவரும் ஒருவருக்கு ஒருவர் ஏற்றவர்களே. கடவுள் திருவருளால் கண்டார்கள்; காதல் கொண்டார்கள்; அளவளாவினார்கள். இப்போது அவன் பிரிந்து போயிருக்கிறான். மறைவாகக் காதல் புரியும் ஒழுக்கத்தை அவர்கள் விரும்பவில்லை. உலகறிய மணம் புரிந்துகொள்ளவே விரும்பினார். அதற்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்ய அவன் பிரிந்து சென்றான்.

* . * . *

இவ்வளவு வயசு ஆகும் வரையில் அவனைப் பிரிந்திருந்தாளே; இப்போது ஒரு கணமேனும் பிரிந்திருக்க முடியவில்லை: அவனை அறியாமல் இருந்த காலம் எவ்வளவு நீண்டதாக இருந்தாலும் அவனைத் துன்புறுத்தவில்லை. அவன் வரவுக்காக அவள் காத்திருந்தாள். அவள் அழகு காத்திருந்தது; அவள் உணர்வு காத்திருந்தது; உயிரே காத்திருந்தது. இன்னும் அவனைக் காணுமல் இருந்திருந்தால் இந்த உலகம் அழியும் வரையில் அவள் அவனுக்காகக் காத்திருப்பாள். அப்பொழுதல்லாம் அவள் கண்ணி.

இப்போது அவள் காதலி. ஒரு நாள் போவது ஒரு யுகமாக இருக்கிறது. தனிமை அவளை வருத்து கிறது. தனியிடத்தே சென்று அவளையே நினைந்து புலம்புகிறார்கள்.

ஒடைக்கரையிலும், சுனைக் கரையிலும், கழிக் கரையிலும் சென்று தன் பார்வையை நீர்மேல் நிமிர்ந்து நிற்கும் மலர்க் கூட்டத்தில் செலுத்துகிறார்கள்.

பகல் நேரத்தில் சென்று அவனுடைய நினைவிலே தன்னை மறந்து வீற்றிருக்கிறார்கள். அவள் கண்முன்னே சில நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்கின்றன. அதை அவள் உணரவில்லை; அவள் உள்ளாம் கண்பார்வை யோடு கலக்கவில்லை.

திடீரென்று அந்த ஆச்சரிய நிகழ்ச்சி கண்ணில் படுகிறது. அவள் அங்கே வந்து அமர்ந்தபொழுது தாமரை மலர்கள் மலர்ந்திருந்தன; நீல மலர்கள் குவிந்திருந்தன. இப்போதோ தாமரைகள் குவியத் தொடங்கின; நீல மலர்கள் இதழ் விரிந்தன.

“அட! மாலைக் காலம் வந்துவிட்டதுபோல் இருக்கிறதே!” என்று திரும்பிப் பார்க்கிறார்கள். சூரியன் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு மலை வாயில் விழுந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பார்த்தவுடன் பகீரன்கிறது அவனுக்கு.

மாலைக் காலத்தைக் கண்டால் அவனுக்கு யமணைக் கண்டதுபோல் இருக்கும். ஊரெல்லாம் குறட்டை விட்டுத் தூங்க, தான் மட்டும் தனித் திருக்கும் இரவுக் காலத்தை அறிவுறுத்துவதல்லவா அந்தப் பாழும் மாலை! அதற்கு எப்படித் தப்புவது?

“இதென்ன! நான் இப்பொழுதுதானே வந்தேன்! அதற்குள் எப்படி மாலைக்காலம் வந்தது? பெரிய அக்கிரமமாக இருக்கிறதே!”

அவள் அங்கிருந்து ஓடி உப்பங்கழியின் பக்கத் திலே சென்று பார்க்கிறார்கள். அங்குள்ள நெய்தல் மலர்கள் அவனுடைய உள்ளத்தைப் போலக் கூம்பி

யிருக்கின்றன. காலத்தை உணர்த்தும் இயற்கைக் கடிகாரம் அவை.

“சங்தேகமே இல்லை. மாலைதான் வந்துவிட்டது. அதற்கு இப்போதுதான் வரவேண்டு மென்ற நியதி இல்லையோ! இந்தப் பட்டப் பகலிலே மாலை வரும் அக்கிரமத்தைக் கேட்பவர்கள் ஒருவரும் இல்லையா!”

மாலை, இரவு, நன்னிரவு, இவற்றுல் வரும் தாபங்கள் எல்லாம் அவள் உள்ளக் கண்ணிலே ஒன்றன்பின் ஒன்றுக் வந்து பயமுறுத்துகின்றன.

“சரிதான்! கேட்பாரற்ற ஊரிலே யார் எதைச் செய்தால்தான் என்ன? என்னுடைய உயிர்க் காதலர் என்னைப் பிரிந்திருக்கிறார். இந்தச் சமயம் பார்த்து இப்படியெல்லாம் அக்கிரமம் நடக்கிறது. என்னடா ஆச்சரியம்! இந்த மாலைக் காலங்தான் தவறுதலாக வந்து விட்டதென்று நினைத்தால் இதன் கூட்டாளி கனுமா இப்படிச் செய்யவேண்டும்? சூரியன் இவ்வளவு சீக்கிரம் அஸ்தமித்துவிட்டான்! நெய்தல் மலர்களும் இவ்வளவு சீக்கிரம் குவிந்துவிட்டன! எல்லாம் வாஸ்தவமாக முன்பெல்லாம் நடக்கிற மாதிரியே இருக்கின்றன. ஆனால், பொய்! பொய்! இது நல்ல கடும்பகல். இந்தக் கடும்பகலில்தான் வஞ்சகமாக மாலை வந்திருக்கிறது.”

பெருமுச்ச விடுகிறுள்; கண்ணை வெறித்துப் பார்க்கிறுள். மாலை ஏதோ ஓர் உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு அவள் முன்பு சிற்கிறதா என்ன? அவள் அதோடு பேசுகிறாளே!

“என் செயலைல்லாம் அழியும்படி வந்த மாலையே!”

மாலைக்காலம் வந்தால் அவள் செத்த பினம் போலத்தான் ஆகிவிடுவாள். வீரகவெந்தீ மாலைக் காலத்தில்தான் கொழுங்தோடிப் படரும். அவள் அதனால்தான் அதைக் கண்டு துடிதுடிக்கிறார்கள்.

“மாலைப்போதே! என் தலைவர் பிரிந்தார். இதுவே சமயமென்று, நீ முன்பெல்லாம் வருவது-

போலவே வருகிறுயென்று எல்லோரும் ஸினைக்கும்படி என்னவோ செய்து ஏமாற்றிக் கடும் பகவிலேயே வந்துவிடுகிறோம். உன்னைக் கேட்பவர் ஆர்? வளைந்து செல்லும் கழியில் உள்ள நெய்தல் மலர்கள் குவியும் படி, காலையிலே நீ வந்தாலும் உன்னை மாற்றுபவரோ இங்கே இல்லை; நீ வைத்ததுதான் சட்டம்” என்று அவள் குமுறுகிறார்கள். அவள் நோய் அவனுக்கல்வா தெரியுமா?

தலைவி கூற்று

கணங்கொள் அருவிக் கான்கெழு நாடன்
குறும்பொறை நாடன் நல்வயல் ஊரன்
தண்கடற் சேர்ப்பன் பிரிந்தெனப் பண்ணடையிற்
கடும்பகல் வருதி கையறு மாலை,
கொடுங்கழி நெய்தலும் கூம்பக
காலை வரினும் களைஞ்சோ இலரே.

—ஜங்குறுநாறு - அம்முவனார் பாட்டு.

[கணம் - தொகுதி. கான்-காடு. கெழு - பொருங்திய. குறும்பொறை - நாடன் - மூல்லை நிலத்தலைவனது - பெயர். ஊரன் - மருதங்கிலத் தலைவன். சேர்ப்பன் - நெய்தலங்கிலத் தலைவன் ; சேர்ப்பு-கடற்றுறை. பிரிந்தென-பிரிய. பண்ணடையின் - முன்போலத் தோற்றும்படி. வருதி-வருகிறோம். கையறு - செயலறுதற்குக் காரணமான. கொடுங்கழி - வளைந்த உப்பங்கழி. கூம்ப-குவிய. களைஞர்-விலக்குபவர்.]

கிழவியின் பிரயாணம்

ஐயோ பாவம்! நடக்கும்பொழுதே தத்தித் தத்தி நடக்கிறனே; கால் சோர்ந்து பேர்கிறதே! எதற்காக இந்தக் கிழவி இப்படிப் புறப்பட்டாள்? கையைக் கவித்துக்கொண்டு எதையோ பார்க்கிறுன். இவள் வயசுக்கு இப்படி நடந்து திரிபவர் யார் இருக்கிறார்கள்? இவளையே கேட்டுப் பார்க்கலாம்.

“பாட்டை, என் இப்படி இந்த அகன்ற பாலை வனத்திலே நடக்கிறாய்? இங்கே அலையும்படி உன்னை விட்ட விதி பொல்லாததாய் இருக்கவேண்டும்.”

இதென்ன! பாட்டி காதில் என் கேள்வி விழவில்லை. இவள் காதும் மந்தமாகியிருக்கிறதே. இந்த வெயிலில் தங்க நிழல் இல்லாத பாலைவனத்தில் அங்கங் தளர்ந்து திரைந்த இந்தப் பெரியவள் நடந்து அலுத்துப்போய் நிற்கிறார்களே. இவள் எதற்காக இப்படிக் கூர்ந்து கூர்ந்து பார்க்கிறார்கள்?

“அப்பா, யாரப்பா?”

ஆம், கிழவியின் குரல்தான்; அதிலே இவள் தொண்டையிலுள்ள வறட்சி தொணிக்கிறதே.

“என் பாட்டை!”

“அதோ வருகிறார்களே; அவர்கள் ஒரு பெண் னும் ஓர் ஆணுந்தானே?”

“ஆம், பாட்டி, யாரோ காதலனும் காதலியும் போலத் தெரிகிறது.”

“அப்படியா!”

கிழவியின் முகத்திலே ஒரு மலர்ச்சி உண்டா கிறது. சிறிது நின்று பெருமூச்சு வீடுகிறார்கள்; “அப்பாடி!” என்று சொல்லி ஆசவாசப் படுத்திக்

‘குவிமீன் பிரயாணம்’
(பக். 18)

கொள்கிறுள். அந்தத் தம்பதிகளையே பார்த்துக் கொண்டு விற்கிறுள்.

அவர்களோ மெல்ல மெல்லக் கதை பேசிக் கொண்டு இவளெதிரே வருகிறார்கள். கிழவியின் மன வேகத்திற்கு அவர்கள் நடை நேர் மாருக இருக்கிறது. ஒரு கணத்தில் அவர்களைச் சந்திக்க வேண்டுமென்று கிழவி என்னுகிறுள். அவர்கள் வேகமாக நடந்து வந்தால்தானே?

அவர்கள் வந்துகொண் டிருக்கிறார்கள். பாட்டி கண்ணைத் துடைத்துத் துடைத்துப் பார்க்கிறார்கள். அவர்கள் இந்த முதியவளை நெருங்கி விட்டார்கள். இவள் தன் கண்ணை அகல விழித்துக் கூர்த்து கவனிக்கிறார்கள்.

அடே! இதென்ன! இவள் முகம் ஏன் இப்படித் திடைரென்று மாறுகின்றது? சூரியனது ஓளியிலே பள பளத்த இவள் முகம் மேகத்திரை போட்டாற்போலே சோகபடலத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு விட்டதே! ஏன்? இவள் உள்ளத்திலே ஏதோ ஏமாற்றம் தோன்றிவிட்டது. பாவம்! அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரிகிறது.

அந்தக் காதலிரட்டையர் போய்விட்டனர். கிழவியின் உள்ளத்திலே மீட்டும் துயரத்தைத் தளிர்க்கவிட்டு இவளைக் கடந்து சென்றனர்.

பாலைவனத்தில் ஆழப் பதித்த தடியையும் தளர்ந்து பதிந்த கால்களையும் எடுத்து இரண்டடி மேலே நடக்கிறார்கிழவி. மேல்மூச்ச வாங்குகிறது. பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு இளைய ஆண்மகளைப் போல வீசி நடக்க மனம் முந்துகிறது. காலையும் வீசி வைக்கிறார்கள். ஆனால் அடுத்த கால் அதைப் பின் தொடரவில்லை; தளர்கிறது. “ஐயோ!” என்று விழப் போகிறார்கள். கைத்தடி அவளை விழாமல் விலைங்கிறத்து கிறது.

மறுபடியும் பார்க்கிறார்கள்: கையை நெற்றியின் மேல் வைத்துப் பார்க்கிறார்கள். பாலைவனத்தில்

மனிதர்கள் அடிக்கடி பிரயாணம் செய்வார்களா? சிறிது நேரம் கழித்து இரண்டு உருவங்கள் நிழலைப் போல் நெடுங் தூரத்திலே தெரிகின்றன. அந்த நிழலை நம்பிக் காத்து விற்கிறார்கள். அந்த உருவங்களின் அங்க அடையாளங்கள் ஒருவாறு புலப்பட்டு அவர்கள் ஆனால் பெண் ஞூமென்று தெரிந்தால் இவனுக்கு நம்பிக்கை உதயமாகிறது. ஆனால் அருகில் வந்த போது மறுபடியும் அவள் ஏமாங்கு போகிறார்கள். அருகில் வந்ததும் அந்த உருவங்கள் இவள் உள்ளத் திலே இருளைத்தான் புகுத்திச் செல்லுகின்றன.

தூரத்திலே எது தெரிந்தாலும் இவள் கூர்ந்து கவனிக்கிறார்கள். கார்லோய்ந்த யானீ வருகிறது; பயந்து சாகிறார்கள். வேறு யாரோ ஆடவர்கள் வருகிறார்கள். அவர்களை என்னவோ கேட்கிறார்கள். “நீ எங்கேயம்மா போகிறோய்?” என்று அவர்கள் கேட்கிறார்கள். இவள் விடை கூறவில்லை. இவனுக்கே எங்கே போகிறோமென்று தெரியவில்லை. ஆம்; இவனுடைய வகுப்பும் ஓரிடமல்ல; வேறு ஏதோ!

“பாட்டீ, எங்கே போகிறோய்?”

“எனக்கே தெரியாதப்பா.”

“எவ்வளவு நாழிகை இப்படி நடந்துகொண்டே இருப்பாய்?”

“தெரியாதப்பா!”

“எப்பொழுது உன் பிரயாணத்துக்கு முடிவு நேரும்?”

“வாழ்க்கைப் பிரயாணத்துக்கா?”

“உன் காலில் வன்மை இல்லையே?”

“ஆம் அப்பா, என் கால் தவறுகிறது; நான் ஓர் இடத்தில் வைத்தால், அது ஓரிடத்தில் போகிறது.”

“எதையோ மிகவும் ஆவலாகப் பார்க்கிறோயே?”

“பார்த்துப் பார்த்து என் கண்ணில் இருக்கிற அரைக்காற் பார்வைகூட மங்கிவிட்டது.”

“எதைப் பார்க்கிறோய் ?”

“என் துரதிருஷ்டத்தைப் பார்க்கிறேன்.”

“ஒன்றும் விளங்கவில்லையே பாட்டி !”

“நான் பார்க்கிறேன் ; சூரியனும் சந்திரனும் இல்லாத வானத்திலே அந்த இரண்டு சுடருகுவங்களையும் தேடிப் பார்க்கும்போது ஆயிரக் கணக்கான நடசத்திரங்கள் தோன்றுகின்றன. எல்லாம் நடசத்திரங்கள் ; மதியில்லை ; கதிரவனும் இல்லை !”

“அது போல—?”

“நான் பார்க்கிறேன். என்னைச் சேர்ந்தவர்களைத் தேடிப் பார்க்கிறேன். அகலிரு வானத்து மீனைக் காட்டிலும் பலர் இங்கே போகிறார்கள் ; இந்த உலகத்திலுள்ள எல்லோரும் ஒருவர் பின் ஒருவராக இங்கே வருகிறார்களென்று தோற்றுகிறது. இவ்வளவு பேர்களில் எல்லோரும் பிறரே. அவர்களைக் காணவில்லை.”

“அவர்கள் யார் பாட்டி ?”

“எழில் திரண்ட நங்கை ஒருத்தி ; அவனுக்குப் பற்றுக்கோடாக நின்ற ஆண் மகன் ஒருவன்.”

“அவர்கள் இங்கே ஏன் வந்தார்கள் ?”

“என் பாவம் ! எங்களவர் செய்த பாவம் ! பாவமல்ல ; எங்கள் அறிவின்மை.”

“கதையை முழுவதும் சொல்லு பாட்டி !”

“அவள் என் மகன். நான் அவளை வளர்த்த செவிலி. மார்மேலூம் தோள்மேலூம் வைத்து வளர்த்தேன். அவனுடைய உள்ளத்தைக் கொள்ளொகொண்ட ஆண் சிங்கம் ஒன்று உண்டென்ற உண்மையை உணரும் சக்தி எனக்கு இல்லை. அவள் அவனுடைய அன்பிலே இன்பங் கண்டாள். அவள் குறிப்பறிந்து அவளை மாப்பிள்ளையாக ஏற்றுக் கொள்ளும் பாக்கியம் எங்களுக்கு இல்லாமற் போயிற்று. அவனுடைய காதல் எவ்வளவு அருமையானது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. அவர்கள்

எங்களிடமிருந்து நன்மை உண்டாகு மென்று எதிர்பார்த்தார்கள். எங்கள் மனம் இளகவில்லை யென்று தெரிந்தது. இரு பறவையும் பறந்து போயின. அவன் போன பிறகே அவனருமை தெரி கிறது. என்ன பிரயோசனம்? தெய்விக்கு காதலால் பிணிக்கப் பட்ட அந்தக் கொடியும் அது படாந்த கொம்பு போன்ற அவனும் இவ் வழியாக வருவார் களென்று பார்க்கிறேன்.”

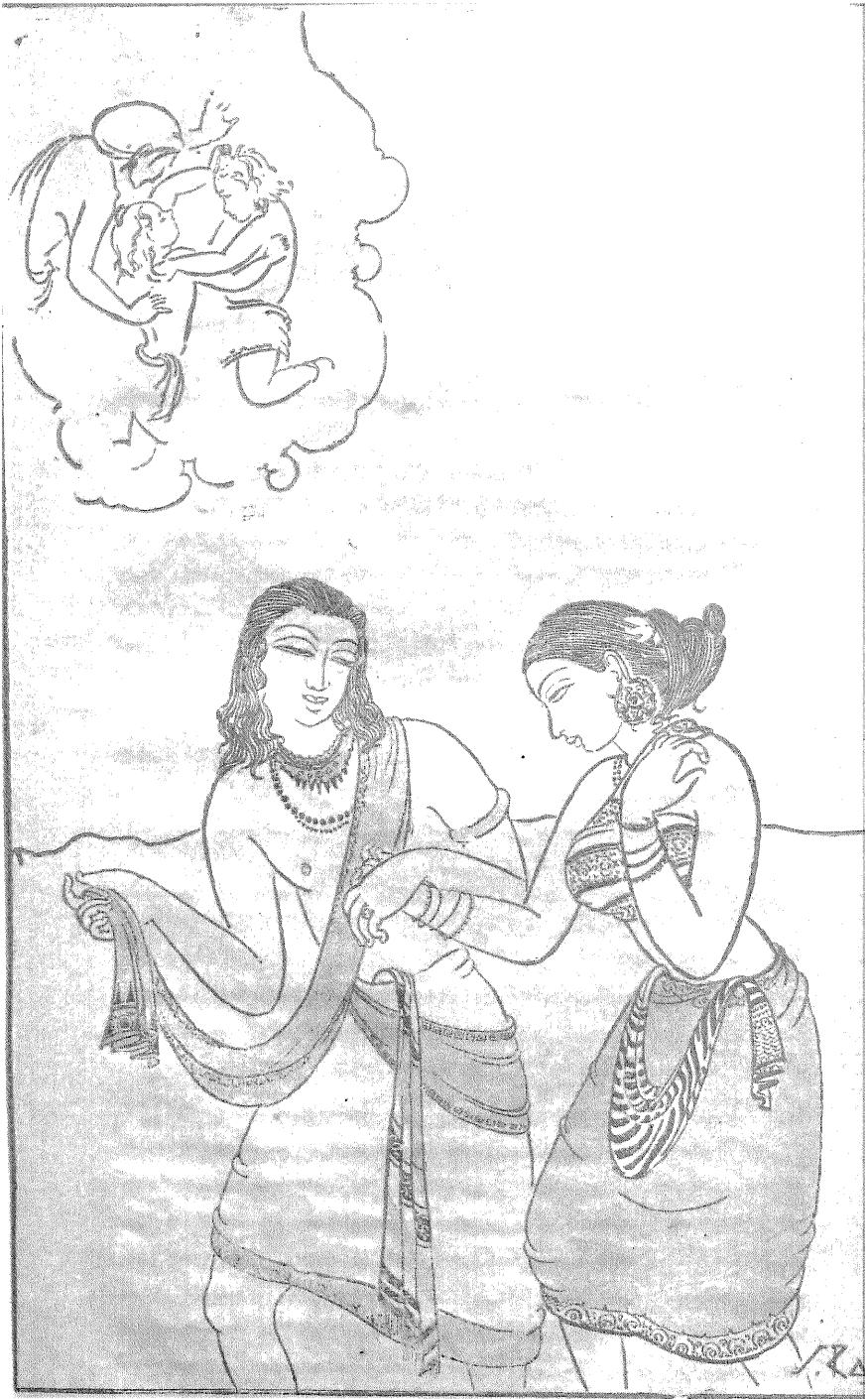
கிழவி மேலே தன் பிரயாணத்தைத் தொடங்கினான். அன்பின் அருமையை உணராமல் கை நழுவவிட்ட கிழவியின் பிரயாணம் வாழ்க்கைப் பிரயாணம்போல ஏமாற்றம் நிறைந்ததாகவே இருக்கிறது. அன்பற்ற கொடியவரது நெஞ்சம் போலே அழலெரிக்கும் அந்தக் கொடுஞ் சுரத்தில் அன்பே வடிவமென்று எண்ணத்தகும் இரண்டு உருவங்களை, ‘காதல் ஒன்று, அத்னைப் பேணிக்காக்கும் வரம் ஒன்று’ என்று சொல்லத்தகும் இரண்டு பேர்களை, இன்னும் கிழவி கண்டாளோ இல்லையோ !

கெவிலி கூற்று

காலே பரிதப் பினவே ; கண்ணே
நோக்கி நோக்கி வாளிமுந் தனவே ;
அகலிரு வானத்து மீனினும்
பலரே மன்றலீவ் வுலகத்துப் பிறரே.

—குறுந்தொகை — வெள்ளி வீதியார் பாட்டு.

[பரி தப்பின - நடை தவறின. வாள் - ஓளி. அகல் இரு வானத்து - அகன்ற பெரிய வானத்திலுள்ள. மீன் - நட்சத்திரம். மன்ற - நீச்சயமாக. பிறர் - அயலார்.]

திருமேனி
(பக. 23)

ஆச்சரியம்

மரமும் செடியும் கரிந்து போன பாலைவில் வெம்மையிலே அவர்கள் இந்தக் காட்சியைக் கண்டு வியந்து போனார்கள். செங்கதிரவன் இரக்கமின்றி எறிக்கும் வெய்ய கதிரில் அந்த இளங் காதலர்களின் அன்பு வாடிப் போகவில்லை ; ஒளி விடுகிறது. அழகு நிரம்பிப் பருவம் வந்த அக் காதலனும் காதவியும் பாலை நிலத்தில் நடப்பவர்களாகத் தோற்றவில்லை. மலர் மலி சோலைகளும் நீர்மலி வாவிகளும் உள்ள வழியிலே செல்பவர்களைப் போல மகிழ்ச்சியுடன் நடக்கிறார்கள்.

எதிரே வந்த சிறு கூட்டத்தார் இந்தக் காட்சி யைக் கண்டு வியக்காமல் இருப்பது எப்படி ?

“எவ்வளவு ஒற்றுமை ! அழகிலும் அறிவிலும் அன்பிலும் ஒருவருக்கு ஒருவர் சனைத்தவராகத் தோற்றவில்லையே !” என்றார் ஒருவர்.

“முறுக்கேறித் திரண்ட தோள்களையடைய இந்தக் காளையின் அன்பு நிமுலிலே மென்மையே உருவம் படைத்து வந்தாற்போன்ற இந்தப் பெண் செல்லும் காட்சியைக் கண்டது கண்செய்த பாக்கியம். நமக்குக்கூட இது பாலைவனமென்ற நினைவு மறந்துபோகிறதே !” என்றார் மற்றொருவர்.

“நீர் சொல்வது உண்மைதான். இவர்களைக் காணும்போதே கண் குளிர்கிறது. நல்ல மெல்லிய மலர்களால் ஆகிய இரட்டை மாலையைக் கண்டது போல இருக்கிறது. கடவுளின் திருவருள் எத்தனை ஆச்சரியமானது. காதலென்ற ஒன்றை மனிதர்களுக்கு அளித்துத் துன்பத்தையும் வெம்மையையும் பொருட்படுத்தாத இனிமையை அதில்

ஊட்டியிருக்கிறோ! இவர்களுடைய காதல், காட்டிலும் நாட்டிலும் சிறக்கவில்லை; ஜீவனற்றுப்போன தாவரங்களும், உயிர் உடலினின்றும் போய்க்கொண்டிருக்கும் விலங்குகளும், காலோய்ந்து வலியிழந்து செல்லும் கம்மைப்போன்ற மக்களும் உள்ள இந்தப் பாலைங்கீலப் பெருவெளியிலேதான் இவர்களுடைய காதலுக்குத் தனிச்சிறப்பு உண்டாகி யிருக்கிறது. விஷக் கடலினிடையே அழுதம் தோன்றியதுபோல வும், உலகைக் கவிந்த அந்தகாரத்தினிடையே மீண்ணல் தோன்றியது போலவும் இவர்கள், இங்கே காட்சியளிக்கிறார்கள். இவர்கள் காதல் வாழ்க !”

அவர் உள்ளத்தே எழுந்த உவகைப் பெருக்கு வார்த்தைகளாக வெளிப்பட்டுக்கொண்டிருந்த போது வேறொருவர் அவற்றைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவே இல்லை. பாலைங்கிலத்திலும் கவிதை செய்யவைத்த இளங் காதலர்களின் காட்சியிலே கண்ணப்பற்கொடுத்து நின்றார். உற்றுப் பார்த்தார். அவளைப் பார்த்தார்; அவன் முகவெட்டைப் பார்த்தார். அவளையும் பார்த்தார்; அவள் கண்களைப் பார்த்தார். ஏதோ புதிய பொருளைக் கண்டு பிடித்த வரைப்போலத் துள்ளிக் குதித்தார். “கண்டறியாதன கண்டேன். வியப்பு, பெருவியப்பு !” என்று உரக்கக் கூவினார். நல்ல வேளை, இதற்குள் அந்தக் காதலர் சென்றுவிட்டனர்.

முன்னே பேசிய இருவருள் ஒருவர், துள்ளிக் குதித்தவரைப் பார்த்து, “பெரு வியப்புத்தான்! நாங்களும் அதைத்தான் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். சாதல் நிரம்பிய இங்கே காதலைக் கண்டோம். அந்தக் காதல், வெங்குதிரை நிலவொளியாக்கிறது. பாலைங்கிலத்தைப் பூம்பொழிலாக்கிவிட்டது. இவை அதிசயமல்லவா ?” என்றார்.

“அதற்கு மேலும் அதிசயம்! கடவுளின் அருள் என்று சொல்லுவார் சொல்லுக! நல்விளையின்

வலிமை என்று கூறுவார் கூறுக ! இந்த ஊழ் விளைத் திறம் நன்று ! என்ன ஆச்சரியம் ! ஊழ் விளையே ! பாலே ! நீ நல்லை !”

பைத்தியம் பிடித்ததுபோலக் கூத்தாடும் அவருடைய வார்த்தைகளைத் தெளிந்து கொள்ளாமல் மற்ற இருவரும் மயங்கி நின்றார்கள்.

“நீர் கண்ட அதிசயம் என்ன, சொல்லும்.”

“இந்த இரண்டு பேர்களையும் நான் அறிவேன்.”

“அறிந்தால் என்ன? அதில் அதிசயம் என்ன இருக்கிறது?”

“இவர்கள் இளங்குழந்தைகளாக இருக்கும் போது நான் பார்த்திருக்கிறேன். அதே சாயல்; அதே முகவெட்டு; அந்தப் பெண் இருக்கிறானே, அவனுடைய கணக்கை நான் மறக்கவில்லை; அன்று கண்ட கணக்கோ; இப்போது மருட்சியுங்கூடக் கண்டேன்.”

“இளமையிலிருந்து பழகிய நண்பின ரென்று தானே சொல்லப் போகிறீர்? அது பெரிய ஆச்சரியமா? வடகடலில் இட்ட நுகத்தில் தென்கடலில் இட்ட கழி சேர்வதுபோல எங்கிருந்தோ வரும் ஆடவனும், எங்கிருந்தோ வரும் மடமகனும் ஒரு கணத்தில் ஊழ்வசத்தால் மனம் ஓன்றி மணமகிழும் வரலாறுகளை நாம் கேட்டிருக்கிறோம்; படித்திருக்கிறோம். அந்தக் காதல்தானே ஆச்சரியம்? பலாள் பழகினவர் காதல் செய்வதில் என்ன வியப்பு இருக்கிறது?”

“கொஞ்சம் பொறுங்கள். பழகினவர்கள் ஒன்று வதில் ஆச்சரியம் இல்லை; பழகாதவர்கள் பொருந்துவதுதான் அதிசயமென்பதை நானும் அறிவேன். ஆனால் இவர்கள் காதல் அதனினும் அதிசயமானது!”

“விஷயத்தை விளங்கச் சொல்லாமல் மூடு மங்கிரம் போட்டால் நாங்கள் எப்படித் தெரிந்து கொள்வோம்!”

“இப்போது கைகோத்துக்கொண்டு போகின்ற இவர்களே, அன்றைக்கு எப்படி இருந்தார்கள் என்று பார்த்திருந்தால் உங்களுக்கும் இதன் சிறப்புத் தெரியும்.”

“பார்க்காத குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்கிறோம். அதை நீர் சொல்லிவிடும். கேட்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.”

“இவனும் இவனும் பகைவர்களாக இருந்தார்கள். சண்டை என்றால் சாமான்யமான சண்டையா? இவன் இவன் தலை மயிரைப் பிடித்து இழுத்தான். இவன் ஜேயோ என்று கூவிக்கொண்டு இவனுடைய தலைமயிரைப் பிடித்து இழுத்து ஒடினாள். சண்டைக்கு ஒரு காரணமும் இல்லை. இந்தச் சண்டையைச் செவிலிமார் வந்து தடுத்தார்கள். அப்படியும் ஓயவில்லை. சின்னாச் சண்டை தான். ஆனாலும் நாகம்போல ஒருவருக்கு மேல் ஒருவர் சிறிக்கொண்டு எதிர்த்ததைப் பார்த்திருந்தால், அவர்களா இப்படி இணைந்து வாழ்கிறார்களென்று நான் வியப்பதற்குக் காரணம் கண்டு கொள்ளீர்கள். பழகாதவர்களை ஒன்றுபடுத்துவது ஆச்சரியமா? பகைசெய்து முரணியவர்களை ஒன்று படுத்துவது ஆச்சரியமா? இந்த ஆச்சரியத்தைக் கடவுள் செய்து காட்டுகிறார்; ஊழ்வளி செய்கிறது. அந்த ஊழை நாம் வியந்து பாராட்டாமல் இருப்பது எப்படி?” என்று முடித்தார்.

“ஆம்! ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியந்தான். நல்லை மன்றம்ம பாலே! (ஊழ்வினையே, நீ நிச்சயமாக நன்மையை யுடையாய்)” என்று மற்ற இருவர்களும் சேர்ந்து ஊழை வாழ்த்தினார்கள்.

கண்டோர் கூற்று

இவன் இவன் ஜூம்பால் பற்றவும், இவன் இவன் புன்றலை ஓரி வாங்குநள் பரியவும்,
காதற் செவிலியர் தவிர்ப்பவும் தவிராது

ஏதில் சிறுசெரு உறுப, மன்றே
நல்லைமன் றம்ம பாலே ! மெல்லியற்
துணைமலர்ப் பிணையல் அன்னிவர்
மணமகிழ் இயற்கை காட்டி யோயே !

—குறுந்தொகை - மேதாசனர் பாட^{டி}.

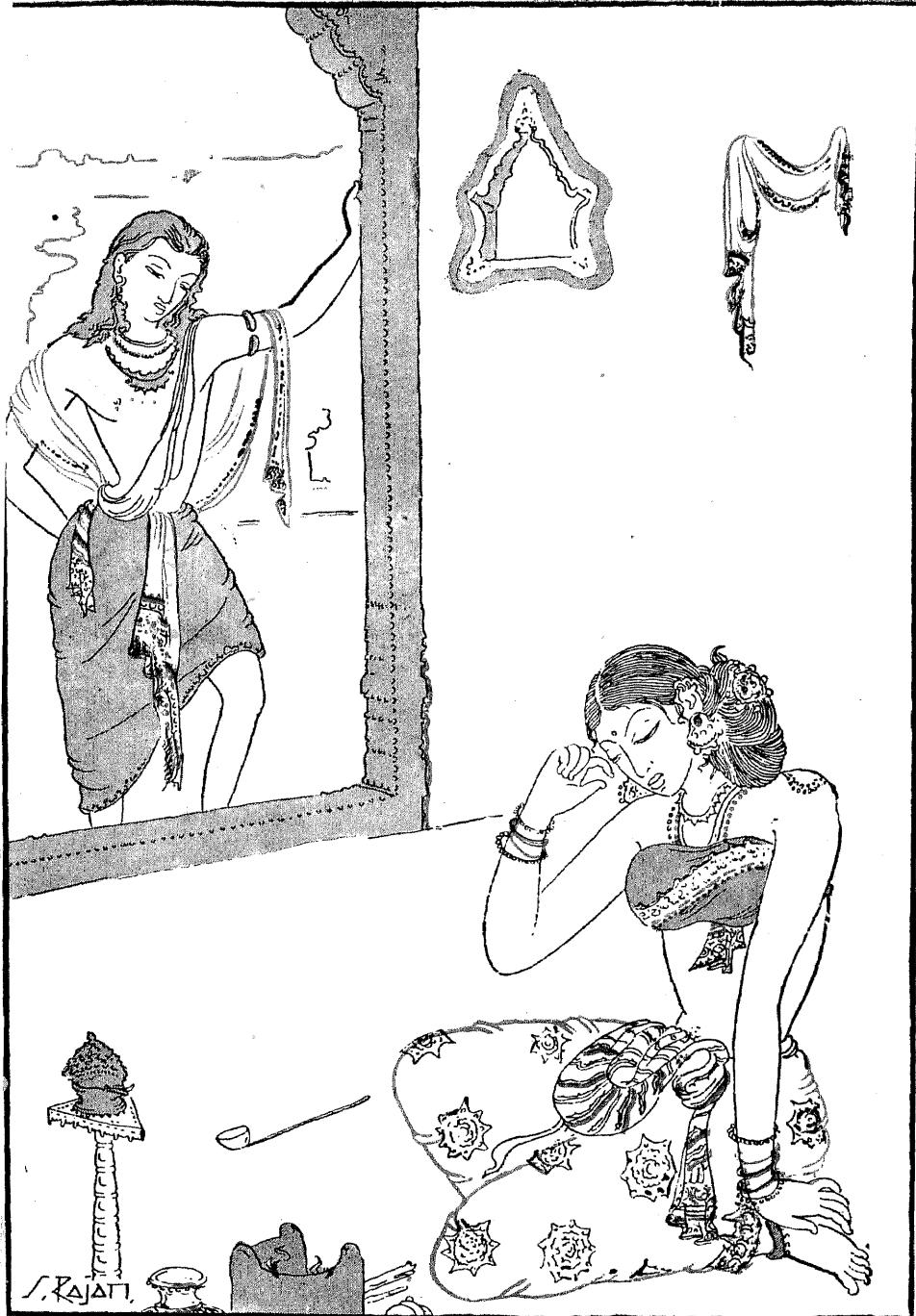
[ஜம்பால் - கூந்தல். புந்தலீஸ் ஓரி - புல்ளிய தலைமயிர். வாங்குநன் பரியவும் - இழுத்துவிட்டு ஒடவும். தவிர்ப்பவும் - விலக்கவும். ஏது இல் - காரணம் இல்லாத. செரு - சன்னட. உறுப - செய்வார்கள். மன்ற - நிச்சயமாக. பால் - ஊழ்வினை. துணை மலர்ப் பிணையல் - இரட்டை மலர்மாலை. இயற்கை - இயல்பு. காட்டியோய் - உண்டாக்கினுய்.]

இன்ப வாழ்வு

நன்றாக முற்றி விளைந்த தயிர் ; முளிதயிர். முதல் நாள் இரவு மிகவும் சிரத்தையோடு காய்ச்சிப் பிரை குத்திய தயிர். அதை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு அந்த மெல்லியலாள் தன் கையாலேயே சிலுப்பத் தொடங்குகிறார்கள். காந்தன் மலரின் இதழ்களைப் போன்ற தன் மெல்லிய கைவிரல்களால் பிசைகிறார்கள். அவசர அவசரமாகப் பிசைகிறார்கள். தன் நுடைய நாயகனுடைய பசி வேளைக்கு உணவு படைக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தில் அவள் சமையல் செய்கிறார்கள். பெரிய விருந்து சமைத்து விடவில்லை. சோறு சமைத்து விட்டார்கள். மோர்க்குழம்பு பண்ணப் போகிறார்கள். அதற்காகத்தான் அந்த முளிதயிரைத் தன் காந்தன் மெல்லிரலால் பிசைகிறார்கள். அதோடு சேர்க்க வேண்டியவற்றை யெல்லாம் அரைத்து வைத்திருக்கிறார்கள். எல்லாவற்றையும் அதில் இட்டுக் கலக்குகிறார்கள். தன் நாயகன் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே என்ற எண்ணம் அவளை முடுக்குகிறது ; ஆயிற்று ; தாளித்துக் கொட்ட வேண்டியதுதான்.

சட்டென்று கையைத் தன் புடைவையிலே துடைத்துக் கொள்கிறார்கள். செல்வத்திலே வளர்ந்த அவளுக்குப் புடைவை வீணைகப் போகுமே என்ற ஞாபகமே இல்லை. ‘அவர் காத்திருக்கிறார்’ என்ற ஜேரே எண்ணாந்தான்.

அவன் அவசரப்படுகிறானா என்ன? அப்படி ஒன்றும் இல்லை. அவள் மிக்க அன்போடு பரபரப் புடன் செய்கிற இந்தச் சமையலைப் பார்த்துச் சிரித்த படியே ஸ்ரிகிறார்கள் அவன். அந்த உணவை உண்ணு வதைக் காட்டிலும் அவள் அதைச் சமைக்கும் வேகத்தில், அதற்காக அவள் உடம்பை நெளித்துக்

‘ଇଂପ ବାୟୁ’
(ପତ୍ର. 28)

கொள்ளும் கோணவில், இன்னதுதான் செய்ய வேண்டுமென்ற வரையறையே இல்லாமல் அவள் கையும் காலும் துடிக்கிற துடிப்பில் அவன் ஒரு தனி அழகைக் கண்டு களிக்கிறான்.

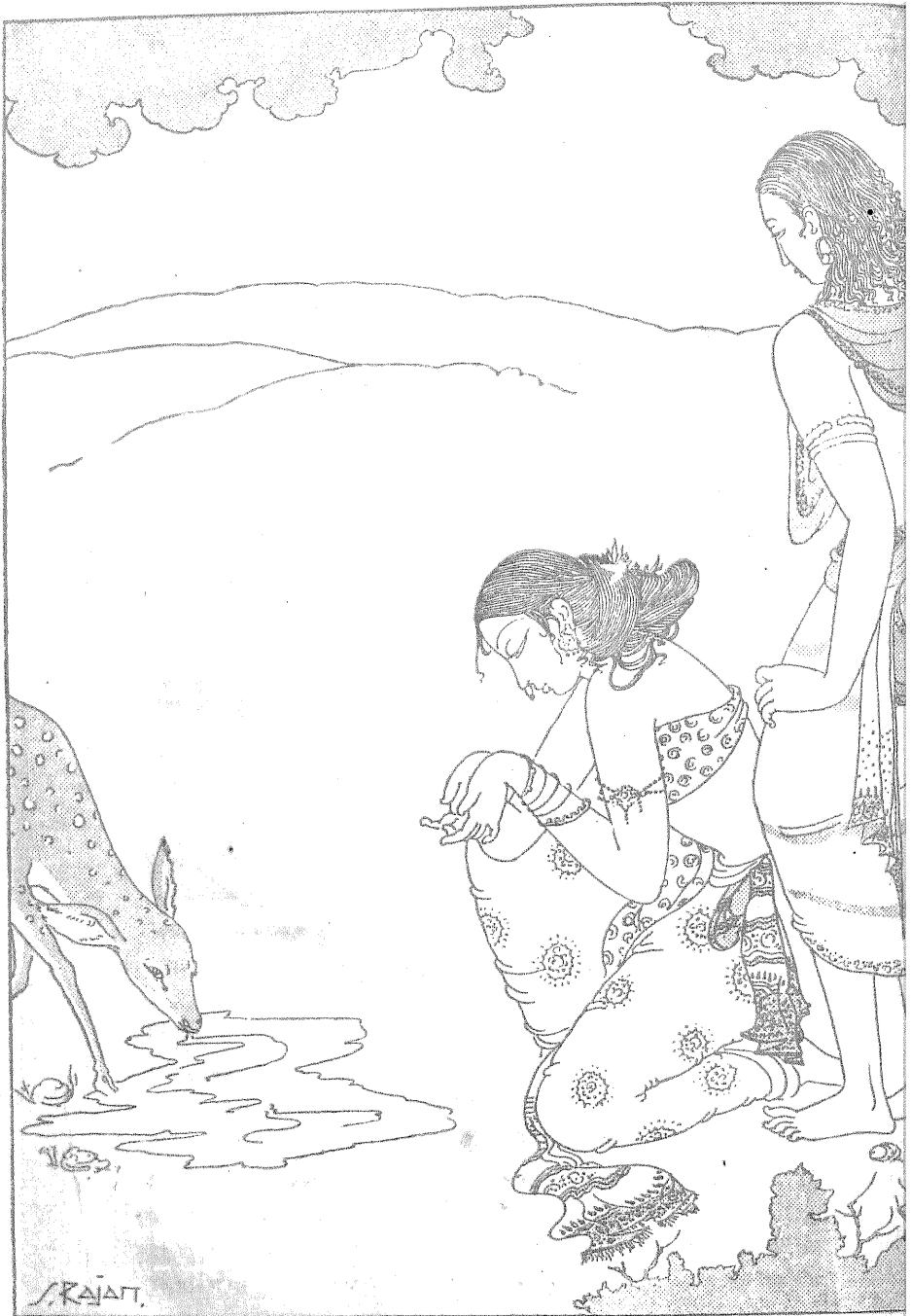
அந்தப் புடைவை அழுக்காகிவிட்டதே, அதைக் கவனிக்கிறார்களா? இல்லவே இல்லை; அந்தப் புடைவை யோடேதான் அவள் சமைக்கிறார்கள். அடுப்பில் கரண்டியைப் போடுகிறார்கள்; தாளித்துக் கொட்டுகிறார்கள். தாளித்துக் கொட்டினால்தான் என்ன? அதையோயா பார்த்துக்கொண் டிருக்க வேண்டும்? அதிலே ஒரு திருப்தி அவனுக்கு. அந்தத் தாளித்து புகை குவளைமலரைப் போன்ற அவளது கண்ணைக் கவிக்கிறது. அவசர அவசரமாக ஒரு கையால் கண்ணையும் துடைத்துக் கொள்கிறார்கள். ‘குவளை உண் கண் குய்ப்புகை கமழு’ அவள் துழாவிச் சமைத்த அந்த இனிய புளிக் குழம்பு, தீம்புளிப்பாகர், இப் போது தயாராகிவிட்டது.

இலை போடுகிறார்கள்; பரிமாறுகிறார்கள். வெறும் பச்சை மோர்க் குழம்புதான் அது. அதை அவன், “மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது; மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது!” என்று நொட்டை கொட்டிக்கொண்டு உண்கிறார்கள்; “இன்னும் கொஞ்சம் போடு, இன்னும் கொஞ்சம்” என்று கேட்கிறார்கள். இனிது எனக் கணவன் அதை உண்பதனால் அவள் பூரித்துப் போகி ருளார்கள். அவள் என்ன பண்ணிவிட்டார்! அறுசவை உண்டி சமைத்துவிட வில்லை. ஆனாலும் தன் மாசற்ற அன்பைக் குழழுத்துச் செய்தார்கள். அந்த அன்பை உணர்ந்து அவன் உண்கிறார்கள்; பாராட்டுகிறார்கள். அவள் உள்ள மகிழ்ச்சி முகத்தில் லேசாகத் தெரிகிறது. அந்த ஒள்ளிய நெற்றியையுடைய செல்வ மகளது முகம் மிகவும் நுண்ணிதாக மகிழ்கிறது. திருப்தியின் ரேகையும், உள்ள மலர்ச்சியின் பொலிவும் அந்த முகத்தை அழுகு செய்கின்றன.

இந்த இன்பவாழ்வின் காட்சியை அவர்களுடைய பிறந்த வீட்டிலிருஞ்து வந்த செவிலித்தாய் பார்க்கிறார்கள். பார்த்துவிட்டு மீட்டும் தன் ஊருக்குப் போகிறார்கள். பெண்ணின் தாய் செவிலியைப் பார்த்து, “போனாலே; குழந்தை எப்படி இருக்கிறார்கள்? மாப்பிள்ளை அவளை நன்றாக வைத்துக்கொண் டிருக்கிறானு? சந்தோஷமாக இருக்கிறார்களா?” என்று கேட்கிறார்கள். அவள் தான் கண்ட காட்சியையே விடையாகச் சொல்கிறார்கள் :

முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவறு கலிங்கம் கழாஅ துடைக்
குவளை யுண்கண் குய்ப்புகை கமழுத்
தீான்றுழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இரிதெனக் கணவன் உண்டவின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் ரெண்ணுதல் முகனே.
—குறுந்தொகை - கூடலூர்கிழார் பாட்டு.

[முளி - விளைந்த. பிசைந்த - குழப்பிய. கலிங்கம் - ஆடை. கழாஅ - துவைக்காமல். உடை - உடுத்து. உண்கண் - மையுண்ட கண். குய்ப்புகை - தாளிதப்புகை. துழந்து - துழாவி. அட்ட - சமைத்த. தீம்புளிப் பாகர் - இனிய புளிச்சுவையையுடைய குழம்பு. நுண்ணிதின் - மிக நுண்மையாக. மகிழ்ந்தன்று - மகிழ்ந்தது. ஒன்னுதல் முகன் - விளக்கத்தையுடைய நெற்றியையுடையவனது முகம்.]

‘மாண் உண்டு என்கிய நீ’
(பக். 81)

மான் உண்டு எஞ்சிய நீர்

தெய்வத்தின் திருவருள் கூட்டினமையால் அந்தப் பெண்மகனும், ஆண்மகனும் ஒருவரை ஒருவர் காதவித்தனர். இரண்டு தலையும் ஓர் உடம்பும் உடைய பறவையைப் போல அவர்கள் இரண்டு உடலும் ஒருயிருமாகப் பழகினர்.

பிறர் அறியாதவாறு அளவளாவி வந்தனர் அவர்கள். காதவியின் உயிர்த் தோழி ஒருத்திக்குத் தான் அந்த இரகசியம் தெரியும். தம் மகள் ஒரு காதலைந்த தானே நாடி அடைந்திருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையை அவள் பெற்றேர் உணரவில்லை. முதலில் தினைப்புனத்திடையே தொடங்கிய காதல் நாடகம் இரவில் வீட்டுப் புறத்தேயுள்ள தோட்டத்தில் நிகழ்வதாயிற்று.

இந்தத் திருட்டுக் காதல் வாழ்நாள் முழுவதும் நிகழ்வதென்பது அமையுமா? என்றேனும் ஒரு நாள் மறைவு வெளிப்பட்டுவிடுமே! அன்றி, களவிலே காதல் புரியும் அவ்விரண்டு ஆருயிர்க் காதலர்களும் ஒரு நாளில் சேர்ந்து பழகும் காலம் கொஞ்சந்தானே? பகலெல்லாம் ஒருவரை ஒருவர் நினைந்து செயலழிந்து கிடப்பதும், இரவில் பலபல இடையூறுகளுக்கிடையே இருவரும் தலைப்பட்டு அளவளாவி இன்புறுவதும் எவ்வளவு காலம் நடைபெறும்? தம்முள்ளே இருக்கும் காதலைக் காதவி தன் பெற்றேர்களுக்குக் குறிப்பாக அறிவிக்க எண்ணித் தன் உயிர்த்தோழி யிடம் அதனைச் சொல்லுகிறார்கள். தலைவி, பகற் காலத்தில் தலைவனை நினைந்து நோயுற்றவளைப்போலக் கிடப்பதை அறிந்த செவிலித்தாய், “இவள் ஏன் இப்படி இருக்கிறார்கள்?” என்று தோழியைக் கேட்ட

கிறுள். இதுதான் சமயமென்று கருதி அவள் தலை விக்கு ஒரு காதலன் அமைந்த செய்தியைக் குறிப் பாய்த் தெரிவிக்கிறுள். அந்தக் குறிப்பைச் செவிலி உணரவில்லை.

இதனிடையில் தலைவியை மணங்துகொள்ள யார் யாரோ வேறு முயற்சி செய்கிறார்கள். தன் காதலைனயன்றிப் பிறரை மணங்தால் தன் கற்பு வழுவுமாதலால் இந்தச் சிக்கலினின்று நீங்கும் வழி என்னென்று ஆராய்ந்து மறுகுகிறுள் காதலின நங்கை. தோழி அதனை அறிந்து வழி உண்டாக்கு கிறுள். தலைவனைப் பார்த்து, “இவளை மணம்பேச அயலாரெல்லாம் வருகிறார்கள். நீ மணம் பேச வந்தால், தங்கள் செல்வ நிலைக்கு ஏற்றவனால்ல என்று மறுத்தாலும் மறுப்பார்கள். ஆதலால் இவளை ஒருவரும் அறியாமல் உடனமூத்துக் கொண்டு நின் ஊர் சென்று மணம் புரிந்து கொள்வாயாக!” என்று தோழி வழி சொல்லிக் கொடுக்கிறுள். தலைவன் அவள் கூறுவது தக்கதென்று எண்ணி இசைகிறுன்.

இரு காதற் பறவைகளும் பறந்து போய் விடுகின்றன.

* * * *

அவ்விரு காதலரும் போன்றிரு வீட்டாருக்கு உண்மை விளங்குகிறது. “ஐயோ! முன்பே தெரிந்திருந்தால் அவனுக்கே இவளைக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்திருப்பேனே!” என்று தாய் வருந்துகிறுள். தோழி ஒன்றும் அறியாதவள்போல அந்தச் சோக நாடகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறுள்.

போன காதலர்கள் மணம் செய்து கொண்டார்கள். “இனிமேல் நம்மைப் பிரிப்பவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்? மறைவாக நிகழ்ந்த நம் காதலை அக்கினி பகவானுக்கு முன்னே உலகறியும்படி செய்து விட்டோம். இனி, என்னுடைய ஊருக்கு நாம் தம்பதிகளாகப் போய் வருவோம். என்மேல்

இருந்த கோபமெல்லாம் இப்போது என் பெற்றேர் களுக்கு ஆறியிருக்கும்” என்று தன் மனைவி கூறும் போது, அவன் தடுப்பானு, என்ன? புறப்பட்டு விடுகிறான், உரிமையுள்ள கணவனுக.

* * * *

பிறந்தகத்துக்கு வந்தபோது அந்த மடமகள் எதிர்பாராத ஆச்சரியங்களைக் காண்கிறான். யாராவது அவர்களுடைய கல்யாணத்தைப் பற்றி முனு முனுக்க வேண்டுமே! எல்லோரும் முகமலர்ச்சியுடன் இணைமலர் மாலைபோன்ற அவ்விரண்டு அழகுருவி னரையும் அன்புடன் வரவேற்று உபசரிக்கின்றனர். தோழிதான் எல்லோரையும்விட அதிக இன்பத்தை அடைகிறான். இந்தமாதிரி, கணவனும் மனைவியுமாகக் கண்குள்ள அவர்களைக் காணவேண்டுமென்று அவள் ஏங்கிக் கிடந்தது அவனுக்குத்தானே தெரியும்?

இல்லற வாழ்க்கையிலே புகுந்த தலைவியைத் தனியே கண்டு தோழி பேசிக் களிக்கிறான்.

தன் சொந்த ஊரிலே அந்தக் காதற் பாவை ஓர் அரசிபோல வாழ்ந்தவள். செல்வம் சிரம்பிய வீட்டில் வளர்ந்தவள். ஒன்றாலும் குறைவு தோன்றுதபடி போற்றி வளர்க்கப் பெற்றவள். அவள் தன் காதல நுடன் வேற்றுரில் எங்ஙனம் வாழ்க்கை நடத்து வாள்?—தோழிக்கு இந்தக் கவலை எழுந்தது. தலைவ னுடைய ஊர் தண்ணீர் இல்லாக காடென்று கேள்வி யுற்றிருக்கிறான். ஆகவே, அவள் பேச்சிடையே மெல்ல, “நீ சென்ற ஊரில் நல்ல தண்ணீர் இல்லை என்கிறார்களே; நீ எப்படி நுகர்ந்தாய்?” என்று கேட்கிறான்.

தலைவி அவள் கேட்ட கேள்வியைக் கேட்டு ஆச்சரியப்படுகிறான். “என்ன, இப்படிச் சொல்லுகிறுய? தாகம் எடுத்த போதெல்லாம் பாலைக் குடிப்பவளாயிற்றே என்று நினைத்துச் சொல்லுகிறுயோ? என்னுடைய நாவின் வறட்சியைப் போக்க இனிய தண்ணீர் இங்கே இருக்கிறது.”
காவி. 5

ஆனால் என் உயிரின் வறட்சியைப் போக்கும் அங்பு நீர் பொங்கும் இடமல்லவா அந்த ஊர்? நம்முடைய ஊரில் தேனேடு கலந்த பாலைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு பொழுது போக்குவதைவிட, அவர் ஊரில் கலங்கிய நீரை உண்டு வாழ்வதுதான் எனக்கு இனிது!“

“என்ன? கலங்கிய நீரா? அதுதான் அங்கே கிடைக்குமா?”

“நல்ல நீர் கிடைக்கிறதோ இல்லையோ; அது வேறு. நல்ல நீர் கிடைக்காமல் கலங்கிய நீர் கிடைப் பதாயிருந்தாலும் அதுதான் இனிது. தழைகள் நிரம்பிய சிறு பள்ளத்திலே மான்கள் உண்டு எஞ்சி விருக்கிறதே, அந்தக் கலங்கல் நீராக இருந்தாலும் அதை அருந்துவதை வெறுக்க மாட்டேன். அதுதான் இனிது. தோழி! அதை உண்ணும் பொழுதெல்லாம், அது என் உயிர்க் காதலருடைய நாட்டு நீரென்ற பெருமிதம் எனக்குத் தெளிவை உண்டாக்குகிறது. உள்ளம் மகிழ்ச்சி பொங்க நிற்கையில் இந்த நீரின் கலக்கம் என்ன செய்யும்?

“இங்கேயோ, அவரை அடையாமல் உள்ளம் கலங்கிக் கிடக்கும்போது, தேனும் பாலும் கலந்து தங்தாலும் அது எப்படி எனக்கு இன்பத்தைத் தரும்?”

தோழி உண்மையை உணர்கிறார்களுள். மானுண்டு எஞ்சிய கலிழி நீரை இனிதாகப் பண்ணுவது காத வலன்து அங்பு என்பதைக் கண்டுகொள்கிறார்கள்.

தலைவன் கூற்று

அன்னைய வாழிவேண்டன்னை நம் படப்பைத் தேன்மயங்கு பாலி னும் இனிய, அவர்நாட்டு உவலைக் கூவற் கீழ்

மானுண் டெஞ்சிய கலிழி நீரே.

—ஜெங்குறு நூறு - கபிலர் பாட்டு.

[அன்னையென்று தோழியை. வாழிவேண்டு - நீ வாழ்வாயாக! நான் சொல்வதை விரும்பிக் கேட்பாயாக. படப்பை - ஊர்ப்பக்கம். மயங்கு - கலந்த. உவலைக் கூவற் கீழ் - தழை நிரம்பிய பள்ளத்தின்கீழே உள்ள. எஞ்சிய கலிழி நீர் - மிஞ்சி நிற்கும் கலங்கல் தண்ணீர்.]

‘ மளை நாடகம் ’
(பக். 35)

மெளன நாடகம்

ஆனும் பெண்ணும் கூடி வாழும் இல்லற வாழ்க்கையில் பெண்ணுக்குத்தான் வீடென்னும் கூடு கட்டிக் கிளியைப்போலப் பாதுகாத்து வைத் திருப்பார்கள். ஆடவனும் அந்தக் கூட்டில் அடை பட்டுக் கிடந்தால் பிறகு ஆடவனுக்கு என்ன பெருமை? அவனுக்குரிய முயற்சிகள் இல்லையா? இல்லறத் தேரை ஓட்டும் பொறுப்பு அவனுடைய தாயிற்றே. அதற்குப் பொருள் வேண்டாமா?

ஆன் வினையினுல்தான் மனிதன் ஆடவனுகிறுன். அவனுடைய முயற்சியின் பலமே உலகத்தில் இயக்கத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. காதல் இன்பத்திலே ஊறி நிற்கும்பொழுது அவனுடைய உள்ளமும் உடலும் ஓய்வு பெறுகின்றன; புது முறுக்கை அடைகின்றன. அந்த அமைதியிலிருந்து மீட்டும் அவன் முயற்சியின்மேற் பாய்கிறுன். உலகத்தின் பரந்த வெளியிலே புகுங்கு தொழில் செய்து பொருளீட்டுகிறுன்.

பொருள் குவித்து அறம் செய்கிறுன்; இன்பம் நுகர்கிறுன். பருவகாலங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்து போவதுபோல முயற்சியும் அதன் பயனும் நுகரும் நுகர்ச்சியும் மாறி மாறி ஆடவனது வாழ்க்கையை அளந்து வருகின்றன.

பெண்மகள் இந்த முயற்சியின் பெருமையை உணர்கிறார்களா? தன் ஆரூயிர்க் காதலனைப் பிரியச் செய்யும் பொருள் முயற்சியை அவள் வெறுக்கிறார்கள். பொருளைக் காட்டிலும் இன்பம் பெரிதென்று நினைக்க வில்லை. அவனும் அறிவுடையவள்தானே? பொருள்

வளம் இருந்தால்தான் இன்பம் சுரக்குமென்பது அவனுக்குத் தெரியாதா என்ன? ஆனாலும் அந்தப் பொருளை ஈட்டும்பொருட்டுத் தன் காதலன் பிரிவா என்பதை அறியும்போது அவள் எல்லாவற்றையும் மறங்துவிடுகிறார்கள். ‘அவனைப் பிரிந்து உயிர் வாழ்வது எப்படி?’ என்ற ஏக்கம் அவனைப் பற்றிக் கொள்கிறது.

அவனுடைய கட்சியை எடுத்துப் பேச ஒரு தோழி இருக்கிறார்கள். அவள் என்ன என்ன காரணமோ சொல்லி, காதலன் இப்பொழுது பிரிவது இன்றி யமையாததென்று வற்புறுத்துகிறார்கள். அதெல்லாம் சரி. உணர்ச்சி மிகுஞ்சு இடத்தில், காதலன் பிரிவினால் அறிவு மயங்கி வீழ்ந்த இடத்தில், இந்தக் காரணங்களைல்லாம் ஏறுமா? காதலி பெரிய யோசனையில் ஆழ்கிறார்கள்.

“அவர் பொருள் தேடிவர எண்ணுகிறார். இல்லறம் நடத்தும் சமையை வகிக்கவேண்டி யிருப்பதால் அவர் முயற்சியை நீ ஆதரிக்க வேண்டும்” என்கிறார்கள் தோழி.

“ஹாம்!”

“அவர் பொருள் ஈட்டும்பொருட்டுப் போய் விரைவில் மீண்டும் விடுவார். நீ அவரைப் போய் வா என்று சொல்லவேண்டும்.”

விஷயத்தைக் கேட்கும்போதே பாதி உயிர் போய்விடும்போல் இருக்கிறது, அந்த மெல்லியலுக்கு. அவள் தைரியமாக நின்று, “போய்வா” என்று சொல்ல வேண்டுமாம்! காதலனைப் போய்வா என்று சொல்வதற்கும், யமதர்ம ராஜனை, “என் உயிர் கொள்ள வா” என்று அழைப்பதற்கும் வித்தியாசம் அவள் அளவில் ஒன்றும் இல்லை.

“போகக்கூடாது” என்று சொல்லலாமா? சே, அது தவறு. காதலர் தம் இருவருடைய இன்ப வாழ்க்கையும் முட்டின்றி நடை பெறுவதற்கு

வேண்டிய பொருளைத்தானே தேடச் செல்கிறார் ? போகக் கூடாதென்று தடுப்பது நியாயம் அன்று. அவர் பிரிந்து போனால் அதனால் வரும் துன்பந்தான் என்ன ?—

காதலியின் மனம் சமூல்கிறது. அவன் தன் தோள்வளைகளைப் பார்க்கிறார். அது சம்பந்தமாக யோசனை பட்டாகிறது. இப்போது தன் தோளோடு செறிந்து கிடக்கும் அந்தத் தொடி அவர் பிரிந்து நீங்கினால் உடனே கழன்று தோளினின்றும் நீங்கி விடுமே !

என் ?

அவன் இப்போது அந்த வளைகளைத் தாங்கி நிற்கும் தன் தோளைப் பார்க்கிறார்.

அவருடைய அணைப்பிலே இன்பங்கண்டு பூரித்த இந்தத் தோள்கள் என்ன ஆகும் ? தம்மைக் கருது வாரின்றி மெலிந்து போகும். தோள் மெலியவே தொடி கழன்றுவிடுமே !

என்ன செய்வது ?

தோளையும் தொடியையும் மாறி மாறிப் பார்க்கிறார்.

காதலன் போகாமல் இருப்பது முறையன்று. அவன் பிரிந்தால் அவன் மெலிந்துபோவாள். காதலன் போகவேண்டும் ; அவன் தோனும் மெலியாமல் இருக்கவேண்டும். இதற்கு வழியுண்டா ?

‘ஆம் ; என் இப்படிச் செய்யக்கூடாது ? இதில் என்ன தவறு ? அவர் போகட்டும் ; நாமும் அவருடன் போவோமே !’—இந்த எண்ணம் தோன்றியதோ இல்லையோ, உடனே காதலி தன் பாதங்களைப் பார்க்கிறார்.

அவன் தன் காதலனுடன் போவதாக இருந்தால் அந்தத் துணிகரமான செயலை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியது கால்களினுடைய பொறுப்பு. அவை நடந்து தன் தோள் மெலிவையும் தொடி சமூலவ

தையும் பாதுகாக்க வேண்டும். அவள் மென்மையான நோக்கம் அவனுடைய பாதத்திலே சென்றது. தன் கால்களைத் தானே நெஞ்சினால் பிடித்துக்கொண்டு வேண்டுகிறார்.

“என் மெத்தென்ற பாதங்களே, நீங்களே வருத்தம் பாராமல் தலைவருடன் சென்று என் தோள் மெலிவடையாமலும், என் தொடி கழலாமலும், யான் துன்புருமலும் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று வேண்டுகிறார்.

இவ்வளவும் அவள் மனத்துக்குள் விகழும் நிகழ்ச்சி.

தோழி அவள் கருத்தை உணர்ந்துகொண்டாள். கேரே நாயகன்பாற் சென்றார். அவன் ஆர்வத்தோடு தன் காதலியின் உடம்பாட்டை எதிர்பார்த்து நிற்கிறார்.

“என்ன சொன்னால் ?”

“ஒன்றும் வாய் திறந்து சொல்லவில்லை. நான் சொன்னதைக் கேட்டாள். தன் தொடியை நோக்கி னாள் ; மெல்லிய தோளை நோக்கினால் ; பிறகு அடியை நோக்கினால். ஆண்டு அவள் செய்தது அதுதான்.”

இந்த மொனை நாடகத்தின் பொருளைத் தலைவன் உணர்ந்துகொண்டான். அவள் மனத்தோடு தன் மனத்தையும் வைத்து ஒட்டியறியும் காதலுடையவன் அல்லவா?

‘அவள் வருவதா ! இது சாத்தியமன்று’ என்று நினைத்தான்.

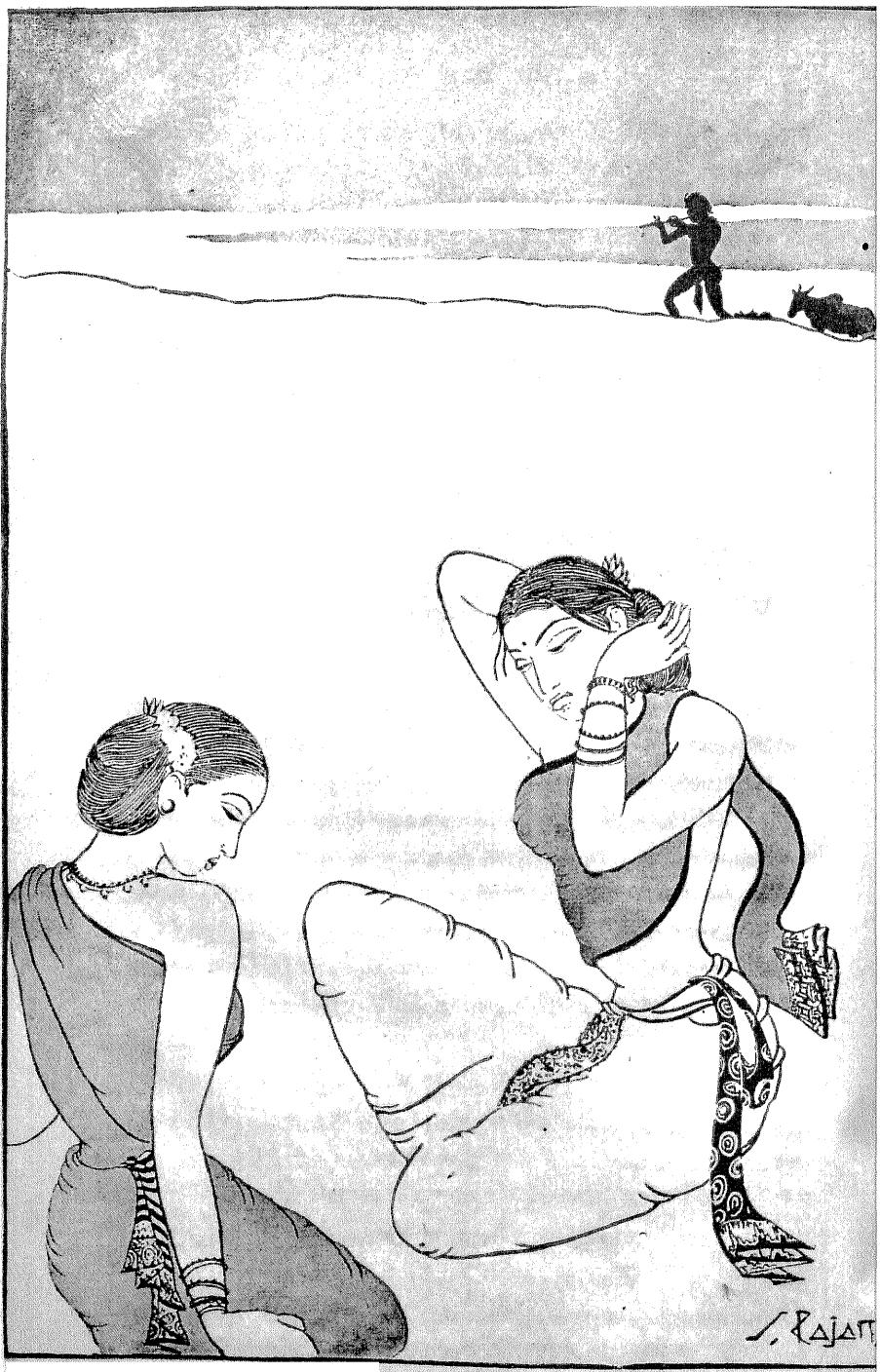
“சரி, நான் இப்போது புறப்படவில்லை” என்று சொல்லி வீட்டுக்குள்ளே புகுந்தான்.

தோழி கூற்று

தொடி நோக்கி மென்றே ஞாம் நோக்கி அடி. நோக்கி அஃதாண் டவள்செய் தது.

—குறள், 1279.

[தொடி - தோள்வணை. அஃது ஆண்டு அவள் செய்தது - அதுதான், தன் தோழி தலைவனது பிரிவை உணர்த்திய காலத்தில் அவள் குறிப்பாகச் செய்த செய்கை.]

/. Rajan

ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣଚାର୍ଯ୍ୟ
(ପେଜ୍. 39)

சிறு குழலோதை

தோழி: ஆடவர் தம்முடைய கடமைகளைச் செய்வதற்குப் பிரிவதும் அவர் பிரிந்த காலத்தில் காதலிமார் பிரிவுத் துண்பத்தைச் சுகித்திருப்பதும் உலக வழக்கம். உன்னுடைய கணவர், மேலும் மேலும் இல்லறம் சிறந்து நடக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் பொருள் ஈட்டத் துணிந்தார். பொருள் ஈட்டுவதற்குச் சில காலம் உன்னைப் பிரிந்திருக்க வேண்டுமே என்ற துயரம் அவருக்கும் உண்டு. ஆனாலும் கடமை உணர்ச்சியும் உன்னுடைய திறமையிலே நம்பிக்கையும் உடையவராகையினால் அவர் தம்முடைய முயற்சியை மேற்கொண்டார். திருட்டுத் தனமாகப் போகவில்லை. உன்னிடம் சொல்லிக் கொண்டுதானே பிரிந்தார்?

தலைவி: சீ சொல்கின்ற பேச்சிலுள்ள நியாயம் நன்றாகப் புலப்படுகிறது. என்னுடைப் புத்தி இன்னும் பல சமாதானங்களைத் தெரிந்து கொண்டே இருக்கிறது. ஆனால்.....?

தோழி: அதுதான் சொல்லுகிறேன். உன்னுடைய அறிவினால் நீயே சமாதானம் செய்து கொண்டு ஆறுதல் அடைந்திருக்க வேண்டும். ஒருவர் சொல்லி ஆறுதல் அடைவதென்பது நடவாத காரியம். அவருடைய அங்பு உனக்குத் தெரியாதா? உன்னைக் காட்டிலும் அதிகமாக மற்றொருவருக்குத் தெரியப் போகிறதா? ஆகையால் அவர் மேற்கொண்ட முயற்சி வெற்றியுற வேண்டுமென்ற வேண்டுகோளோடு நீ சுகித்து இருந்தால் உனக்கு எவ்வளவோ நல்லது.

தலைவி: அவர் கடமையில் எனக்கும் பங்கு உண்டென்பதை நான் நன்கு உணர்கிறேன். அவர் போன காரியத்தால் விளையும் பயனிற் பெரும்பாலும் எனக்கு நன்மை பயப்பதென்பதையும் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். அது மட்டுமன்று; நம்முடைய இல்லற வாழ்க்கையில் பொருள் இல்லாவிட்டால் அறமும் இல்லை, இன்பமும் இல்லையென்று அவர் அறிவுறுத்திச் சென்றாரே; அந்த வார்த்தைகளை நன்றாகத் தெரிந்தே நான் விடைகொடுத்தேன். இவ்வளவும் அறிவின் செயல். ஆனால்...!

தோழி: அறிவுக்கு மிஞ்சி என்ன இருக்கிறது? ஆனால், ஆனால் என்று சொல்கிறோயே; அந்த ஆனுலென்பது என்னவென்று சொல்லிவிடு.

தலைவி: அதைச் சொல்வதற்குள் நீ ஆயிரம் கேள்விகள் கேட்கிறூய்; தடை சொல்கிறூய், உபதேசம் செய்கிறூய்.

தோழி: இதோ, பார்: நான் வாயை மூடிக் கொள்கிறேன். நீ அந்த ‘ஆனால்’ விடுகதையை விடுவி, பார்க்கலாம்.

தலைவி: என் அறிவு என் தலைவருடைய முயற்சிக்கு அரண் செய்கிறது. ஆனால் என்னுடைய உள்ளத்திலே, காரணமில்லாமல் தோன்றுகிற உணர்ச்சி இருக்கிறதே, அதுதான் என்னை அறிவற்ற வளாக்குகிறது; பேதைப் பெண்ணுக்கச் செய்து விடுகிறது. அறிவு, நியாயங்களை ஆராய்ந்து வரும் போது அந்த உணர்ச்சி கீழறுத்துக்கொண்டே வருகிறது.

தோழி: நீ சொல்வது எனக்கு விளங்கவில்லை.

தலைவி: உனக்கு விளங்காது; எனக்கே விளங்கவில்லை. உன்னுடைய அறிவுக்குத் தோன்றுகிற காரணங்களும் நியாயங்களும் எனக்கும் தோன்றுகின்றனவென்று சொன்னேனல்லவா? அந்த நிலையில் நான் அறிவுடையவள்தான். ஆனால், அந்த

அறிவையும் ஏமாற்றிவிட்டு எந்தமாதிரி அடக்கப் பார்த்தாலும் அடங்காமல் உள்ளத்தின் அடியிலே துள்ளி எழுகிற உணர்ச்சி - அதைத் துன்பமென்று சொல்வதா? இன்பமென்று சொல்வதா? ஒன்றுமே தெரியவில்லை. - அந்த உணர்ச்சிதான் என்னைப் பேதை ஆக்குகிறது. இதோ பார்: அன்று இந்த அழகான மாலைக் காலத்தை எவ்வளவு மகிழ்ச்சியோடு எதிர்பார்த்து நிற்பேன்! இப்பொழுது மாலைக்காலம் ஏன் வருகிறதென்று பயமுண்டாகிறது. சூரியன் மலை வாயில் விழுந்திருக்கிறான். வானமண்டலம் முழுவதும் செக்கச் செவேலென்றிருக்கிறது. முன்பெல்லாம் இதைக் கண்டால் என் உடம்பிலே ஒரு ஜீவசக்தி உண்டாகிவிடும். இப்போதோ ரத்தக்குழம்பைக் கண்டாற்போல்லவோ தோற்றுகிறது? இந்தப் புல்லிய மாலை.....ஆ! (திடீரென்று காதைப் பொத்திக்கொள்கிறார்கள்.)

தோழி: (திடுக்கிட்டு) என்ன இது? ஏன் இப்படி நடுங்குகிறும்? ஏன் காதைப் பொத்திக் கொள்கிறும்?

தலைவி: (பின்னும் இறுகக் காதைப் பொத்திக் கொள்கிறார்கள்.)

தோழி: என்ன இப்படி திக்பிரமை பிடித்த வள்போல் இருக்கிறேயே! சொல். எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. ஏன் இப்படிச் செய்கிறும்? சொல், சொல்.

தலைவி: உனக்குக் கேட்கிறதா?

தோழி: என்ன?

தலைவி: என் காதில் வேல் பாய்ந்ததே, நீ உணரவில்லையா?

தோழி: வேலாவது, வாளாவது! பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா?

தலைவி: இன்னும் கேட்கிறதா?

தோழி: எனக்கு ஒன்றும் கேட்கவில்லை. உன் னுடைய கலங்கிய வார்த்தைகளைத்தான் கேட்கிறேன்.

தலைவி: கேட்கவில்லையா? உற்றுக் கேள்.

தோழி: ஒன்றும் கேட்கவில்லையே! (கவனிக்கிறுள்.) நடுங்கும்படியான இடியோசை ஒன்றும் காணவில்லையே! அதற்கு மாருக மதுரமான ஒசையொன்று கேட்கிறது.

தலைவி: கவனித்துப் பார்த்துச் சொல்.

தோழி: மாலை வந்துவிட்டது. பசக்களை மேய்க்கக் கொண்டுபோன இடையன் மேய்த்து விட்டுத் திரும்பி ஓட்டி வருகிறார். வரும்போது ஊதுகிற புல்லாங்குழல் ஒசை எவ்வளவு இனிமையாக விழுகிறது. இதோ, மிகவும் தெளிவாகக் கேட்கிறதே! வேறு ஒன்றும் கேட்கவில்லையே!

தலைவி: அதைத்தான் சொல்கிறேன். அது என் காதில் இனிமையாக விழுவில்லையே. வேலைக் கொண்டு எறிவது போல இருக்கிறதே. புல்லாங்குழலோசை அது, கேட்பதற்கு இனிமையானது, இடையன் ஊதுகிறார் என்ற விஷயங்கள் எனக்குத் தெரிகின்றன. ஆனால் அந்தக் குழலோசையின் மதுரத்தைக் கேட்க எனக்குக் காதில்லை. அது செவிவழியே பாய்ந்து உள்ளத்தில் வேல்போல் ஊடுருவிச் செல்கிறது. ஆயன் திரும்பி வீட்டுக்கு வருகிறார்; மாடுகள் வயிறுரை மேய்ந்து வருகின்றன. உலகமே மாலைக் காலத்தில் தன்னுடைய சொந்த வீட்டுக்கு மீள்கிறது. என்னுடைய காதலரோ இன்னும் மீண்டுவரவில்லை; மீண்டு வருப்புவர்களுக்கு அல்லவா புல்லாங்குழல் கீதம் இனிக்கும்? எனக்கு, மீட்சிஸ்தைந்த உலகத்தில் என் தனிமையைத்தான் எடுத்துக்காட்டுகிறது. தோழி! நான் என் செய்வேன்!

தோழி: (தனக்குள்) காமமயக்கத்தின் விசித் திரந்தான் எவ்வளவு வினோதமாயிருக்கிறது! இனிய பொருளிலே இன்னமையைக் காணும் காதலின் தத்துவம், உனர்ந்தவர்களுக்கே விளங்கும்.

தலைவி கூற்று

தேரோன் மலைமறைந்த செக்கர்கொள் புன்மாலை ஆரான்பின் ஆயன் உவந் தூதும் - சீர்சால் சிறுகுழல் ஓசை செறிதொடி, வேல்கொண் டெறிவது போலும் எனக்கு.

—ஸுந்தினை ஸும்பது - யாறன் பொறையனர் பாட்டு.

[தேரோன் - தேரையுடைய குரியன். செக்கர் - செவ்வானம். புன்மாலை - பொலிவழிந்த மாலைக்காலம். ஆர் ஆன்பின் - அரிய பசுக்களின் பின்னுலே. ஆயன் - இடையன். செறி தொடி - இறுகிய வணைகளை அனிந்த தோழியே. எறிவது - குத்துவது.]

தேயும் உயிர்

அழகிய ஒடை ; மலையடிவாரத்தில் இருபுறத் திலும் உள்ள பாறைகளில் மோதும் அலைகள், மெல்ல மெல்ல ஓரங்களில் ஒதுங்கி வரும் மலர்கள், தளிர்கள், இடை இடையே அருவியே பூத்தது போன்ற சிறுசிறு நூரைத் தொகுதிகள். முதல் நாள் தான் மழை பெய்தது. அதனாற் புதுவெள்ளம் வந்திருக்கிறது. ‘நூரையும் நூங்குமாக’ அருவியின் புதுமைக்கோலம் விளங்குகின்றது.

ஒரு சிறு நூரை. அதன் ஜன்மஸ்தானம் எதுவோ தெரியவில்லை. கரையோரத்தில் மெல்ல மெல்ல வரும் போதே அங்கேயுள்ள சிறு கற்களின்மேல் அது மோதுகின்றது. ஒரு தடவை மோதினவுடன் அதி விருந்து ஒரு பகுதி கரைந்துவிடுகிறது. அப்புறம் சிறிது தூரம் மெல்ல மெல்ல அருவியின் போக்கிலே கலக்கிறது. மீண்டும் கரையோரத்தில் உள்ள பாறையில் மோதிச் சுழலுகிறது. அந்தச் சுழற்சியிலே அதன் உருவம் பின்னும் சிறுத்துவிடுகின்றது. இப்படி வரவர அது தேய்ந்து உருமாறி வருகின்றது.

என்ன வியப்பு ! சிறிது நேரத்திற்கு முன்னே கண்ட அந்த நூரை எங்கே ! இப்போது அதைக் காணுமே ! அந்தச் சிறு நூரை அருவிக் கரையிலுள்ள கற்களில் மோதிமோதி மெல்ல மெல்லத் தேய்ந்து இப்பொழுது இல்லையாயிற்று.

* * * *

ஒரு புலவன் இந்தக் காட்சியிலே உள்ளத்தை இழங்துவிடுகிறான். உலக வாழ்க்கையாகிய அருவியிலே எத்தனை உயிர்களாகிய நூரைகள் வேதனைக் கற்களில் மோதி மோதித் தேய்கின்றன ! அந்த நினைவைத் தான் கண்ட காட்சியோடு அவன் பொருத்திப் பார்க்கிறான்.

புறத்தே கண்ட ஈசுவர சிருஷ்டியை உபமானமாக கைவத்து அப்பெரும்புலவன் அகத்தே ஒரு ஜீவ சித்தி ரத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறான்.

உயிர் ஒன்று உடல் இரண்டாக வாழ்ந்த காதலர் களில், காதலன் காதலியைச் சிலகாலம் பிரிய நேர் கிறது. அவன் பிரிவெனும் கொடுந்தீயினால் வெம்பு கிறான். முன்பு இன்ப மயமாக இருந்த உலக முழு வதும் அவனுக்கு இப்பொழுது முன்ளடர்ந்த காடாக இருக்கிறது.

அவனுடைய நிலை, மலரினும் மெல்லிய காதலின் தன்மை முதலியவற்றின் உண்மையை வெளியில் உள்ளார் எப்படி அறியக்கூடும்? அவனுடைய உயிர்த் தோழியே அறியவில்லை.

“உலகத்திலே கணவன் மனைவி யென்று இருந்தால் பிரியாமலும் வேறு ஊருக்குப் போகாமலும் இருப்பார்களா? உன்னுடைய ஆசையை அடக்கிக் கொள்ளக்கூடாதா?” என்று அவன் கேட்கிறான்.

காதலின் சக்தியை அவன் அறிந்துகொள்ள வில்லை என்பதைத் தலைவி உணர்கின்றான்; ‘இப்படியும் வன்னெஞ்சக்காரர்கள் இருப்பார்களா? காதலை அடக்குவதாவது! என்று என்னுகிறான். காதல் உயிரோடு பின்னக்கப்பட்டதாயிற்றே: அதை விரிப்பதும், சுருக்குவதும் எப்படி? அவனுடைய நெஞ்சத்தில் பிரிவால் உண்டான துன்பத்தோடு, மன மறிந்த தோழிகூடத் தன் நிலையை அறியாமல் இப்படிச் சொல்லும் கொடுமையும் கலந்து வேதனையை மிகுவிக்கிறது.

தோழிக்குப் பதில் சொல்ல விரும்பினான். ஆனால் அந்தக் கல்நெஞ்சக்காரியினுடைய முகத் தைப் பார்த்துப் பேசுவதற்கு அவன் மனம் பொருந்த வில்லை. யாரையோ பார்த்துச் சொல்லுவதுபோலச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறான்:

“காதலைத் தடுத்து அடக்குவாயென்று சொல்கிறார்களே, அவர்களுக்கு அந்தக் காதலைப்பற்றி

ஒன்றுமே தெரியாதோ? அவர்கள் காதலீத் தெரிந்துகொள்ள மாட்டாத அவ்வளவு வன்மை யுடையவர்களா? அவர்கள் அப்படியே இருக்கட்டும். நமக்கு அது சாத்தியமில்லை. நாம் எம்முடைய காதலரைக் காணுமானால் மிகுந்த துன்பம் பெருகிய உள்ளத்தோடு, கரையிலுள்ள கற்களில் மோதிவரும் சிறிய நுரையைப்போல மெல்ல மெல்ல இல்லையாகி விடுவோம்” என்று சொல்லுகின்றார்கள்.

* * * *

இவ்வாறு கவிஞராது மனத்துள் ஒரு சிறிய காட்சி சிருஷ்டிக்கப்படுகிறது. அதன் பயனாக அவன் வாயிலிருந்து ஒரு செய்யுள் எழுகின்றது :

தலைவி கூற்று .

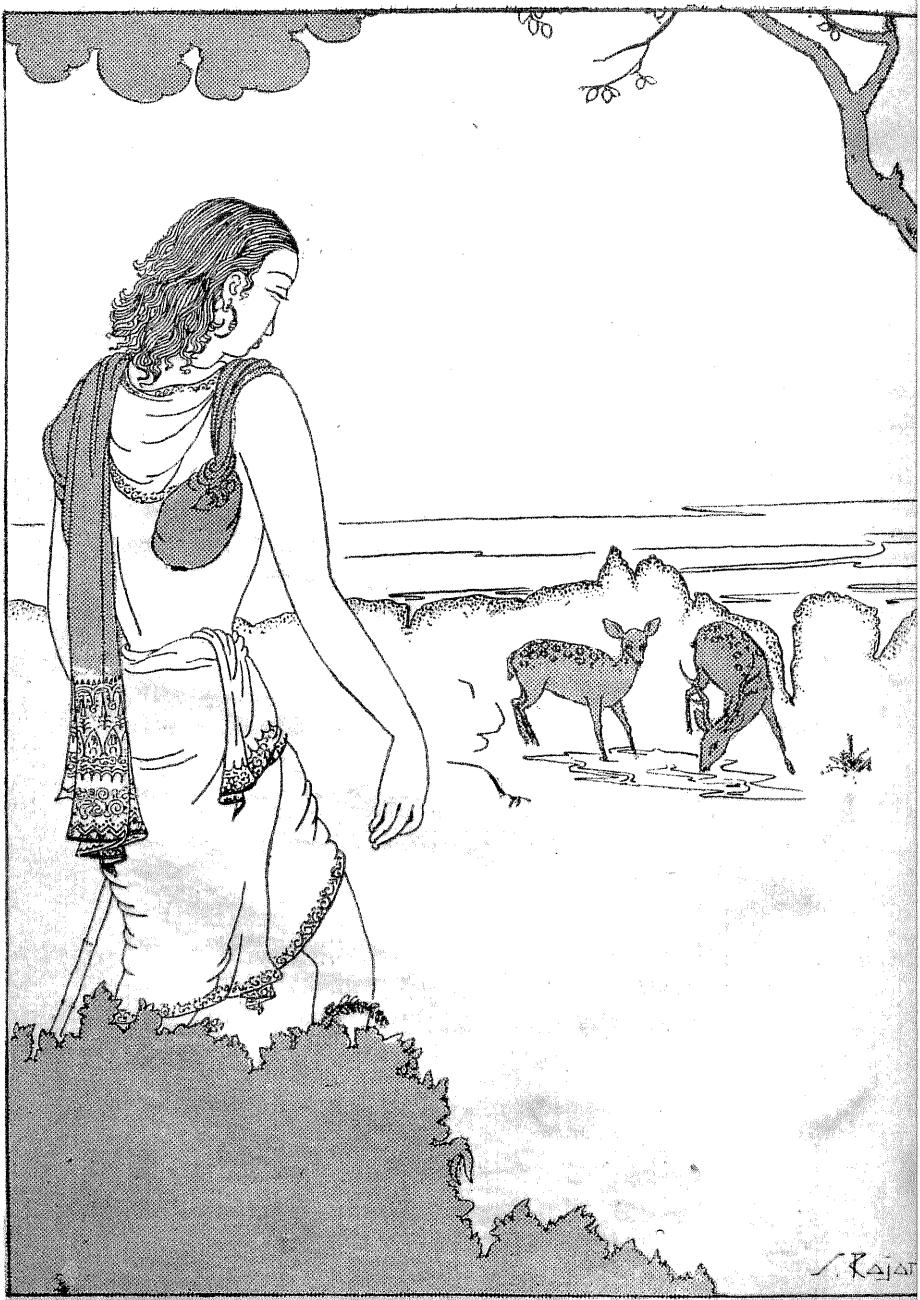
காமம் தாங்குமதி என்போர், தாம் அஃது
அறியலர் கொல்லோ? அனைமது கையர்கொல்!
யாம்எம் காதலர்க் காணேம் ஆயின்
செறிதுனி பெருகிய நெஞ்சமொடு பெருநீர்க்
கல்பொரு சிறுநுரை போல
மெல்ல மெல்ல இல்லா குதுமே.

—குறுந்தொகை - கல்பொரு சிறு நுரையார் பாட்டு.

[தாங்குமதி - தடுப்பாயாக. மதுகை - வன்மை. துனி - துன்பம். பொருதல் - மோதுதல்.]

* * * *

இந்த அரிய கவியைக் கவிஞருள் புலவர் குழாத் திலே மிதக்கவிடுகிறான். புலவர் நெஞ்சை இக்கவி அள்ளுகின்றது. அதுமுதல் இக்கவியை இயற்றின கவிஞரை அவர்கள் பெயர் சொல்லி அழைப்பதில்லை. அவனைக் காணும்போதெல்லாம் அவர்கள் தம முடைய அகத்தே, கல்பொரு சிறுநுரையை அல்லவா கானுகிறார்களா? ஆதலால் அக்கவிஞரையும் “கல்பொரு சிறு நுரையார்” என்றே வழங்கத் தலைப் பாட்டனர்.

‘மான செய்த தந்திரம்’
(பக. 47)

மாண் செய்த தந்திரம்

அன்பும் கடமையும் ஒன்றுக்கு ஒன்று முரணுக இருப்பதுபோலத் தோற்றுகின்றன. அறம் செய்வது அவன் கடமை. அதற்குரிய பொருள் ஈட்டுவதும் அவன் கடமை. பொருள் அவரிடம் நிரம்பி இருக்கிறது. ஆனாலும் அப்பொருள் அவன் சம்பாதித்தது அன்று; அவனுடைய பரம்பரைச் செல்வம்; அதைச் செல்வமாகவே கருதல் கூடாது. அப்படி அதைத் தன் கடமையை நிறைவேற்றுதற்காகச் செலவழித் தால் அவனது ஆண்மைக்கு இழுக்கு வந்துவிடும். தானே உழைத்துச் சம்பாதித்து விருந்தோம்ப வேண்டும்; இது பெரியோர்கள் வைத்த நியதி.

இந்த நியதிப்படி அவன் வெளி நாட்டுக்குச் சென்று பொருள் தேட எண்ணுகிறார்கள். தன் அருமைக் காதலியைப் பிரிந்து செல்வதற்கு அவன் மனம் துணியவில்லை; கலங்கித் தடுமாறுகின்றது; ஆயினும் 'நம் ஆண்மைக்கு இழுக்கு வருமே' என்ற அச்சத்தால் அவன் பிரிந்துவிடுகிறார்கள். அதற்கு முன் தான் போவதைப்பற்றிப் பலகால் எண்ணி, 'அவனுக்குக் கூறுவதா? வேண்டாமா?' என்று மனங்குழும்பி நிற்கிறார்கள். இறுதியில் காதலியின் உயிர்த் தோழியினிடம் சொல்லிவிட்டுப் போய்விடுகிறார்கள்.

* * * *

பொருள் எளிதில் கிடைத்துவிடுகிறதா? காடும் மலையும் கடுகி வழி நடந்து வேறு தேசம் செல்ல வேண்டும். "மழை மறந்து பாலைவனமாகப் போன இடங்கள் இடையே இருக்கின்றன. கொடுங்கோல் அரசனது நாட்டைப்போல நினைப்போர் உள்ளமும் சுடும் பாலை, பயிர் பச்சை சவிரக்கம் இல்லாமல்"

கிடக்கின்றது. எங்கோ ஒரு மூலையில் ஒரு சாண் உயரத்தில் ஒரு மொட்டை மூங்கில் நிற்கிறது. அதில் இலையும் இல்லை; கொழுஞ்சூம் இல்லை. பாறைகளெல் லாம் பொரிந்து போய் ருத்திரமூர்த்தியின் நெற்றிக் கண்ணின் பார்வை விழுந்த இடத்தைப்போல அந்தப் பூமி ஒரே பரப்பாகப் பரந்திருக்கிறது. கானலும், அதை நீரென்று எண்ணி ஓடித் திரியும் ஒன்று அல்லது இரண்டு மான்களும் அதுவும் உலகத்தில் ஒரு பகுதி என்பதை நினைவுறுத்திக்கொண் டிருக்கின்றன. காதலன் போகும் வழி இதுதான்.

* * * *

தோழி பாலை நிலத்தைப்பற்றிக் கேட்டிருக்கிறார்கள். அதன் வெம்மையையும், அதன் வழியே வியாபாரிகள் பிரயாணம் செய்வதையும், வழிப்பறி செய்வோர் அவர்களைக் கொள்ளி இடுவதையும் அவர்களுக்குப் பலர் சொல்லி இருக்கிறார்கள். அவற்றை எல்லாம் அவள் நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறார்கள். தன் உயிர்க் காதலனது பிரிவைத் தாங்கமாட்டாமல் துடித்துச் சோர்ந்து விழுந்து கிடக்கும் தலைவியைப் பார்க்கும்போது அவள் மனம் மறுகுகின்றது. ‘இவள் துயரத்தை மாற்றுவது எப்படி?’ என்று யோசிக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கற்பனை அறிவு உண்டு. தலைவிக்குக் கதைகள் கூறிப் பொழுதுபோக்கும் தங்கிரத்தில் அவள் மிகவும் சாமர்த்தியம் உடையவள். ஆதலின், பாலை நிலத்தின் கொடுமைப் பரப்புக் கிடையே காணப்படும் அன்பை, தூயகாதலை, வெளிப் படுத்தும் ஒரு காட்சியை அவள் உள்ளத்துள்ளே காண்கின்றார்கள்.

* * * *

நீரில்லாத பாலைவனாந்தான் அது. பல இடங்களில் பழைய காலத்தில் தண்ணீர் தேங்கி இருந்த குழிகள் மரத்திரம் இருக்கின்றன. இரண்டு மான்கள் நா வறண்டு கண் சுழலத் திரிகின்றன. ஒன்று பெண்; மற்றென்று அதன் ஆண்.

ஆனுக்குத் தன் தாகம் பெரிதாகத் தோன்ற வில்லை. ‘இந்த மெல்லியலுக்குச் சிறிது நீர் தேடித் தரவேண்டுமோ!’ என்று அது தவிக்கின்றது. கடவுள் கருணை செய்கிறார். எங்கோ ஒரு மூலையில் ஒரு சிறிய சுளை காணப்படுகிறது. சூரியனது வெயிலால் அதில் சுண்டிப்போய்க் குழம்பிய சிறிதளவு நீர் தேங்கி நிற்கிறது. இரண்டு மான்களும் அந்தச் சுளைக்கருகில் நிற்கின்றன.

‘அன்பின் அதிசய சக்திதான் என்ன சிறப்புடையது! அன்பின் முதிர்வில் இணையற்ற தியாகம் கணிகின்றது. அந்தச் சுளையிலுள்ள சிறிதளவு நீரையார் உண்பது என்பதில் விவாதம் வந்துவிடுகின்றது. ‘நான்தான் உண்பேன்’, ‘நான்தான் உண்பேன்’ என்ற அச்சு எண்ணம் அந்த மான்களிடத்தில் தோன்ற வில்லை. ‘நீ குடி’ என்று ஆண்மான் அன்பு கணியச் சொல்கிறது; ‘நீதான் குடிக்கவேண்டும்’ என்று பெண் மான் பேசுகிறது. தெய்விக்க காதலிலே தோன்றிய எண்ணமல்லவா?

சிறிது நேரம் இரண்டும் அங்கே நிற்கின்றன. ஆண்மான் தன்னுடைய ஆண்மை அதிகாரத்தினால் பெண்மானைக் குடிக்கும்படி வற்புறுத்தலாம். பெண் மானும் அந்த வற்புறுத்தலுக்கு அஞ்சிக் குடிக்கலாம். அப்பொழுது அது மனத்தில் மகிழ்ச்சியோடு இனிமையாக உண்ணுதே. ‘நம் காதலன் குடிக்க வில்லையோ?’ என்ற வருத்தத்தோடு அது குடிக்கும். அந்த வருத்த மிகுதியினால் அது குடித்தும் குடிக் காததுபோலவே அல்லவா இருக்கும்? இந்தயோசனை ஆண் மானுக்குத் தோன்றுகிறது. இரண்டு பேரும் குடிக்கவோ அதில் ஜலம் இல்லை; அது போதாது. இந்தச் சங்கடத்தில் என்ன செய்வது?

தான் உண்டு மிஞ்சிய நீரைக் குடிப்பதானால் பெண்மான் அதனை இனிது உண்ணும். இல்லை யெனில் உண்ணுது. அதன் காதல் உயர்வு அப்படி காவி,?

இருக்கிறது. இந்தப் பெரிய சிக்கலைப் போக்கு வதற்குத் திடீரென்று அதற்கு ஒரு தந்திரம் தோன்றுகின்றது.

வெகு வேகமாக அந்தச் சுனையில் ஆண்மான் தன் வாயை வைத்து உறிஞ்சுகின்றது; வாஸ்தவத்தில் ஜலத்தைக் குடிக்கவில்லை. குடிப்பது போலப் பாசாங்கு செய்கிறது. “உஸ்” என்ற ஒலி மட்டும் கேட்கிறது. அது பெண்மானின் காதிலே படும்போது அதன் உள்ளம் குளிர்கின்றது. பாதித்தாகம் அடங்கி விடுகிறது. ‘நம் காதலன் உண்டு தாகம் தீர்த்துக் கொண்டான். அவன் உண்டு மிஞ்சியதை நாம் இனிக் குடிக்கலாம்’ என்று அது நினைக்கின்றது. அப்படியே மிக்க மகிழ்ச்சியோடு அது சுனையிற் சிறிதளவுள்ள நீரைக் குடித்து விடுகின்றது. அங்கீர் எய்தாது (போதாது) என்று எண்ணிக் கலங்கிய கலைமான், பினைமான் இனிது உண்ண வேண்டித் தன் கள்ளத்தினால் ஊச்சிய (உறிஞ்சிய) தந்திரம் பலித்து விட்டது. அது பினைமானைத் தழுவிக் களிக்கின்றது.

* * * *

பாலை வெம்மையினிடையே நிகழும் இந்த அன்பு நிகழ்ச்சி தோழியின் உள்ளத்தைக் குளிர்விக்கின்றது. அதை அப்படியே தலைவிக்குச் சொல்கிறார். ‘உன் காதலர் திருவுள்ளத்திலே போவதாக விரும்பிய நெறி இத்தகையது’ என்கிறார். ‘வெவ்விய பாலையிலே ஆண்மான் தன் பெண்மானின் துயரைத் தீர்க்கச் செய்யும் தந்திரத்தைப் பார்த்து நின் காதலன் உண்ணை நினைப்பான். அந்த மானுக்குள்ள அன்பு நிலைகூடத் தன்னிடத்திலே இல்லையே என்று வருந்து வான். விரைவிலே போன காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு வந்துவிடுவான்’ என்ற விஷயத்தைத் தோழி சொல்வதில்லை; ஆனாலும் அந்தமான் கதையைக் கேட்ட தலைவி அதை ஊகித்துக் கொள்கிறார். அவளுக்கு நம்பிக்கை உதயமாகிறது. ‘வருவான்’ என்ற துணிவோடு அவனை எதிர்பார்த்து நிற்கிறார்.

இந்தக் காட்சிகளையே பின்வரும் பாடல் உணர்த்துகிறது.

தோழி கூற்று

சுனையிற் சிறு நீரை எப்தாதென் ரெண்ணிப்
பினைமான் இனி துண்ண வேண்டிக்—கலைமாத்தன்
கள்ளத்தின் ஊச்சும் சுரம்ளன்ப, காதலர்
உள்ளாம் படர்ந்த நெறி.

—ஐந்திலை ஜம்பது — மாறன் பொறையனார்.

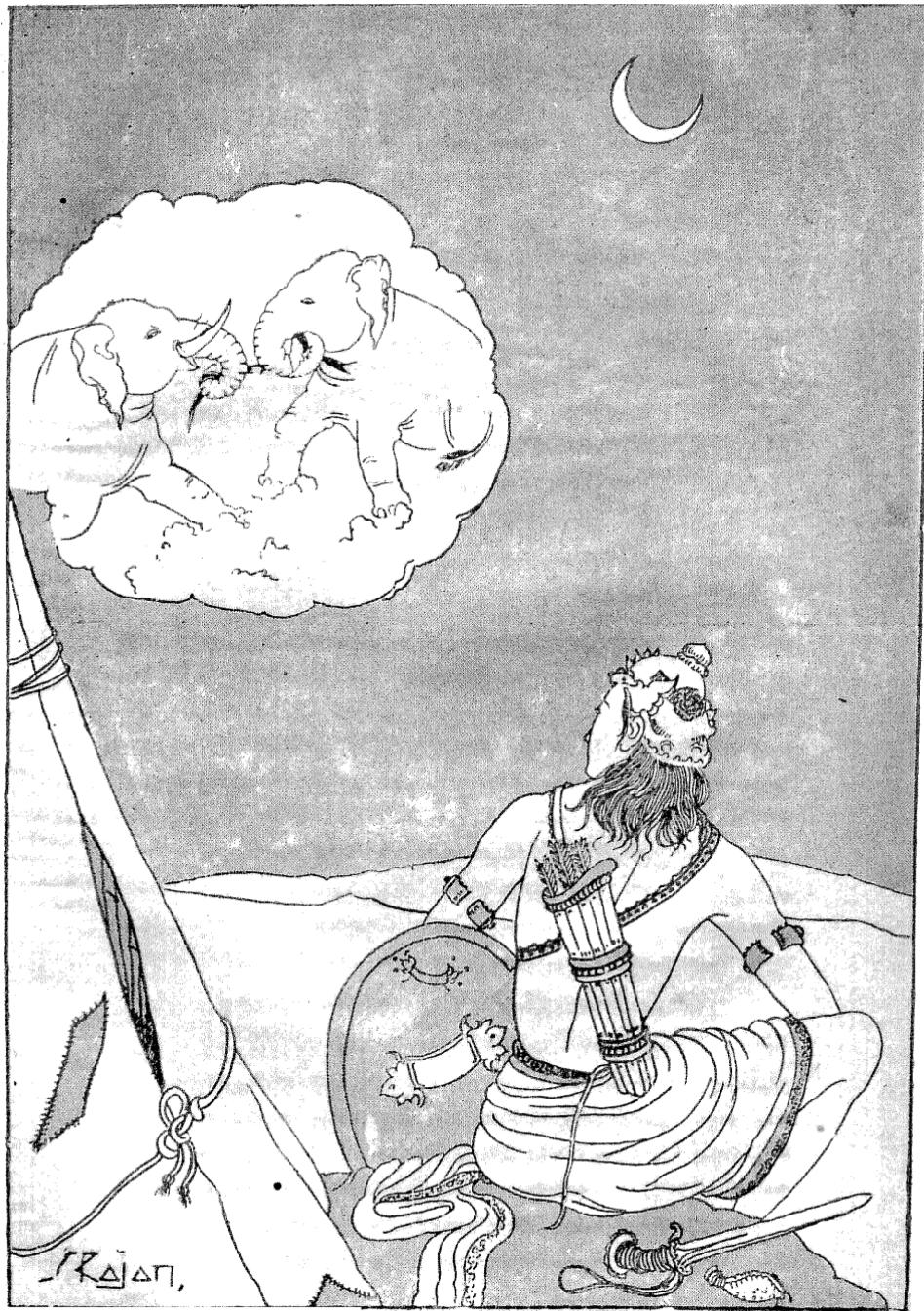
[எப்தாது — போதாது. பினைமான் — பென்மான். கலை
மான் — ஆண்மான். கள்ளத்தின் — பொய்யாக. ஊச்சும் —
உறிஞ்சும். சுரம் — பாலைவனம். படர்ந்த — விரும்பிய.]

நெஞ்சமும் அறிவும்

மாலை வேளை. ஒரு காட்டின் நடுவிலே பாசறை அமைந்திருக்கிறது. இரும்பை உருக்கி வார்த்தாற் போன்ற சர்வத்தையுடைய ஒரு வீரன் பாசறையைச் சுற்றிக்கொண்டு உலவி வருகிறார். போரினிடையே ஒரு நாள் ஓய்வுக்கு இடம் இருந்தது. குதிரைப் பந்தி யையும் யானைப் பந்தியையும் சுற்றிப்பார்த்து வரலா மென்று புறப்பட்டான். யானைப் படையின் அருகில் வந்தபோது அவன் கண்கள் இரண்டு சிறிய யானை களின் மீது பாய்ந்தன.

போர்செய்து இளைப்புற்றிருந்த அந்த மதயானை கள் அப்போது ஆனந்தமாக விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஏதோ பழங்கயிறு ஒன்று கிடைத்தது. அதன் ஒரு பக்கத்தை ஒரு யானை பற்றிக் கொண்டது. மற்றொரு பக்கத்தை இரண்டாவது யானை பற்றிக்கொண்டது. இரண்டும் கயிற்றை இழுத்து விளையாடுகின்றன. கயிரே பழையது. இந்த இரண்டு யானைகளுக்கும் இடையே அது தன் பிராண்ணை விட்டுக்கொண்ட டிருக்கிறது; அதன் ஜீவ சவாஸம் ஒவ்வொன்றுக் கொண்டு வருகிறது. அதன் புரி ஒவ்வொன்றுக் கொண்டு வருகிறது. யானைகளின் குதுகலத்துக்கு எல்லையில்லை.

இந்த விளையாட்டிலே ஈடுபட்டுச் சிறிது நேரம் நின்றிருந்தான் அவ்வீரன்; பிறகு அப்படியே உலாவி விட்டுத் தன் கூடாரத்தின் வாயிலை அடைந்து உட்கார்ந்தான். அருகில் ஒருவரும் இல்லை. வானத்தை ஸிமிர்ந்து நோக்கினான். வென்மதி தன்னிலவைப் பால்போலச் சொரிக்குகொண்டு வானைப் பரப்பை யெல்லாம் அபிஷேகம் செய்துகொண்ட டிருந்தது.

-*Rajap.*

‘ஓந்துமும் அறிவும்’
(பக். 52)

அந்தத் தண்ணிய திங்களின் வெள்ளொளி அவனுக்கு இன்பத்தை உண்டாக்கவில்லை. அவன் மனத்தை எத்தனையோ காததாரத்திற்கு அப்பால் கொண்டுபோய் விட்டது. இயற்கையின் அழகைப் புறக்கண்களால் கண்டு அநுபவிக்க அவனுல் இயலவில்லை; அவன் அகத்தே, தன் உள்ளத்தைப் பறித்த பேரமுகு துஞ்சும்பும் ஓர் உருவத்தைக் காண்கிறான்.

என்ன அழகு! கூந்தல்! முதுகுப் புறத்திலே நீண்டு தாழ்ந்த கூந்தல்; தாழ்ந்து இருண்ட கூந்தல். கண்கள்! மையுண்ட கண்கள்! அந்தக் கண்களின் பொலிவிலே சோபிக்கின்ற இதழ்கள்; காதல் மயக் கத்தை உண்டாக்குவதற்குப் போதியபடி சிறிது திறங்கிருக்கின்றன, போதின் நிறம்பெறும் ஈரிதழ் போலே; மலரும் பருவத்திலுள்ள போதுதான்.

இந்த இரண்டும் அவன் உள்ளத்தைப் பிணித்து விட்டன. அவனுடைய காதலி இந்த இரண்டினாலும் அவன் மிடுக்குடைய உள்ளத்தைக் குவிய வைத்துவிட்டான்.

அவளைப் பிரிந்து இங்கே தனித்து இருக்கிறான். உடல்தான் இங்கே இருக்கிறது; உள்ளத்தை அவள் பிணித்துக்கொண்டாள். இப்போது இந்த நிலவொளி யினாலே சக்தி யூட்டப்பெற்ற நெஞ்சம் சொல்கிறது: “என் இங்கே தனியாகக் கிடந்து அவஸ்தைப் படுகிறாய்? நம்முடைய துண்பத்தைப் போக்கிக் கொள்ளலாம்; வா, போவோம்” என்று அந்தப் பற்றுள்ளாம் தாண்டுகிறது. அதன் தூண்டுதலுக்கு உட்பட்டுக் காதலுவகுத்திலே சஞ்சாரம் செய்கிறான், அந்தக் காதலன். அவன் மனம் படும் பாடு சொல்லத் தரமன்று.

கண்கள் ஸ்வாதீனத்திற்கு வருகின்றன. தலையைக் கீழே தாழ்த்திப் பார்க்கிறான். கூடாரமும் பாசறை யும் அவன் நிலையை அவனுக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. காதலியைப் பிரிந்து படையிற் சேர்ந்து தன் கடமையைச் செய்து ஊதியம் பெற்றுச் செல்ல

வந்திருக்கிறுன் அவன். வீட்டிலே சமாதான காலத் திலே காதனியோடு இருக்கும்போது அவன் காதலன். அரசன் படையில் ஒரு தலைவனும்ப் போர் செய்ய வந்திருக்கும்போதோ வீரனுக இருக்கிறுன்.

காதலியிடம் சிறைப்பட்ட நெஞ்சத்தின் உபதேசம் சிறிது மறைகிறது. அப்போது அறிவு தலைக்காட்டுகிறது. “அட பைத்தியமே ! நீ யார் ? படைத் தலைவன் அல்லவா ? பகைவர்களைப் புறங்காட்டி ஒடச் செய்யும் மகா வீரன்ல்லவா ? நீ ஏற்றுக் கொண்ட காரியத்தை முடிக்காமல் மறந்துவிடலாமா? அது பேதைமையல்லவா ? பாதியிலே நீ போய் விட்டால் உனக்குப் பழி வந்து நேருமே ! இதை நீ நினைத்துப் பார்க்கவில்லையே? உன் காதல் வீணுகவா போகிறது ? இவ்வளவு நாள் பிரிந்திருந்தாய். இன்னும் சிறிது காலம் அவசரப்படாமல் இரு” என்று தக்க காரணங்களுடன் அவனுக்கு உபதேசம் சொல்கிறது.

இரு பக்கம் காதலியின்பால் காதல் பூண்டு சிறைப்பட்ட நெஞ்சமும், ஒரு பக்கம் பேதைமை என்றும் பழி என்றும் கூறித் தன் காதல் வேகத்தைத் தணிக்கும் அறிவும் மாறி மாறிப் போராட, அவன் ஒன்றும் தோன்றுமல் மயங்குகிறுன் ; தியங்குகிறுன் ; உருகுகிறுன் ; மறுகுகிறுன். உடம்பு மெலிவது போலத் தோற்றுகிறது.

இந்தப் போராட்டத்தில் தான் மாலையிற் கண்ட யானை விளையாட்டு அவனுடைய ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. களிருகள் இரண்டு தம்முள் மாறுமாறுகப் பற்றிய தேய்புரிப் பழங் கயிற்றை நினைத்துப் பார்க்கிறுன் ; “நானும் அப்படித்தான் இருக்கிறேன். என் உயிர்க் காதலியின்பால் வைத்த நெஞ்சம் ஒரு பக்கம் இழுக்கிறது ; அறிவு மற்றொரு பக்கம் இழுக்கிறது. நடுவில் அகப்பட்டுக்கொண்டு என் உடம்பு உருகுகிறது” என்கிறுன்.

இந்தச் சித்திரத்தை அந்த· வீரக் காதலனது
கூற்றாகப் பின்கண்ட சங்கச் செய்யுள் காட்டுகிறது.

தலைவன் கூற்று

புறந்தாழ் பிருண்ட கூந்தற் போதின்
நிறம்பெறும் ஈரிதழ் பொலிந்த உண்கண்
உள்ளம் பிணிக்கொண் டோள்வயின் நெஞ்சம்
செல்லல் தீர்கம் செல்வாம் என்னும் ;
செய்வினை முடியா தெவ்வஞ் செய்தல்
எய்யா மையோ டிளிவுதலைத் தருமென
உறுதி தூக்கத் தூங்கி அறிவே
சிறிதுநனி விரையல் என்னும்; ஆயிடை
ஒளிரேந்து மருப்பிற் களிறுமாறு பற்றிய
தேய்புரிப் பழங்கயிறு போல
வீவது கொல்லென் வருந்திய வடம்பே.

—நற்றினை - தேய்புரிப் பழங்கயிற்றினார் பாட்டு.

[முதுகிலே தாழ்ந்து இருண்ட கூந்தலையும், மலரும்
பருவத்திலுள்ள மலரின் நிறத்தைப் பெற்ற சரமான
இமைகள் விளங்கும் மையுண்ட கண்களையும் உடையவளாய்
நம் உள்ளத்தைத் தன்பாற் கட்டுப் படுத்தியவளிடத்தே,
'துன்பந் தீர்வோம்; போவோம்' என்று நெஞ்சம் சொல்லும்.
மேற்கொண்ட காரியத்தை நிறைவேற்றாமல் துன்பம்
உண்டாக்குதல் அறியாமையோடு பழியும் தரும் என்று
உறுதியை எடுத்துக்காட்டி அறிவானது, 'சிறிது காலம்
அதிக அவசரப்படாமல் இரு' என்று சொல்லும். இதற்
கிடையே, என் புண்பட்ட உடம்பு, விளங்குகின்ற உயர்ந்த
கொம்புகளையுடைய ஆண் யானைகள் எதிரெதிரே பற்றி
இழுக்கும் தேய்ந்த புரிகளையுடைய பழைய கயிற்றைப்போல
அழிவதாகுமோ!]

அவர் போன வழி

1

கிழவி: அந்தப் பாலை நிலங்களிலெல்லாம் எயினர்கள் வாழ்கிறார்கள்; இருந்து வாழவில்லை; அலைந்து வாழ்கிறார்கள்.

தலைவி: பாட்டி, அவர்களுக்கு என்ன வேலை? எப்படி ஜீவிக்கிறார்கள்?

கிழவி: மற்றவர்கள் மரணத்தை அடைகிறார்கள்; அவர்கள் உயிர் வாழ்கிறார்கள்.

தலைவி: இரண்டுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

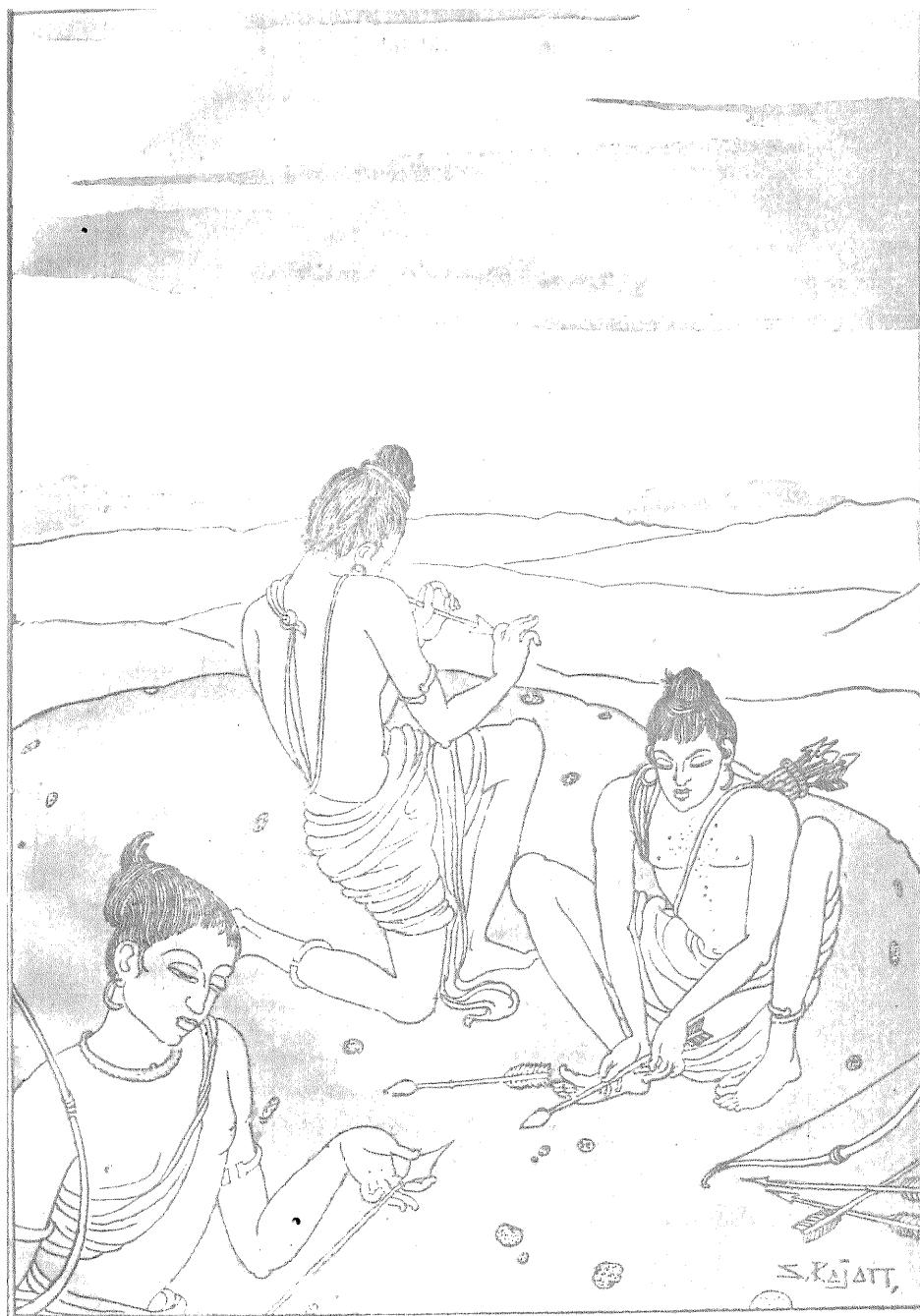
கிழவி: அவர்கள் மரணமடைவதனால் அவர்கள் கொண்டுபோகும் பொருள்களை வெளவிக்கொண்டு இந்த வேடர்கள் ஜீவிக்கிறார்கள்.

தலைவி: ‘அவர்கள்’ யார்?

கிழவி: அவர்களா? தூர தேசத்துக்குப்போய்ப் பண்ம் சம்பாதிக்கலாமென்று போகிறவர்களும், சம்பாதித்த பணத்தோடு வருகிறவர்களும், வியா பாரம் செய்யப் போகிறவர்களுமாக எவ்வளவோ பேர் பாலை நிலத்தில் போகிறார்கள், வருகிறார்கள். அவர்கள் இந்த எயினருக்குப் பயந்து கூட்டமாகப் போவார்கள். தனி மனிதனுக்கப் போனால் அவன் நெடும் பிரயாணத்துக்குத் தயாராக இருக்கவேண்டியதுதான்!

தலைவி: அப்படியானால் அந்தக் கொடிய மனி தர்கள் கொலை செய்வார்களென்று சொல்லுகிறீர்கள்?

கிழவி: ஆம்; கொலை செய்வதிலேயே அவர்களுக்கு இனபம். போகிறவர்களிடத்தில் பொருள்

ଅମ୍ବି କୁରୁ ଯତ୍ପି

S. KAJATT,

(ପୃଷ୍ଠ. 56)

ஒன்றும் இல்லாவிட்டாலும், அவர் தலையைப் போக்கி முண்டம் கூத்தாடுவதைப் பார்ப்பதிலே அவர்களுக்குத் திருப்தியார்.

தலைவி: ஐயோ! கேட்கும் போதே சூலை நடுங்குகிறதே!

கிழவி: தங்க நிழலும் தாகத்திற்கு ஜலமும் கிடைக்காத வறண்ட பாலை வனத்திலே மறவியின் தாதர்களாக அவர்கள் விளங்குகிறார்கள்.

தலைவி: பாட்டி, போதும், இந்தப் பயங்கர வருணானே.

கிழவி: வறண்ட பாலைவனமென்றால் ஒன்றுமே இல்லாத நிலப் பரப்பு என்று நினைத்துவிடாதே. அங்கங்கே பாறைகளில் சிறு சிறு சுனைகள் ஏறும்பு வளையைப்போல இருக்குமாம்.

தலைவி: சுனையீட்டினருல் நிறைய நீர் இருக்க வேணுமே?

கிழவி: நாசமாய்ப் போச்சு! சின்னச் சுனையிலே எவ்வளவு தண்ணீர் இருக்கப்போகிறது? வெயில் தகிக்கும் தகிப்பிலே, இருக்கிற தண்ணீரும் வற்றிப் போய்விடுமே.

தலைவி: அப்படியானால் அந்தப் பாறைகள் இருந்து யாருக்கு என்னபிரயோசனம்?

கிழவி: அதைத்தானே நான் சொல்லவந்தேன்? ஏறும்பு வளைகளைப் போலக் குறுகிய பல சுனைகளை யுடைய அந்தப் பாறை உலைக்கல்லைப் போலக் கொதித்துக்கிடக்கும். அந்தப் பாறையில் முன்னே சொன்னேனே, அந்த எயினர்கள் ஏறித் தங்கள் ஆயுதங்களைச் சரிப்படுத்திக் கொள்வார்கள்.

தலைவி: உலைக்கல்லிலே ஆயுதங்களைச் செப்பஞ்செய்துகொள்கிறார்கள் இந்த ஊரில். உலைக்கல்லைப் போன்ற பாறையில் அவர்கள் சரிசெய்து கொள்வார்கள் போலும்!

கிழவி: ஆமாம். வளைந்த வில்லையுடைய எயினர்களின் அம்பு எவ்வளவோ கொலைகளைச் செய்து மழுங்கிப் போகுமல்லவா? அப்போது அந்தப் பாறைதான் சாணைக்கல்லாக உபயோகப் படுகிறது. தங்கள் அம்புகளைப் பாறையிலே தீட்டிக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் செய்யும் கொலைத் தொழி இக்கு அந்தப் பாறை உதவி செய்கிறது.

தலைவி: ஐயோ! அதைச் சொல்ல வேண்டாமே! என் தலை கிறு கிறுக்கிறதே!

2

தலைவி: (தனக்குள்) ஐயோ! என்ன பாவம் செய்தேனே தெரியவில்லையே! கணமேனும் பிரியாமல் இருந்த எங்களை விதியும் சம்பிரதாயமும் கடமையும் பிரித்து விட்டனவே. இந்தப் பாழும் பணம் இல்லாவிட்டால் என்ன? என் அருமைக் காதலர் அதைத் தேடிக்கொண்டு போயிருக்கிறாரே! பாலைவனத்தின் வழியாகப் போக வேண்டுமாமே!

தோழி: (தானே பேசிக்கொள்கிறார்கள், தலைவியின் காதிற் படும்படி.) உலகத்தில் புருஷர்களாகப் பிறந்தவர்கள் முயற்சியோடு இருக்கவேண்டும். பொருள் சம்பாதிக்க வேண்டும். தாம் ஈட்டிய பொருளை வைத்துக்கொண்டு இல்லற வாழ்க்கை நடத்தவேண்டும்; அதுதான் இன்பவாழ்க்கை. புருஷர்கள் தங்கள் கடமையை முன்னிட்டுக் காதலியரைப் பிரிவது வழக்கங்தான்.

தலைவி: (தனக்குள்) இவள் என்ன உள்ள கிறார்கள்! புருஷர்களாம், வழக்கமாம்! (கவனிக்கிறார்கள்.)

தோழி: (தலைவியின் காதிற் படும்படி) காதலர் பிரிந்ததன் நியாயத்தை உணராமல் எப்போதும் அவரை நினைத்து ஏங்கிக்கொண் டிருப்பது அழகன்று; அறிவும் அன்று.

தலைவி: (தனக்குள்) அழகையும் அறிவையும் கண்டவள் பேசுகிறதைப் பார்! நான் எதை நினைத்து வருந்துகிறேன் என்பதைக் கொஞ்சமாவது இந்த ஜடம் யோசித்துப் பார்த்ததா? அவர் பிரிவா என்னை வருத்துகிறது? அவர் போன வழி, அந்தக் கொடுமையான பாலை நிலம் - அதை நினைத்தல்லவா என்றால்ம் சூழ்நிலை குறிப்பிடுவது? அந்தப் பாட்டி அன்றைக்குச் சொன்னாலே! (வெளிப்படையாக) எறும்பு வளை போன்ற குறிய பல சுகையைடைய உலைக்கல்லைப் போன்ற பாறையின்மேல் ஏறி, வளைந்த வில்லை யூடைய எயினர் தம் அம்புகளைத் தீட்டும் கவர்த்த வழிகளையூடையது அவர் போனவழி என்று சொல்லுகிறார்கள். கவலை கொள்பவர்களைப் போலப் பிரமாதமாக ஆரவாரிக்கும் இந்த ஊர், இதைப்பற்றிச் சிறிதும் கவலை கொள்ளாமல் வேறு என்ன என்னவோ விஷயங்களைச் சொல்லிப் புத்தி கூற வருகிறது! ஆகா! என்ன அறிவு!

தலைவி கூற்று

எறும்பி அளையிற் குறும்பல் சுனைய
உலைக்கல் அன்ன பாறை ஏறிக்
கொடுவில் எயினர் பகழி மாய்க்கும்
கவலைத் தென்ப அவர்சென்ற ஆறே;
அதுமற் றவலங் கொள்ளாது
நொதுமற் கழுமும்தீவ் வழுங்க ஊரே.

—குறுந்தொகை — ஓதலாந்தையார் பாட்டு.

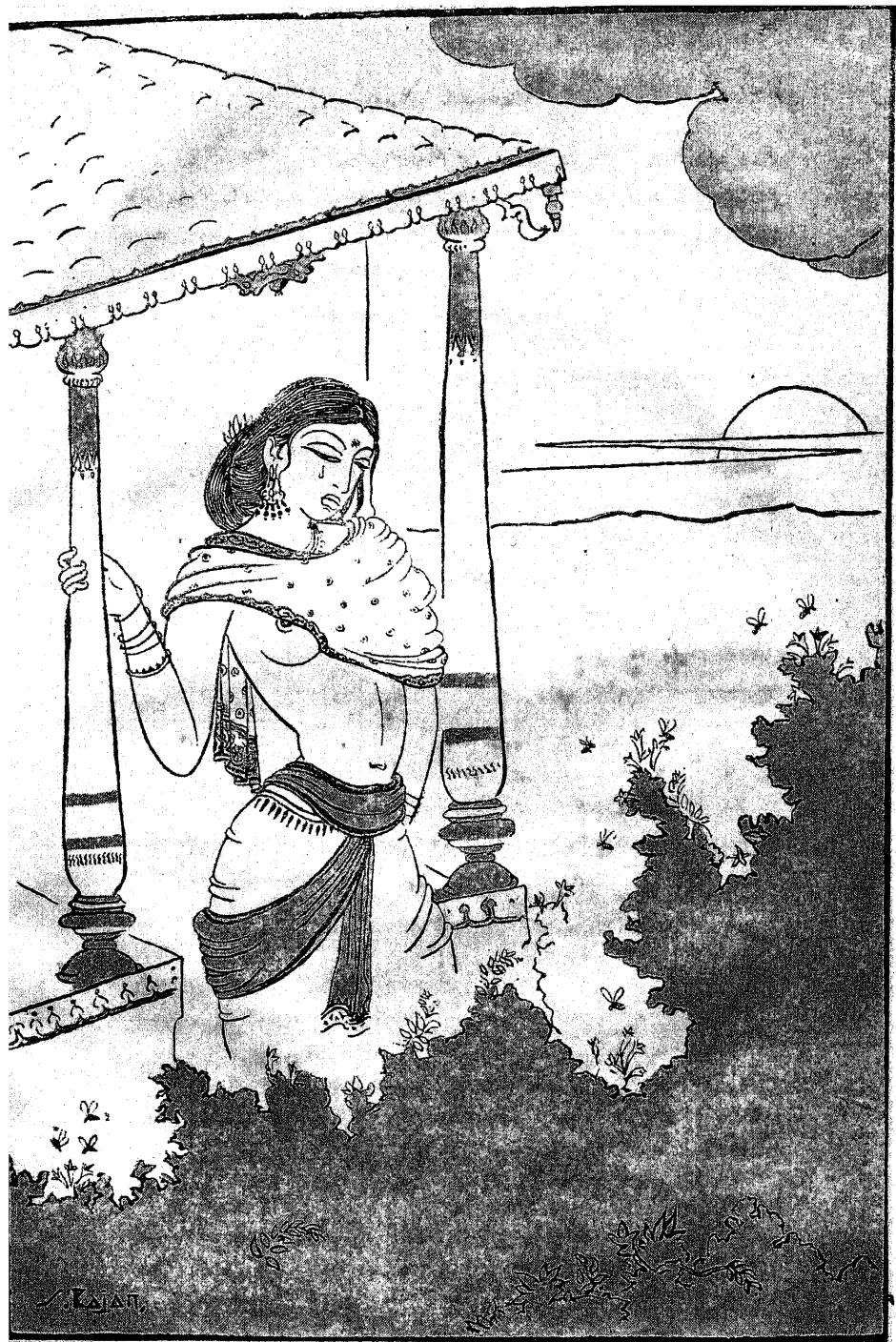
[எறும்பி - எறும்பு. அளையின் - வளையைப்போல. குறும் பல் சுனைய-குறுகிய பல சுனைகளை உடைய. கொடுவில் எயினர் - வளைந்த வில்லையூடைய வேடர். பகழி மாய்க்கும் - அம்பைத் தீட்டும். கவலைத்து - பினங்கிய வழி களை உடையது. என்ப - என்று சொல்வார்கள். ஆறு - வழி. அவலம் - வருத்தைம். நொதுமல் - அயலான வார்த்தைகளை. கழுமும் - இடித்துரைக்கும். அழுங்கல் - ஆரவாரம். ஊரென்றது இங்கே தோழியை.]

அலமரும் கண்

ஓவ்வொரு நாளும் பகற்பொழுதைக் கழிப் பதற்கு அவள் செய்யும் தங்கிரங்கள் அளவிடற் கரியன. அவளுடைய உயிர்த்தோழி கதை சொல்லியும் பாட்டு இசைத்தும் அறங்கூறியும் அவளுக்கு ஆறுதல் உண்டாக்கி வந்தாள். தன்னுடைய காதலனது பிரிவாகிய வெந்தீயிலே அந்த மடமங்கை அவன் வரவு குறித்துத் தவம் புரிந்து வந்தாள் என்று தான் சொல்லவேண்டும். தவமுனிவர்கள் செய்வதை அவளுந்தான் செய்கிறீர். எவ்வளவோ நாட்கள் அவள் சோறின்றிப் பட்டினி கிடக்கிறீர். நல் லுடையும் மண மலரும் பொன்னணியும் அவள் உள் ளத்தைக் கவரவில்லை. இனி எங்நாளும் பிரிவின்றி வாழும் பெருவரத்தை வேண்டிக் கடுந்தவம் முயன்று காத்திருக்கிறீர் அவள்.

ஓவ்வொரு நாளும் அவளுக்கு ஒரு கண்டம் மாலைக்காலம் வந்தால் அவளுடைய மனத்தின்மை எங்கேயோ ஓடிவிடும். தண்ணீய தென்றல் வீசும் மாலைக்காலத்தில் தன் காதலனேடு ஒருங்கிருந்து இன் புறும் நிலையில் அவள் இருந்தால் அப்போது அந்த மாலை அமுதமயமாக இருக்கும். இப்பொழுதோ தன் நாயகன் பிரிவை நன்கு எடுத்துக் காட்டித் துன் புறுத்தும் யமனுகவே அதைக் கருதுகிறீர்.

செங்கதிர்ச் செல்வனுகிய சூரியன் கோபம் ஆறிக் கதிர்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு அஸ்தமன கிரிக்குள் ஓய்வு பெறப் போகிறீர். அவனுடைய வான்யாத்திரையோடு உலகமுழுதும் யாத்திரை செய்தது; அவன் வான்த்தை அளந்த ஓவ்வொரு கணமும் உலகிலுள்ள உயிர்கள் எழுச்சி பெற்று

‘அலயரும் கன்
(பக். 60)

உலவின். அவன் இப்பொழுது சினங்கரந்து சென்றான்; உலகமும் ஓய்வு பெற்று இரவுக் கண்ணி யின் அணைப்பிலே சாந்தி பெறப் போகிறது.

ஆனால், அவளோ—? இனிமேல்தான் அவனுடைய உயிருக்கும் தனிமைக்கும் போராட்டம் ஆரம்பமாகப் போகிறது! ஐயோ பாவம்! மாலை வந்ததென்றால் மனம் நடுங்கி உடல் வெயர்த்துக் குலைகுலைகிறான்.

அவன் வந்துவிடுவானென்ற நினைவு அவன் உள்ளத்தில் பசுமையை வைத்திருக்கிறது. இவ்வளவு நாட்களாக அவள் பட்ட இடும்பை பெரிதல்ல. சில நாட்களாக அவளிடத்தில் தோற்றும் தளர்ச்சி அச்சத்தை உண்டாக்குகிறது. ஏன்?

செங்கதிர்ச் செல்வன் சினங்கரந்த பொழுதுகள் பலவற்றை அவள் கழித்துவிட்டாள். இன்று அந்தப் பொழுது அவள் உயிரை வாட்டத் தனியே வரவில்லை. படைப்பலத்துடன் வந்திருக்கிறது. அவள் வைத்து வளர்க்கிறான், அந்த மூல்லைக் கொடியிலிருந்துதான் அந்தப் படை புறப்படுகிறது. அருமை செய்து பாதுகாத்த அந்த மூல்லைக் கொடியை அவள் இவ்வளவு நாட்களாகக் கவனிக்கவே இல்லை; இன்று அது தன்னைக் கவனிக்கும்படி செய்துவிட்டது. கம்மென்று வீசும் மூல்லைப்பூவின் நறுமணம் அவளை ஒரு கணம் ஆட்கொண்டது. அப்பொழுதுதான் அவளுக்குத் தான் வளர்த்த அப் பூங்கொடியின் நினைவு கண்றாக வந்தது. பார்த்தாள்; மூல்லை பூத்து முறுவலிக்கிறது. பைங்கொடி மூல்லையின் மணம் எங்கும் கமழ்கிறது. அந்த மனத்தை நுகர வண்டி னங்கள் வந்து சமூல்கின்றன; முரல்கின்றன.

தான் வளர்த்த மூல்லைக் கொடி என்னும் பேரமுகி பூத்துப் பொலிந்து நிற்கும் அழகை அவள் கண் பார்த்தது. அந்த அழகிலே அவள் மகிழ்ச்சியைக் காணவில்லை. மலர்ந்த மலர்களிலே மொய்த்துக் காத

விசை பாடிக் கொஞ்சம் வண்டின் செயலிலே அவள் இயற்கையின் மோகன கீத்ததை உணரவில்லை. தன் தனிமையைக் குத்திக் காட்டும் அடையாளமாகத் தான் அந்த காட்சி அவருக்குப் பட்டது.

இது மட்டுமா? தன் காதலன் பிரியும்போது சொல்லிச் சென்ற வார்த்தைகளை நினைத்துப் பார்க்கிறார்கள்; “ஆம், இப்போதுதான் வருவதாகச் சொன்னார். கார்காலத்திலே வந்துவிடுகிறே னென்று ஆணையிட்டுச் சொன்னாரே; இன்னும் வரவில்லையே! பைங்கொடி மூல்லை மணங் கமழு, வண்டு இமிரு இதோ கார்காலம் வந்துவிட்டதே!” என்று என்னும் கிறார்கள். இப்பொழுதுதானே வர்ஷ ருது தலைக் காட்டு கிறது? அதற்குள் அவருக்கு அவசரம். “வரமாட்டாரோ...!”—அவள் மனம் கொந்தளித்துக் குழுறிந்தீகலங்கி மருண்டு தவிக்கிறது.

மாலையின் தன்மையும் மூல்லைக்கொடி பூத்துப் பொலியும் காட்சியும் வெள்ளிய மூல்லை மலரின் நறுமணமும் வண்டினது இனிய முரற்சியும் அவருக்கு இன்பத்தை உண்டாக்கவில்லை. அண்ணைந்து பார்க்கிறார்கள். வானத்தில் மேகங்கள் சூழன்று திரிகின்றன. வான முழுதுமே அவருக்குச் சூழல்கின்றது.

“மூல்லை மலர் பூத்தது பொய்யோ? அது பொய்யானால் மேகங்கள் வானத்தில் உலவுகின்றனவே, அதுகூடவா பொய்? நிச்சயமாகக் கார்ப்பரூவும் வந்து விட்டது. அவர் வரவில்லையே! சொன்ன சொல் பொய்த்துவிடுவாரோ?”—இப்படி எழுந்த கவலைத் திரைகளின் துளிகளைப்போல அவள் கண்கள் களகள் வென்று நீரை உதிர்க்கின்றன. அந்த மூல்லையையும் வண்டையும் வானத்தையும் பார்த்துப் பார்த்து நீர் ஸ்ரைந்த அவள் கண்கள் அலமருகின்றன; நிலையில்லாமற் கலங்குகின்றன. அந்தப் பார்வையில் தான் எத்தனை ஏக்கம்!

தலைவி கூற்று

செங்கதிர்ச் செல்வன் சினங்கரந்த போழ்தினுற்
பைங்கொடி முல்லை மணங்கமழ - வண்டிமிரக்
காரோ டலமருங் கார்வானங் காண்டொறும்
நீரோ டலமருங் கண்.

—ஜந்தினை எழுபது - முவாதியர் பாட்டு.

[செங்கதிர்ச் செல்வன் - சூரியன். சினம் - வெம்மை.
கரந்த - மறைத்த. போழ்தினுல் - பொழுதில். இமிர -
ஒலிக்க. காரோடு - மேகத்தோடு. அலமரும் - சுழலும்.
கார்வானம் - கார்காலத்து ஆகாசம்; கரிய வானமும் ஆம்.
காண்டொறும் - காணுங்தொறும்.]

அவள் நிலை

நூல் நவீன்ற பாக !

இதென்ன புதுமையாக இருக்கிறது? எஜ மானன் வண்டிக்காரனை ஸ்தோத்திரம் செய்ய வாவது! மாதச் சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு அடிமை யைப்போல உழைக்கும் சாரதிக்கு என்ன பெருமையப்பா! - இப்படி இந்தக் காலத்தில் நினைப்பார்கள்.

ஆனால் இந்த எஜமானன் அப்படி நினைப்பவன் அல்ல. எங்கெங்கே அறிவுத் திறமை இருக்கிறதோ, அங்கங்கே அதற்கு ஏற்ற மதிப்பை அளித்துப் பாராட்டும் உள்ளம் இந்த எஜமானனுக்கு, தலைவருக்கு, உண்டு. தேர்ப்பாகனுக்கு அவ்வளவு பெருமை தரவேண்டுவதும் நியாயந்தான்.

‘நூல்களைப் பயின்ற அறிவுடைய பாகனே’ என்று தலைவன் சாரதியை விரிப்பது உயர்வு நவீற்சியல்ல. அந்தப் பாகனுக்குப் பலவகை நூல்கள் தெரியும். குதிரைகளின் உள்ளங் தெரிந்து பாது காத்து அவை ஏவாமலே ஒடும்படி செய்யும் திறமை அவனுக்கு இருக்கிறது. அசுவ சாஸ்திரத்தை அவன் முற்றக் கற்றிருக்கிறான். தான் தேரை ஒட்டிச் செல்லும் இடங்களின் நிலையும், அவற்றிலே எவ்வெவ்வாறு தேரை ஒட்டவேண்டுமென்ற அறிவும் அவனுக்கு இருக்கின்றன. பிரயாணிகளிடமிருந்து தெரிந்துகொண்ட செய்திகளும் நேரிலே கண்டு அநுபவித்த செய்திகளும், நிலை இயல்பைப் பற்றிய நூல்களினால் உணர்ந்த செய்திகளும் அவனை ஒரு பூகோள சாஸ்திர அறிஞனுக் கூக்கியிருக்கின்றன. அதனால்தான் அவன் வெறும் லகான் பிடிக்கும்.

‘ଆଜିମୁଣ୍ଡି’
(ପତ୍ର, 64)

‘குதிரைவண்டிக்காரனுக இல்லாமல், நூல் நவீன்ற பாகனுக விளங்குகிறுன்.

இந்த நூல்கள் கிடக்கட்டும்; மனிதர்களின் மன இயல்பையும் அவன் நன்கு தேர்ந்திருக்கிறுன். தசரத ருடைய தேர்ப்பாகனுகிய சமந்திரன் சிறந்த மந்திரி யென்பது புராணப் பிரசித்தம். தேர்ப்பாகன் மந்திரி யாக இருந்தானென்று சொல்வதைவிட ஒரு மந்திரியே அரசனுக்குச் சாரத்தியம் செய்தானென்று சொல்வது பொருத்தமாக இருக்கும். இங்கே, தலைவன் நெடுந்தூரம் பிரயாணம் செய்யும்போது அவனுடைய உள்ளாம் உவக்கும்படியாகக் கதைகளையும் யோசனைகளையும் சொல்லி ஊக்கம் ஊட்டும் திறமை இந்தத் தேர்ப்பாகனிடம் இருக்கிறது. தலைவனுடைய உணர்ச்சியும் வேகமும் எந்த அளவில் இருக்கின்றனவோ அந்த அளவை அறிந்து தேரைச் செலுத்துவதில் பாகன் வல்லவன். அவனை நூல் நவீன்ற பாகன் என்று, சொந்த அநுபவத்தால் உணர்ந்துகொண்ட தலைவன் சொல்வது எப்படிமுகஸ்துதியாகும்?

அவனைப் பார்த்துத் தலைவன் என்ன சொல்கிறுன்?

தேர் நோவ்விதாச் சென்றீக !

‘நின் தேர் வேகமாகப் போகட்டும்’ என்று சொல்கிறுன். சொல்கிற மாதிரிதான் எவ்வளவு கெளரவமாக இருக்கிறது? ‘வேகமாக ஓட்டு’ என்று கட்டளையிடவில்லை. ‘குதிரைகளை முடுக்கு’ என்று சொல்லி யிருக்கலாம். அவை உயிருள்ள ஜீவன்கள்லைவா? அவற்றை அளவுக்குமேல் முடுக்குவது தவறு. அன்றியும் அந்தக் குதிரைகளைக் குழந்தைகளைப் போலப் பாதுகாப்பவன் பாகன். அவற்றைப் பதமறிந்து ஓட்டும் உரிமை அவனுக்குத்தான் உரியது. அதை வீரட்டும்படி சொல்லும் உரிமை தலைவனுக்கு இல்லை; இல்லையென்று தலைவன் நினைத்தான். காவி. 9

ஆனாலும் அவனுக்குத் தேர் வேகமாகப் போய்க் குறிப்பிட்ட இடத்தை அடைய வேண்டுமென்ற விருப்பம் மட்டுக்கு மின்சி இருக்கிறது. அந்த விருப்பத்தைத் தன் தோழனுக்குச் சொல்வது போலே சொல்கிறுன் : ‘அப்பா, கொஞ்சம் தேர் வேகமாகப் போகட்டும்.’

எதற்காக அவ்வளவு வேகம்? பாகன் வெறும் வேலைக்காரனாக இருந்தால், “வேகமாக ஓட்டு” என்று கட்டளையிட்டு விட்டுப் பேசாமல் இருந்துவிடலாம். நாம் வண்டிக்காரனை முடுக்க, அந்த முடுக்குதலுக்குப் பயந்து வண்டிக்காரன் குதிரைகளை முடுக்க அவை அவன் சவுக்குக்கும் தாற்றுக்கோலுக்கும் அஞ்சி உயிரைப் பிடித்துக்கொண்டு ஓடுவது நம்முடைய வண்டிச் சவாரியின் லக்ஷணம்.

பாகனுக்குத் தேர் வேகமாகப் போகவேண்டிய அவசியத்தை வெளிப் படுத்துவதைத் தன் கடமையாக நினைக்கிறுன் தலைவன். அதைச் சொன்னால் தான் தலைவனுடைய மனோவேகம் பாகனுக்குப் புலப்படும். சொல்ல ஆரம்பிக்கிறுன்.

தேன் நவின்ற கானம் :

இதோ பார்! இந்தக்காடு முழுவதும் இப்போது எப்படி ஆகிவிட்டது! நாம் முன்னுலே வந்தபோது வெறிச்சென்று இருந்த மரங்களெல்லாம் கார்காலம் வந்தவுடன் பருவமடைந்த கன்னிகை போலத் தனிர்த்துத் தழைத்து மலர்ந்து நிற்கின்றன. வண்டு கள் மலர்களில் மொய்த்துத் தேன் உண்டு மகிழ் கின்றன. கண்ணுக்கு நிறைந்த காட்சியும் காதுக்கு இனியரீங்காரமும் உள்ளதாகவிளங்குகின்றது இந்தக் கானம்.

கானத்து எழில் :

அந்தக் கானகத்துக்கு முழு அழகையும் தந்திருக்கிறது கார்காலம். இந்த எழிலை நான் பார்க்கிறேன்; நீயும் பார்க்கிறேய். நான் சென்ற காரியம் நிறை

வேறியமையால், நல்ல வெற்றியைப் பெற்றுத் திரும்புகிறேன். வெற்றி மிகுதியினால் நிறைந்த மகிழ்ச்சியிலே என் உள்ளாம் பூரித்து ஸ்ரபது போல் இந்தக் காடு நிற்கிறது. ஆனால்.....?

எழில் நோக்கி:

இந்த அழகைப் பார்த்து ஸ்ரகும் வேறு ஓர் உயிரை என் மனம் இப்பொழுது நினைக்கிறது. அந்த உயிர் என் உயிர் போன்றது. நான் அவ்வுயிருக்கு உயிர் போன்றவன். என் காதலியைத்தான் சொல்கிறேன். அவள் இந்த எழிலை நோக்கி ஸ்ரபாள். நான் மீண்டுவருவேனன்று குறிப்பிட்டுச் சென்ற காலம் இதுதான். இந்தக் காலத்தை எதிர் நோக்கி ஸ்ரின்ற அவள், தேன் நவின்ற (வண்டுகள் பயின்ற) கானத்து எழில் நோக்கி, நாம் வந்துவிடுவோமென்ற துணிவு கொள்வாள். கானத்து எழிலினுடே அவள் இயற்கைத் தேவீயின் பேரழகைப் பார்க்கமாட்டாள். ஸ்லமகளின் வளத்தை நினைக்கமாட்டாள். என் நுடைய காரியம் நிறைவேறியிருக்கும் என் பதையும் நான் மீண்டு வந்துவிடுவேன் என்பதையுமே சிந்தித்து ஸ்ரபாள்.

நான்தான் அவருக்கு உயிர். நான் பிரிந்துவந்து விட்டதனால் அவருடைய உயிரும் பிரிந்து வந்திருக்க வேண்டும். அப்படி அவ்வுயிர் பிரிந்து போகாமல். அவள் பாதுகாக்கிறாள். எப்படி?

தான் நவின்ற கற்புத்தாள் வீழ்த்து:

அவள் நெடுங்காலமாகப் பயின்று வந்திருக்கிறாள். மகளிர் இலக்கணம் இன்னதென்பதைத் தாய் தந்தையர் கற்பித்ததனாலும் நால்களைப் பயின்ற தனதனாலும் தன்னுடைய கூரிய அறிவின் திறத்தினாலும் தெரிந்துகொண் டிருக்கிறாள். கற்புத்திறனெல்லாம் முற்றக் கற்ற காரிகை அவள். தலைவன் இல்லற வாழ்வு நிறைவேற வேண்டியும், பொருள் ஈட்ட வேண்டியும் தலைவியைப் பிரிந்து செல்வது இயல்பு.

மேலே இன்ப வாழ்வு பெருகுவதற்குரிய பொரு
ஞம் அவ்வாழ்வு மிக்க இன்பமுடையதாகும்
வாய்ப்பும் அந்தப் பிரிவினால் உண்டாகும். தலைவன்
அவ்வாறு பிரியுங்கால் அப்பிரிவைப் பொறுத்துத்
துன்பத்தை யெல்லாம் அடக்கி ஆற்றியிருத்தல்தான்
உண்மையான கற்பு நெறி. அதை என் காதலி
நன்றாகப் பயின்று தேர்ந்தவள். அப்படி உணர்ந்த
கற்பாகிய தாளைச் செறித்து உடம்பாகிய வீட்டினின்
றும் ஒயிரைப் போகவிடாமல் நிறுத்தி வைத்திருப்
பாள். அதுவும் ஒருவகைத் தவம். இந்தக் கானம்
எழில் நிரம்பி மலர் குலுங்கத் தோன்றும் தோற்றம்
அவனுடைய தவத்தின் நிறைவுக்கு அறிகுறி. ஆகவே,
அவள் நான் வருவதை எதிர் நோக்கி நிற்பாள்.
வண்டுகள் ஓலிக்கும் ஓலியினுடே என் தேர் மணியின்
ஓலியையும் கானத்தின் எழிலுடே இத்தேரின்
எழிலையும் காண வேண்டி நிற்பாள். எவ்வாறு
நிற்பாள் தெரியுமா?

கவுள்பிசைக் கை ஊன்றி நிற்பாள் :

தவம் புரிபவர்களுக்கு நெடுங்காலம் தவம்புரிந்த
எய்ப்புத் தோன்றுது; அது நிறைவேறும்போது
தான் பிகுதியான களைப்பு உண்டாகும். பல காவதம்
நடந்தவனுக்குக் குறித்த இடம் அனுகியபோதுதான்
கால் வளி தெரியும். இவ்வளவு காலம் கற்புத்தாள்
வீழ்த்துப் பொறுத்து நின்றவஞ்சுக்குக் கார்காலம்
வங்குவிட்டதென்று அறிந்தவுடன் அதிகமான சோர்வு
உண்டாகும். கானத்தை நோக்கி, அதன் எழிலை
நோக்கி நிற்பாள். தன் கண்ணத்தில் கையை வைத்து
நான் வரும் திக்கை நோக்கி நிற்பாள்.

நிற்பாள் நிலை :

அங்கக் காட்சியை, அவள் நிற்கும் நிலையை,
நினைக்கையிலே எனக்கு மயிர் சிலிர்க்கிறது. இவ்
வளவு காலம் தன்றுயிரைப் போகாமல் தாங்கி, இப்
போது, வாடிய கானம் எழில்பெற்று விளங்குவதைப்

பார்த்து, அதைப்போலத் தானும் இழந்த எழிலைப் பெற்று விளங்கும் செவ்வியை எதிர்நோக்கி, தன் கவுள்மிசைக் கை ஊன்றி நிற்கும் அந்த அழகிய நிலையிலே அவளைப் பார்க்கவேண்டும் என்று என் ஆசை தூண்டுகிறது.

நிலை உணர்கம் யாம் :

அந்த நிலையைப் போய் நாம் பார்ப்போம். நீயும் பார்த்து வீயக்கலாம். ஆதவின், நூல் நவின்ற பாக, தேர் வேகமாகப் போகட்டும்.

இவ்வாறு சொல்லி முடிக்கிறுன் தலைவன்.

கவுள்மிசைக் கையூன்றி நிற்பாளாகிய அவள் நிலையைப் படம் காட்டுகிறது.

தலைவன் கூற்று

நூனவின்ற பாகதேர் நொவ்விதாச் சென்றீக தேனவின்ற கானத் தெழினேக்கித்—தானவின்ற கற்புத்தாழ் வீழ்த்துக் கவுண்மிசைக் கையூன்றி நிற்பா ணிலையுணர்கம் யாம்.

—ஜஞ்சினையைம்பது — மாறன் பொறையனர் பாட்டு.

[சவின்ற - பயின்ற. நொவ்விதா - விரைவாக. சென்றீக - செல்க. தேன் - வண்டு. தாழ் - தாழ்ப்பாள். கவுள் - கன்னம்.]

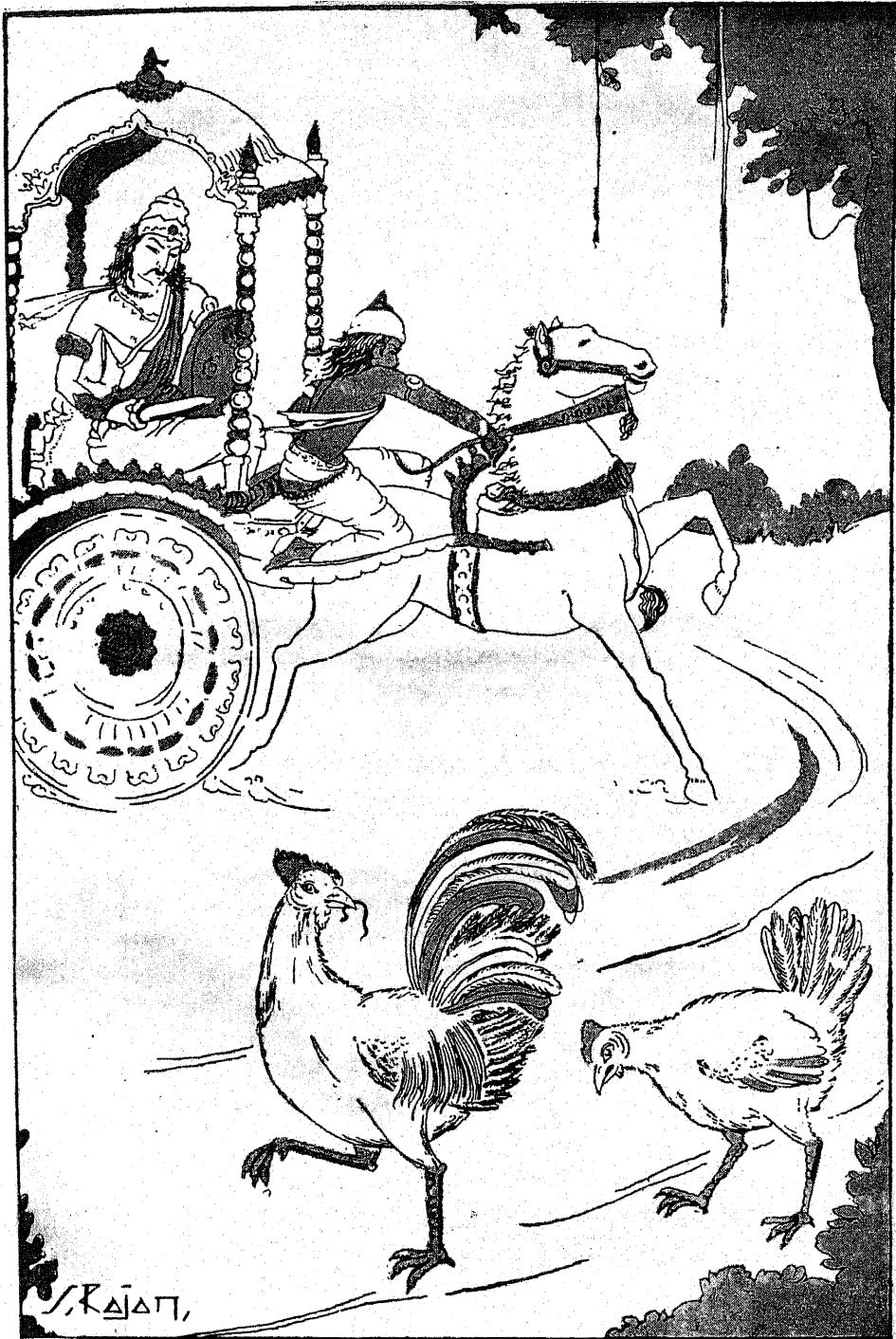
பெருந்தகு நிலை

நாலு திசையிலும் ஒரே பசுமை; மழைக் காலத்தில் காடு முழுவதும் தளிரும் பூவும் குலுங்கு கின்றன. அடர்த்தியான அந்தக் காட்டினிடையே மெல்லச் செல்கிறது தேர். தேருக்குள்ளே ஆணில் அழகன், வீரர்க்குள் வீரன் ஒருவன் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறான். தான் மேற்கொண்ட காரியத்தில் வெற்றியடைந்த மிடுக்கை அவனுடைய எடுப்பான பார்வை எடுத்துரைக்கிறது. இயற்கை யெழிலை இறைவன் வஞ்சகமின்றி வாரி இறைத்திருக்கும் வனத்தைப் பார்க்கிறான். எத்தனை அழகு ததும்பு கிறது!

தேருக்குப் பின்னே ஒரு சூட்டம் வருகிறது. வீல்லும் கையுமாக வரும் வீரர் சூட்டம் அது. ஆனால் அவர்கள் வில்லீல் நாளை ஏற்றவில்லை. சிரிப்பும் பாட்டுமாக வருகிறார்கள் அவர்கள்.

தேரில் இருப்பவன் திடீரென்று தன் சாரதியைப் பார்த்து, “வலவ, குதிரையை வேகமாக ஓட்டு. எவ் வளவு வேகமாக ஓட்ட முடியுமோ அவ்வளவு வேகமாக ஓட்ட வேண்டும். உன் கைத்திறமையை இன்று தான் பார்க்கப் போகிறேன்” என்று கட்டளை யிடுகிறான்.

தேர்ப்பாகனுக்கு இந்த அவசரத்துக்குக் காரணம் விளங்கவில்லை. போர் முடிந்துவிட்டது. படைத் தலைவனுகிய அந்த வீரன் தன் படையாளருடைய ஊருக்கு மீண்டு வருகிறான். இப்பொழுது எதற்கு அவசரம்? போகும்போதுதான் அரசன் ஆளையை ஏற்றுத் தலைதெறிக்க ஒட் வேண்டியிருந்தது.

‘புருந்தக நிலை’
(பக். 70)

‘இது வரையில் நிதானமாகத்தானே வந்தோம் ? இவரும் காட்டின் அழகைப் பார்த்து வந்தாரே. இதற்குள் திடீரென்று இப்படி உத்தரவிடுகிறோ’ என்று எண்ணிச் சீரனைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“குதிரையின் வேகத்தை இன்று அளந்து காட்ட வேண்டும். இதுவரையில் நீ தாற்றுக்கோலை உபயோகித்ததே இல்லை. அது இங்கே துருப் பிடித்துக் கிடக்கிறது. அதைக்கூட இன்று நீ உபயோகிக்கலாம். எப்படியாவது விரைவில் ஊர் போய்ச் சேர வேண்டும்.”

பாகனுக்கு வியப்பின்மேல் வியப்பு உண்டாயிற்று.

“பின்னால் வருகிறார்களே, அவர்கள்....?” என்று கேள்வித் தொனியோடு நிறுத்தினான்.

“அவர்கள் மெல்ல வரட்டும். அவர்கள் போரில் மிகவும் சிரமப்பட்டு நம் மன்னருக்கு வெற்றியை உண்டாக்கினார்கள். அதோடு நெடுந்தூரம் வேகமாக நடந்து வந்திருக்கிறார்கள். அவ்வீரர்கள் வேண்டிய இடத்தில் தங்கி, கச்சையையும் கவசத்தையும் கழற்றி வைத்துவிட்டு இளைப்பாறட்டும். இஷ்டம்போல் இருந்துவிட்டு மெல்ல மெல்ல வரலாம். அவசரம் இல்லை. நான் விரைவிலே போகவேண்டும். சவுக்கை எடுத்துக் கொள்.”

பாகனுக்கு மயக்கம் தெளியவில்லை. அந்த வீரர்களோடு ஒன்றாகப் புறப்பட்ட படைத்தலைவன் எதற்காக முன்னால் போக வேண்டுமென்று முடுக்கு கிறுன்? தாற்றுக் குச்சியைக்கூட உபயோகிக்கும்படி சொல்லுகிறேனோ! குதிரைகள் என்ன சாதாரணமான வையா!

வீரர் தலைவன் பாகனது உள்ளத்தை உணர்ந்து கொண்டான். குதிரைகளைக் குழந்தைகளைப் போலப் பாதுகாக்கும் பாகக்கை, அதுகாறும் தீண்டாத முட்கோலைத் தீண்டி ஒட்டும்படி சொல்லலாமா?

சொன்னது தவறுதான். பாகனுக்குத் தன் மன வேகத்தை எப்படி விளக்குவது?

“அங்கே பார்!” என்று தலைவன் சுட்டிக் காட்டினான்.

அதுவரையில் தலைவன் கண்கள் அந்த இடத் திலே பதிந்திருந்தன என்பதைப் பாகன் இப்போது தான் உணர்ந்தான்.

பாகனும் பார்த்தான். அவனுக்கு எல்லாம் தெளிவாகிவிட்டது. தலைவனது உள்ளம் அங்கில்லை என்பதை அறிந்தான்.

அங்கே கண்ட காட்சிதான் என்ன?

மழை பெய்து ஓடிய ஒடையில் மணல் இன்னும் புலரவில்லை. அங்கே காட்டுக் கோழிகள் இரண்டு அங்கும் இங்கும் உலவுகின்றன. ஆண்கோழி ‘கொறக் கொறக்’கென்று சத்தமடுகிறது. உருக்கின நெய்யிலே பாலைத் தெளித்தது போலச் சொட சொடவென்றிருக்கிறது அதன் குரல். பல புள்ளி களையுடைய அந்த ஆண்கோழி அழகாக இருக்கிறது. ஈரமணலைக் கிண்டி ஒரு புழுவைக் கொத்துகிறது. கொத்தின சந்தோஷமோ, பேடைக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமோ, தன் பின்னாலே நின்ற பேடையைக் கம்பீரமாகத் திரும்பிப் பார்க்கிறது. அந்தப் பெருந்தகு நிலையில் தன் கண்ணைச் சிக்கவிட்ட தலைவன் மனம் அந்தக் காட்டைக் கடந்துபோய் வீட்டின் தலைவாசலிலே நிற்கிறது.

வீரர் தலைவன் அரசன் ஆணையைச் சிரமேல் தாங்கி உயிரினும் வேறு அல்லாத தன் காதலியைப் பிரிந்து போருக்கு வந்தான். போர் முடிந்தது. அந்தக் கான வாரணம் உணவை ஈட்டிய திருப்தி யோடு பேடைமுன் நிற்பதுபோலத் தானும் வெற்றி ஏந்திய தோனோடு காதலியின்முன் நிற்க விரைவது என்ன ஆச்சரியம்!

இனி, பாகன் தாமதிப்பானு? குதிரையைத் தட்டிவிட்டான்.

தலைவன் கூற்று

விரைப்பரி வருந்திய வீங்குசெலல் இளையர்
அரைச்செறி கச்சை யாப்பழித் தசைஇ
வேண்டமர் நடையர் மென்மெல வருக ;
தீண்டா வைமுள் தீண்டி நாம்செலற்
கேமதி வலவ, தேரே; உதுக்காண்
உருக்குறு நறுநெய் பால்விதிர்த் தன்ன
வரிக்குரல் மிடற்ற அந்துண் பல்பொறிக்
காமரு தகைய கான வாரணம்,
பெயனீர் போகிய வியனெடும் புறவிற்
புலரா ஈர்மணல் மலிரக் கெண்டி
நாளிரை கவர மாட்டித்தன்
பேடை நோக்கிய பெருந்தகு நிலையே.

—நற்றிணை — மருதன் இளநாகனுர் பாட்டு.

[விரைப்பரி வருந்திய - விரைந்த நடையால் களைப்
புற்ற. இளையர் - வீரர். அரைச் செறி கச்சை யாப்பு -
இடையிலே செறிந்த கச்சையின் கட்டை. அழித்து -
அவிழ்த்து. அசைஇ-இளைப்பாறி. வைமுள் - கூர்மையான
முட்கோல். ஏமதி - ஒட்டுவாயாக. வலவ - பாகனே.
உதுக்காண் - அதோ பார். விதிர்த்தன்ன - தெளித்தாற்
போல. கானவாரணம் - காட்டுக்கோழி. பெயனீர் -
மழைத் தன்னீர். புலரா - உலராத. ஈர்மணல் - சுரமான
மணல். மாட்டி - கொன்று.]

ஆண் சிங்கம்

போர்க்களம் என்றால் அது சாமான்யமான போர்க்களமா? இருசாரிலும் படைவீரரும் குதிரைப் படையும் யானைப்படையும் தேர்ப்படையும் கடுமையாகப் போர் புரிந்தனர். நிலமகள் முதுகு உஞ்சுகும் படியான போர். தேர்ந்தெடுத்த வீரர் பெருங்கூட்டம் தினவுபெற்ற தோள்களின் வலிமையை உலகு உள்ளளவும் நிலை நிறுத்த முனைந்து வந்திருக்கிறது. படைகளின் பெருமை அவற்றிலுள்ள யானையின் மிகுதியினாலேயே புலப்படுகிறது. யானையை யுடைய பெரும்படையைச் சிதைக்கவேண்டும் என்று ஒவ்வொரு வீரனும் உறுதி பூண்டு முன் நிற்கிறான். யானை அம்பினாலே சாயாது; அடியினாலே மடியாது. யானைக்கு ஏற்ற படை வேல்தான்.

போர்க்களத்தில் பல யானைகளைத் தன் கை வேலால் குத்தி மடிப்பதே வீரத்துள் வீரம் என்று கருதும் தமிழர் வழி வந்தோர் அப்படை வீரர்கள். அப்படி யானைகளை வீழ்த்திவிட்டுத் தாம் இறந்தாலும் பொன்றுப் புகழொடு மாயலாம் என்ற துணிவு அவர்களுக்கு இருக்கிறது. யானையெறிந்த வீரர்களைப் புலவர்கள் பாடுவார்கள்; அவர்கள் இறந்தால் வீரக்கல் நட்டுப் பூசிப்பார்கள் அந்தக் கல்லில் பெயர் எழுதிப் புகழ் பரவி இளைஞர்கள் தலை வணங்குவார்கள். யானைப்போர் அவ்வளவு உயர்ந்தது, அருமையானது என்பது அவர்கள் கருத்து.

போர் நடக்கிறது; யானையும் யானையும் முட்டுகின்றன; குதிரையும் குதிரையும் இடிக்கின்றன; வீரரும் வீரரும் எதிர்க்கின்றனர். எங்கும் செங்குதி வெள்ளம். உருண்ட தலையும் அறுந்த தோனும்

‘ஆண் சிங்கம்’
(பக. 74)

வெட்டிய காலும் துணிப்பட்ட குதிரையும் கிடக்கின்றன. யம கிங்கரர்களின் வருங்கால சந்ததி களுக்குச் சிற்றில் இழைத்துச் சிறுசோறு சமைத்து விளையாடுவதற்கு ஏற்ற இடம்போல விளங்குகிறது அக்களம். பேய்க்கும் கழுகுக்கும் நரிகளுக்கும் வயிறுர விருந்தளிக்கும் அந்தக் களத்திலே வீரம் தாண்டவமாடுகிறது.

அந்தக் கூட்டத்தில் ஒரு வீரன் பம்பரம்போல் சமூன்று திரிகிறுன். அவன் வீரக்குடியிலே பிறங்கவன். அவனுடைய தாய் பாலுட்டுக்கையிலேயே வீரத்தையும் கரைத்து ஊட்டி யிருக்கிறார்கள். “ஆயிரம் வீரர்களைக் கொல்வதைவிட ஓர் யானையை எறிந்து வீழ்த்துவதுதான் வீரம். நீ போர்க்களத்தில் இறந்து போனாலும் பல யானைகளைக் கொன்றுவிட்டுப் பிறகே மார்பில் புண்பட்டு வீழ்ந்தாயென்று அறிந்தால் நான் உண்ணோப் பெற்ற பெருமையைப் பாராட்டி உயிர் விடுவேன்” என்று அந்த மறக்குடிப் பெண் அவனுக்கு உபதேசம் செய்திருக்கிறார்கள். தன் தாயின் வார்த்தைகள் அவனுக்குப் பொருள்படும் பருவம் வந்த காலத்தில் அவன் அறிந்த செய்திகள், கதைகள் எல்லாம் களிறு எறிந்த வீரர் கதைகளே. “ஆண் சிங்கம் ஆண் சிங்கம் என்று சொல்லுகிறார்களே, ஏன் தெரியுமா? பிடரி மயிரும் எடுத்த பார்வையும் மாத்திரம் சிங்கத்தின் லக்ஷணத்தைத் தந்து வீடு மென்று எண்ணுதே. பருமனுக வீங்கிய உடம்பை யடைய யானையைக் கிழித்து வீழ்த்தி வீடுவதுதான் சிங்கத்துக்குப் பெருமை. நீயும் சிங்கக்குட்டி யென்று பேரெடுக்க வேண்டுமானால் போரில் யானைகளுக்கு எமனுக விளங்குவாயாக! இந்தா, பிடி இந்த வேலை; இதுதான் உன்னுடைய முதாதையர் வைத்திருக்கும் சொத்து. இந்த வேலால் யானைகளை எறிந்து உண்மை யான சிங்கமாகப் புகழடையவேண்டும்” என்று தன்னை வாழ்த்திப் போர்க்களத்துக்கு அனுப்பிய தாயின் வீர உரையை அவன் மறக்கவில்லை.

அந்த வேலைச் சமூற்றிக்கொண்டு திரிகிறுன். நல்ல வேளோயாக, பகைப் படையின் தலைவனுக்கு உரிய யானையே எதிர்ப்பட்டது. அதனைக் குறி பார்த்துத் தன் நெடிய வேலை ஏறிந்தான். அதன் பெரிய உடலில் அது பாய்ந்து தங்கிவிட்டது; ரத்தம் குபிரென்று அருவிபோலப் பீச்சி அடித்தது. இனி அந்த யானை அடுத்த உலகத்திற்குப் போக வேண்டியதுதான்.

இப்போது வீரனுக்கு ஒரு கவலை வந்துவிட்டது. 'நம்முடையகைவேலை யானைமேல் வீசினேம்; அதன் உடலில் அது தங்கிவிட்டது. நம் கையில் இப்போது ஆயுதம் ஒன்றும் இல்லையே! எதைக் கொண்டு போர் செய்வது?' என்று ஒரு கணம் ஏங்கினான். தன் திரண்ட தோனீயும் மார்பையும் பார்த்துக் கொண்டான். மார்பிலே பார்வை சென்றபோது அவன் துள்ளிக் குதித்தான். யானையை வீழ்த்துவதற்காக வந்த வேகத்தில் எதிர்ப்படையில் இருந்த வீரன் அவன் மார்பிலே தன் கைவேலை வீசி ஏறிந்தான். அது யானைபோன்ற அவன் மார்பிலே தைத்தது. ஒரே ஆத்திரத்தோடு யானைமேல் பாயும் அவ்வீரன் அதனை அநாயாசமாக ஏற்றுக்கொண்டு வேகம் குறையாமலே போய்த் தன் காரியத்தை முடித்தான். தன் மார்பில் பாய்ந்த வேலை அந்த வேகத்தில் மறந்தான்.

இப்போது அந்த வேல் அவன் கண்ணிற்பட்டது. அவனுக்கு எவ்வளவு குதூகலம் தெரியுமா? அம்பருத் தூணியிலிருந்த அம்பை யெல்லாம் பிரயோகம் செய்துவிட்டு மேலே அம்பில்லாமல் வெறுங்கையோடு சின்ற வீரனுக்கு அந்தத் தூணி நிறைய அம்புகளை வைத்தால் எப்படி இருக்கும், அப்படி இருந்தது அவனுக்கு. அவனுக்குக் கிடைத்த வேல் யாசித்துப் பெற்றதா? இல்லை. பகைவன் ஏறிந்த வேல். அவனுடைய இரும்பு திரண்டனைய உடம்பில் சிறிதளவே புகுங்கு பதிந்து நின்றது; அவ்வளவுதான். அதைத் துளைக்க முடியவில்லை.

பார்த்தான் வீரன்; வெடுக்கென்று மார்பினின்று அதைப் பறித்தான். வலியை மறந்தான். சரியான சமயத்தில், தான் நிராயுதபாணியாக இருந்த செவ் வியில், உதவிய அந்த வேலைப் பார்க்குந்தோறும் அவன் உள்ளாம் மகிழ்ந்தது. அவனுடைய மார்பாகிய உறையினின்றும் அந்த வேல் வெளிப்பட்டபோது அவன் நெஞ்சாகிய உறையிலிருந்து மகிழ்ச்சியும் வீரமும் வெளிப்பட்டன. ஆயுதம் பெற்றதால் மகிழ்ச்சியும் பகவன் வேலை அலக்ஷ்யமாக ஏற்றுக் கொண்ட பெருமையால் வீரமும் பொங்கி வழிய அந்த ஆண் சிங்கம் வேலைச் சுழற்றிக்கொண்டு அடுத்த யானையைத் தேடிப் பாய்கிறது.

“கைவேல் களிற்றேடு போக்கி வருபவன் மெய்வேல் பறியா நகும்.”

—குறள்.

[போக்கி - செலுத்தி. மெய்வேல் - தன் உடம்பிலே கைத்த வேலை. பறியா - பறித்து. நகும் - மகிழ்வான்.]

அ�ே யானை!

என்ன கொண்டாட்டம்! என்ன விளையாட்டு! குழந்தைகள் யானையை யானையென்று எண்ணியிருக்கிறார்கள்? இல்லவே இல்லை. மரயானையை வைத்துக் கொண்டு விளையாடுவது போலவ்வா விளையாடுகிறார்கள்? தண்ணீரில் நிற்கும் யானையின் மத்தகத்திலிருந்து கொம்மாளம் போடுகிறார்கள். யானை குளிக்கிறது; அதுவாகக் குளிக்கிறதா? குளிப்பாட்டுகிறார்களா? குளத்திலே மண்டியிட்டு முதுகு முழுகக் குளிக்கிறது. குழந்தைகள் தங்கள் சிறுகையால் ஜலத்தை வாரி வாரி அதன் முகத்தில் இறைக்கிறார்கள்; அதன் தங்தத்தைக் கழுவுகிறார்கள். யானை தன் தும்பிக்கையினால் நீரை வாரி முகத்தில் வீசிக் கொள்கிறது. குழந்தைகளின்மேல் அந்த நீர்த்துளிகள் வீசும்போது அவர்கள் பேரின்பத்தை அடைகிறார்கள். யானையைத் தேய்த்துக் கழுவுகிறார்கள். அவர்கள் அதைக் குளிப்பாட்டுகிறார்கள். அது அவர்களைக் குளிப்பாட்டுகிறது. இந்த நீர் விளையாட்டிலே அந்த யானைக்குக்கூட மட்டத்திற் மகிழ்ச்சி இருக்கிறது என்றுதான் தெரிகிறது. இல்லாவிட்டால் குழந்தைகளின் விளையாட்டுக்கு இடங்கொடுத்துக்கொண்டு அது நிற்குமா?

இப்படி ஊரிலுள்ள குறுமாக்கள் (சிறுபையன்கள்) தன் வெள்ளிய தங்தத்தைக் கழுவுதலால் மகிழ்ந்து போய் நீர்த்துறையிற் படியும் பெருங்களிற்றை ஒள்வை பார்க்கிறார்கள். அவனுக்குத் தூக்கி வாரிப்போடுகிறது! அப்போது அவள் கண்ட காட்சியால் அல்ல; அந்தக் காட்சியையும் சில காலத்துக்கு முன் அவள் அறிந்த காட்சியையும் அவள் மனசிலே ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறார்கள். அப்போதுதான் அவனுக்குத் திடுக்கிடுகிறது.

‘ಅರ್ಥ ಶಾಸನ’
(ಪತ. 78)

அடேயப்பா! அன்றைக்கு எத்தனை தடபுடல்! என்ன குழப்பம்! எத்தனை கவலை! ஊரெல்லாம் அல்லோல கல்லோலப் பட்டல்லவா நின்றது? யானை யொன்று மதம் பிடித்து அடக்குவாரின்றி ஊர் முழு வதும் அலைங்கு திரிந்து மரங்களை முறித்தும் கூரையைப் பிய்த்தும் மதிலோடு மோதியும் கதவினைக் குத்தியும் வெடிபடப் பிளிறியும் இடிபட உலவியும் பண்ணிய கொடுமையை இன்னும் ஊரார் மறக்க வில்லையே. அதே யானை இன்று சாதுவாகவும் சிறு குழங்கைகளுக்கு விளையாட்டுப் பொருளாகவும் நீர்த் துறையில் நிற்கிறது!

ஓளவைக்கு ஏன் ஆச்சரியம் உண்டாகாது? அந்தக் காலத்தில் அதனருகில் யாராவது போக முடிந்ததா? துன்னருங் கடாம் (அனுகுதற்கரிய மதம்) ஏறியிருந்தது. அதே யானைதான் இது என்பதை யாரும் நம்ப முடியாது. ஓளவைக்கு இந்தக் காட்சியைக் காணக்காண வியப்பு மேலிட்டது. இது குழங்கைகளின் பெருமையா? யானையின் இயல்பா? யோசித்து யோசித்துப் பார்த்தான் தமிழ்ப் பாட்டி. நிச்சயமாக யானையின் இயல்புதான் என்று தெரிந்தது.

இந்த அதிசயத்தை விளைந்தபடியே அவள் அதியமான் அரண்மனையை அடைந்தாள். அதியமான் தக குரில் அரசாண்ட சிற்றரசன்; பெருவீரன். அவன் பல போரில் பகைவர்களைப் புறங்காட்டி ஒடச்செய்து வெற்றி பெற்றவன். போர்க்களத்தில் ருத்திரமூர்த்தி போல நின்று பகைவருடைய யானைப்படையையும் தேர்ப் படையையும் பிற படைகளையும் கொன்று குவித்துக் கொற்றவைக்கு விருந்திடுபவன்.

ஓளவைப்பாட்டி அவன் திருவோலக்கத்தை அடைந்தபோது புலவர் பலர் அவனுடைய வீரச் சிறப்பைப் பாராட்டிக்கொண் டிருந்தனர். சிங்கம் போலவும் புலபோலவும் அவன் போர்க்களத்தில்

போர் புரிந்து வென்றதை வருணித்தனர். கள மெல்லாம் குருதிவெள்ளம் பாய, அந்த வெள்ளத்திலே இறந்த யானைகளும் வீரர் உடல்களும் மிதக்க, கழுகு களும் பருந்துகளும் தம் வயிறுரை உணவுபெற, அவன் செய்த வீரவிளையாட்டை வீரச் சுவையும் கோபச் செய்த புலப்படச் சொன்னார்கள். ‘அவ்வளவு கொடுமையை உடையவனு !’ என்று நினைக்கும்படி இருந்தன, அவர்கள் சொன்ன செய்திகள்.

போர்க்களத்திலே அவன் அப்படி இருந்திருக்கலாம் ; ஆனால் இங்கே புலவர்களிடையே அவன் மிகவும் சாதுவாக ஒரு குழந்தையைப்போல அமர்ந்திருந்தான். கவிஞர்களிடம் மிகவும் பணிவாக நடந்து கொண்டான் ; மென்மையாகவும் இனிமையாகவும் பேசினான். அவனுடைய வார்த்தைகளிலே அன்பு தான் இருந்தது ; மருந்துக்குக்கூடக் கடுமையில்லை. புலவர்கள் பேசும்போது அந்தப் பேச்சை மிகவும் ஆர்வத்தோடும் மரியாதையோடும் கேட்டான். பார்வையிலே ஒரு குளிர்ச்சி, உடலிலே ஒரு பணிவு, வார்த்தைகளிலே ஒரு குழைவு ஆகிய இவ்வளவும் அவனது கோலத்தை இனிமைப் பிழம்பாகச் செய்தன.

‘இவன்தானு போர்க்களத்தில் பகைவர்களைப் படுகொலை செய்து தன் கைக்குச் செவ்வண்ணம் தீற்றியவன் ? இருதயத்திலே சென்று தன்மையைப் புகுத்தும் இவனுடைய பார்வையா தீப்பொறிகளைக் கக்கியிருக்கும் ?’ என்று எண்ணமிடலானால் ஜனவை. அப்பொழுது அவள் அகக் கண்ணின்முன் சற்றுமுன் கண்ட காட்சி, நீர்த்துறை படியும் களிறு, வந்தது. ஊரை அன்றெரு நாள் அலைத்து வருத்திய அதே யானை இன்று சிறு பிளைகள் தன் தங்தத்தைக் கழுவி விளையாட, சாந்த நிலையோடு நிற்கிறது. இரண்டு நிலையிலும் அதே யானைதான். அன்று மதம் பெருகி நின்றது ; இன்று மதம் அடங்கி நிற்கிறது. இந்த அதியமானும் அப்படித்தான் இருக்கிறன்.

பகைவருக்கு மதம் பட்ட யானை அவன். புலவர் களுக்கோ நீர்த்துறை படியும் களிருக உள்ளான்.

எவ்வளவு பொருத்தமான உவமை! கருத்து அழிது! உள்ளத்தே பதிந்த அக்கருத்து உடனே ஒளவையின் வாக்கில் கவிதையாக வெளிப்பட்டது. அதியமானை நோக்கிப் பாடுகிறான் ஒளவை :

ஊர்க்குறு மாக்கள் வெண்கோடு கழாஅலின்
நீர்த்துறை படியும் பெருங்களிறு போல
இனியை பெரும எமக்கே; மற்றதன்
துன்னருங் கடாஅம் போல
இன்னும் பெருமநின் ஒன்று தோர்க்கே.

—புறநானுறு - ஒளவையார் பாட்டு.

[ஊர்க் குறுமாக்கள் - ஊரிலுள்ள சிறு பிள்ளைகள். வெண்கோடு - வெள்ளையான தந்தத்தை. கழாஅலின் - கழுவுதலால். துன்னரும் கடாஅம் போல - யாரும் அனுசுதற்கரிய மதம்பட்ட சிலைமையைப் போல. இன்னும் - கொடியவனும். ஒன்றுதோர்க்கு - பகைவர்களுக்கு.]

அரும்பதக் குறிப்பு

அ - அழகு
 அசைதி - இளைப்பாறி
 அடுதல் - சமைத்தல்
 அமர்தல் - தங்குதல்
 அரண் செய்தல் - பாது
 காத்தல்
 அருத்துதல் - ஊட்டுதல்
 அரை - இடை
 அலமருதல் - சுழலுதல்
 அஸைத்தல் - துன்புறுத்தல்
 அவலம் - வருத்தம்
 அழல் - நெருப்பு
 அழித்தல் - அவிமுத்தல்
 அழுங்கல் - ஆரவாரம்
 அனவளாவுதல் - நெருங்கிப்
 பழுகுதல்
 அளி - அண்பு
 அளை - வளை
 அறிந்திசினோர் - அறிந்தவர்
 அனன் - போன்ற
 ஆகுமதி - ஆவாயாக
 ஆயர் - இடையர்
 ஆயிடை - அதற்கிடையே
 ஆரல் - ஒரு வகை மீன்
 ஆள்விளை - முயற்சி
 ஆறு - வழி
 ஆன் - பசு
 இடும்பை - துள்பம்
 இணைமலர் - இரட்டைப் பூ
 இதழி - இமை
 இமர்தல் - ஒவித்தல்
 இயக்கம் - புடைபெயர்ச்சி
 இரு - பெரிய
 இல்லாகுதும் - இல்லையா
 வோம்
 இமுக்கு - குற்றம்
 இளிவு - அவமதிப்பு
 இளையர் - இளைய வீரர்
 இன்னும் - கொடுமையை
 உடையாய்

சர்மணல் - சரமான மணல்
 உமிழி - உடுத்து
 உண்கண் - மையுண்ட கண்
 உணர்கம் - அறிவோம்
 உதுக்காண் - அதோ பார்
 உயர்வு நவிந்தி - அளவுக்கு
 மிஞ்சிப் புகழிதல்
 உலம் - கல்தூண்
 உவலீஸ் - தழை
 உஞ்சுகுதல் - அசைத்தல்
 ஊச்சதல் - உறிஞ்சதல்
 ஊதியம் - வருவாய்
 ஊரன் - மருத நிலத் தலைவன்
 பெயர்
 ஊழி - விதி
 எஞ்சுசதல் - மிகுதியாதல்
 எய்தாது - போதாது
 எய்ப்பு - இளைப்பு
 எய்யாமை - அறியாமை
 எய்னர் - வேடர்
 எவ்வம் - துன்பம்
 எவன் - எண்ண
 எழில் - அழகு
 எறிதல் - வீசுதல்
 எறும்பி - எறும்பு
 ஏது - காரணம்
 ஏமதி - ஏவவாயாக
 ஏறிட்டுக் கொள்ளுதல் - மேற்
 கொள்ளுதல்
 ஜம்பால் - கூந்தல்
 ஜன் ஊதல் - விளக்கத்தை
 ஷுடைய நெற்றி
 ஜமுகுதல் - ஒடுதல்
 ஜளிறுதல் - வீளங்குதல்
 ஜன்னுதோர் - பகைவர்
 ஜரிதாலைமயிர்
 கச்சை - இடையிற் சுற்றிய
 கட்டு
 கடாம் - மதம்
 கடுகுதல் - விரைதல்

கணம் - தொகுதி
 கதிர் - கிரணம்
 கதிரவன் - குரியன்
 கமழ்தல் - மணத்தல்
 கரத்தல் - மறைத்தல்
 கலிங்கம் - ஆடை
 கவிப்பி - கலக்கம்
 கலைமான் - ஆண்மான்
 கவர்தல் - கைக்கொண்டுதல்
 கவலை - பினாக்கிய வழி
 கவிதல் - சூழ்தல்
 கவுள் - கண்ணம்
 கழறுதல் - கண்டித்தல்
 கழாஅல் - கழுவதல்
 கழுவுதல் - துடைத்தல்
 களளம் - பொய்
 களிறு - ஆண்யானை
 களைஞர் - விலக்குபவர்
 காமஞு - விருப்பம் மிக்க
 கார் - மேகம், கார்காலம்
 காரிகை - பென்
 காவுதம் - காதம்
 கான் - காடு
 கானம் - காடு
 கானவாரணம் - காட்டுக் கோழி
 கீழறுத்தல் - மறை வாகக் கேடு சூழ்தல்
 குய் - தாளிதம்
 குருகு - நாரை, ஒரு பறவை
 குருதி - இரத்தம்
 குழல் - புல்லாங்குழல்
 குறிஞ்சி ஸிலம் - மலை யும் மலையைச்சார்க்க இடமும்
 குறும்பொறைநாடன்-மூல்லை.
 நிலத் தலைவன் பெயர்
 குறுமாக்கள் - சிறுபையன் கள்
 குவல் - பள்ளம்
 கெண்டுதல் - கிண்டுதல்
 கெழு - பொருந்திய கையறுதல் - செயலற்றுக் கிடத்தல்
 கொடுங் கழி - வணங்க உப்பங்கழி
 கொடுவில் - வணங்க வில்
 கொற்றவை - வெற்றிக்குரிய பெண்தெய்வம், தூர்க்கை

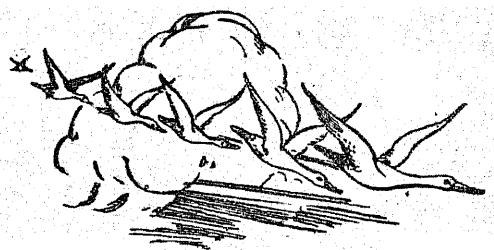
கோடு - கொம்பு
 கோள் - குளை
 சாரல் - மலைச்செறிவு
 சினம் - செய்மை
 சுடர் - குரிய சங்கிரர்
 சுரம் - பாலை நிலம்
 சுஞ்சறவு - சபதம்
 செக்கர் - செவ்வானம்
 செங்க திர்ச் செல்வன் - சூரியன்
 செப்பஞ்செய்தல் - ஒழுங்கு படுத்தல்
 செய்விளை - மேற்கொண்ட காரியம்
 செரு - சண்டை
 செலல்ல - துன்பம்
 செலல் - நடை
 செவ்வி - சமயம், செனக்கியம்
 செறித்தல் - இறுக்குதல்
 செறிதல் - இறுகுதல்
 சென்றீக - செலக
 சேர்ப்பன் - நெய்தல் நிலத் தலைவன் பெயர்
 சேர்ப்பு - கடல்துறை
 சொக்குதல் - மயங்குதல்
 ஞான்று - காலம்
 தகை - இயல்பு
 தண்மை - குளிர்ச்சி
 தலையளி - உயர்ந்த அன்பு
 தவு - மிக
 தவிர்த்தல் - விலக்குதல்
 தாங்குதல் - தடுத்தல்
 தாங்குமதி - தடுப்பாயாக
 தாழ் - தாழ்ப்பாள
 தாழ்பு - தாழ்ந்து
 தசள் - தண்டு
 திரு - செலவும்
 திருவோலக்கம் - அரசன் ஆஸ்தானத்தில் வீற் ற்ருக்கும் ஸ்கீல்
 திரைதல் - மடிப்பு வீழுதல்
 திமை - இனிமை
 தீர்க்கம் - நீங்குவோம்
 துணி - துண்டு
 துணை - இரட்டை
 துழுத்தல் - துழாவுதல்
 துன்னுதல் - அனுகுதல்
 துனி - துன்பம்

தாக்குதல் - எடுத்துக் காட்டுதல்
 தேரோன் - குரியன்
 தேன் - வண்டு
 தொடி - தோன்வளை
 நகுதல் - மகிழ்தல்
 நவி லுதல் - ஒலி த்தல்,
 பயிலுதல்
 நனி - மிக
 நாள் - காலை
 நுகர்தல் - உண்ணுதல், இன்
 புறுதல்
 நெய்தல் நிலம் - கடலும்
 கடலீச்சார்ந்த இடமும்
 நெறி - வழி
 நொதுமல் - அயல்
 நொவ்விதாக - வேகமாக
 பகழி - அம்பு
 படப்பை - ஊர்ப்பக்கம்
 பட்டிதல் - செல்லுதல்,
 விரும்புதல்
 படிதல் - கீராடுதல்
 பதம் - பக்குவம்
 பந்தி - குதிரைச்சஸ்லை
 பரி - நடை
 பரிதல் - ஓடுதல்
 பலவு - பலாமரம்
 பற்றுக்கோடு - ஆதாரம்
 பாகர் - குழம்பு
 பாசறை - பாடி வீடு
 பாதாதி கேசம் - அடிமுதல்
 முடிவரையில்
 பால் - ஊழிவினை
 பினிக்கொண்ணுதல் - கட்டுப்
 படுத்தல்
 பிளைமான் - பெண்மான்
 பிளையல் - மாலை
 பிழும்பு - பிண்டம்
 பிளிறுதல் - முழங்குதல்
 புலர்தல் - உலர்தல்
 புறம் - முதுகு
 புறவு - முலை நிலம்
 புன்னமை - பெரிவினின்மை
 புதை - சீனர்
 பேயல் - மழை
 பெறுந்தகு நிலை - பெருமிதத்
 கூதக் காட்டும் தோற்றம்

பெருமிதம் - பெருமை
 யணர்ச்சி
 பேடை - பெண்பறவை
 பேணுதல் - பாதுகாத்தல்
 பேதை - அறிவற்றவள்
 பொய்த்தல் - தவறுதல்
 பொருதல் - மோதுதல்
 பொறி - புள்ளி
 பொறை - குண்டுக்கல்
 பொன்றுதல் - அழிதல்
 போக்குதல் - கைவிடுதல்
 போகுதல் - ஒடுதல்
 போது - மலரும் பருவத்துப்
 பேரரும்பு
 போழ்து - பொழுது
 போற்றுதல் - பாதுகாத்தல்
 மகிழ்ந்தனரு - மகிழ்ந்தது
 மட்டு - அளவு
 மதி - சங்கிரன்
 மதுகை - வலிமை
 மயங்குதல் - கலத்தல்
 மருட்சி - மயக்கம்
 மருத - வலம் - வயலும்
 வயலைச் சார்ந்த இடமும்
 மருப்பு - கொம்பு
 மவிர்தல் - மேலே வருதல்
 மறங்குடி - வீரர்கள் பிறந்த
 குடும்பம்
 மறவி - யமன்
 மறுகுதல் - மனம் சுழலுதல்
 மன்ற - நிச்சயமாக
 மாட்டுதல் - கொல்லுதல்
 மாய்த்தல் - தீட்டுதல்
 மாறுபற்றுதல் - எதிரெதிரே
 பற்றுதல்
 மிடறு - கழுத்து
 மிடுக்கு - எடுப்பு, பெருமை
 யணர்ச்சி
 மீன் - நட்சத்திரம்
 முகன் - முகம்
 முட்கோல் - தாற்றுக்கோல்
 முட்டு - இடையூறு
 முரணுதல் - வேறுபடுதல்
 முரலுதல் - ரீங்காரம்
 செய்தல்
 முரந்தி - ரீங்காரம்

முல்லை வீடும் - காட்டும்
 காட்டைச் சார்ந்த
 இடமும்
 முளிதல் - முற்றி விளைதல்
 முறுவவித்தல் - புன்னகை
 செய்தல்
 முதாகையர் - முன்னோர்
 மெய் - உடம்பு
 யாப்பு - கட்டு
 வரிக்குரல் - கரகரப்பான
 தொனி
 வலவன் - தெர்ர ஒட்டு
 பவன்
 வழுவதல் - தவறுதல்
 வாங்குதல் - இழுத்தல்

வாரணம் - கோழி
 வாள் - ஒளி
 வானம் - ஆகாசம்
 விதிர்த்தல் - தெளித்தல்
 வியல் - பரப்பு
 விரகம் - பிரிவுத்துனபம்
 வீங்குதல் - மிகுதல்
 வீதல் - அழிதல்
 வீழுத்தல் - விழுச் செய்தல்
 வேரல் - மூங்கில்
 வை - கூர்மை
 வைமுள் - தாற்றுக்கோல்
 வெளுதல் - கைக் கொள்ளு
 தல்.

8